

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 66 • 24 Temmuz '99 • 5 DM

***Direne direne
kazanacağız!***

Ankara'dan sonra sıra



Genel grevde!

İÇİNDEKİLER

Direne direne kazanacağız!	3
Çözüm işçi sınıfı önderliğinde birleşik devrimci mücadelede.	4
Eylem alanlarından	8-11
Ekim'den/Kitle hareketi ve partimizin görevleri.	12-13
TKİP Belgeleri: Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/8 (orta sayfa). . .	14-19
Ekvator'da haftalardır militan bir direniş yaşıyor	22
Sonuna kadar direndik	24
'96 Zindan direnişimiz!	25

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:66 ● 24 Temmuz 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, *Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Mücadele okulunda öğrenmek ve öğretmek için ileri!

Sınıfın son saldırı programına karşı dalga dalga yükselen-yayılan mücadelesine rağmen hükümet, şimdilik geri adım atmaya yanaşmıyor. Sosyal güvenlik saldırısından "sorumlu" bakanı Okuyan, sözde reform tasarısını savunmaya devam ediyor.

Öte yandan sistemin, farklı kanallardan gelişmelere hazırlandığı da görülüyor. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu TİSK, Türk-İş'le elele hazırladıkları alternatif bir tasarımı hükümete sunmuş bulunuyor. Başlangıçta en büyük tekelcileri ağzından saldırıyı cepheden savunan kapitalist sınıf, işçi sınıfının tepki ve kararlılık düzeyine uygun taktikler geliştirmedeki ustalığını sergilemeye devam ediyor. Aynı şekilde, tescilli işveren dostu Türk-İş bürokratları da, uzlaşmacılık ve ihanetteki ustalıklarını...

Sermaye sınıfının ve devletin, içimizden birilerini de satın almak ve kullanmak suretiyle geliştirdiği bu ustaca taktiklerine karşı, sınıf hareketi de kendi taktiklerini geliştirmek, sınıf savaşında ustalaşmak zorunda. Önümüzdeki günler bunun en elverişli zeminlerini yaratabilecek gelişmelere gebe. Sınıfın,



mücadelenin sıcak potasında kaynaşması, kavganın gerektirdiği şekil ve sertliğe kavuşmasının imkanları giderek gelişmektedir. Sınıf devrimcileri de bu aynı süreci, misyonlarına uygun kalıba kavuşmak, savaşın kurmayları olma yolunda stajlarını yapmak yolunda değerlendirebilmelidirler. İşçi sınıfının siyasallaşma süreci, dışedış bir sınıf mücadelesiyle hızlanacaktır. Öncülerinin sosyalizme kazanılması, kitlenin doğru taktikler etrafında örgütlenmesi de bu aynı süreçte daha imkanı hale gelecektir.

Sınıf devrimcilerinin süreci kazanması, sınıfın süreci kazanmasıyla doğrudan bağlantılıdır. Böyle bir kavgadan muzaffer çıkan proletaryanın, kendine daha güvenli, iktidara daha yakın bir konuma geleceği açıktır.

Yerel ve yalnızlaştırılmış direnişlerin bile nasıl bir eğitici işlev gördüğü düşünülürse, giderek birleşen, genişleyen bugünkü hareketin imkanları daha iyi anlaşılacaktır. Bu imkanlar hareketi eğitmek, örgütlemek ve zafere doğru ilerletmek için sonuna kadar değerlendirilmelidir.

Sınıf devrimcileri sürece bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmakta, olanca güçlerini süreci kazanmaya sevk etmektedirler.

Kitapçılarda...

kamu emekçileri bülteni

Aylık Kamu Emekçileri Bülteni • Sayı 7 • Temmuz 1999 • Fiyatı: 60 000 TL (KDV dahil)



Mezarda emekliliğe hayır!
Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesine son!
Tüm çalışanlar için ücretsiz sağlık hizmeti
ve genel sigorta!

Sigorta primleri tümüyle işverenler tarafından
ödensin!

Düzen için fedakarlığa hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!
Sefalet değil, insanca yaşam ücreti!

Tüm çalışanlara sendika,
grev ve toplu sözleşme hakkı!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
Kahrolsun IMF, kahrolsun emperyalizm!
Kahrolsun sermayenin ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!
Sermaye mezara, işçiler-emekçiler iktidara!

kamu emekçileri bülteni

24 Temmuz'dan sonra sıra Genel Grevde!

Direne direne kazanacağız!

24 Temmuz günü tüm Türkiye'nin gözü kulağı Ankara'da olacak. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, 24 Temmuz'da, Türkiye'nin dört bir yanından gelip sermayenin başkenti Ankara'nın göbeğinde bir güç ve kararlılık gösterisi yapacaklar. Acımasızca dayatılan ekonomik ve sosyal yıkım saldırısına karşı, öfkelerini ve direniş kararlılıklarını ortaya koyacaklar. Bunu dosta düşmana, ama özellikle de emperyalizmin başkenti mekan tutmuş işçi ve emekçi düşmanı uşaklarına somut olarak gösterecekler.

Ankara yakın zamanda bu vahşi yıkım saldırısı ile yakından bağlantılı başka bazılarının da çıkartmasına sahne oldu. İşçi sınıfı ve emekçilerden önce, Ankara'ya emperyalizmin temsilcisi IMF'nin teftiş heyeti çıkartma yaptı. Devlet ve hükümet yetkilileriyle buluştu. 3-5 teknisyenden oluşan bu "İMF heyeti" sözde milliyetçi gerçekte has emperyalizm uşağı yeni hükümetin kararlılığını ölçtü. Türkiye'nin kaynakları ve geleceği yeniden sıkı bir pazarlık konusu edildi. Hükümet temsilcileri işçi sınıfı ve emekçileri açlığın ve yoksulluğun dipsiz kuyusuna iten sözde "reformlar"ın kararlılıkla hayata geçirilmesi karşılığında, verilecek kredi miktarının artırılması gerektiğinde pek ısrarcı oldular. Bu ülkeyi, başbakanın sözleriyle, "o kadar da ucuza" satmayacaklarını beyan ettiler. Ama neticede çok ucuza satmış olmalı ki, bunu kaldıramayacak durumda olan bir bakan az kalsın bunun için hayatını kaybedecekti.

Vahşi yıkım programları Türkiye'de son 20 yıldır kesintisiz olarak uygulanıyor. Son on yıldır, neredeyse on ayrı sermaye hükümetinin sürekli olarak gündeminde bu tür bir saldırı programı var. Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzeni yapısal bir kriz sarmalındadır. Bu yapısal kriz durmadan fatura üretir ve bu faturalar sürekli olarak işçi sınıfına ve emekçilere ödetilir. Türkiye'de her yeni hükümet işe başlar başlamaz, IMF-TÜSIAD eliyle hazırlanan ve dikte ettirilen bir saldırı programı ile yüz yüze bulur kendini.

Her sermaye hükümeti, bugüne kadar bu vahşi yıkım programını gücü yettiğince parça parça uyguladı. Bu süreç zarfında, zorunlu tasarrufların ve nemaların gasbına, özelleştirmelere, tensikatlara, sıfır zamlara, sefalet ücretlerine, esnek üretimlere, taşeronlaştırmaya her seferinde "ülke için son kez biraz fedakarlık" diyerek koltuk çıkanların büyük yardımı sayesinde, derin bir yıkımın zemini yavaş yavaş düzlendi. Kazanılmış ekonomik ve sosyal haklar birer birer tırpanlandı. Birikimler hortumlandı. Kaynaklar yağmalandı.

Bugünkü hükümet de bu aynı çizgide yürüyor. Şu farkla ki sermayeye hizmette ve emperyalizme uşaklıkta kendinden önceki tüm hükümetleri aşacak bir pervasızlık ve kararlılıkla hareket ediyor. Elbette ki bu kararlılık yalnızca işçi sınıfı ve emekçilere karşı. Aynı hükümetin sermaye kodamanları ve IMF teknokratları karşısında nasıl yerlerde süründüğünü emekçiler yaşayarak görüyorlar.

24 Temmuz, sendika bürokratlarının açıkladığı eylem takviminin şu an için son yaprağı! Ya sonrası? Sonrası konusunda şu an açık bir şey yok. Aynı 3 Ocak '91'de, 20 Temmuz '94'te, 15 Ekim '95'te, 5 Ocak '97'de olduğu gibi! Kuşkusuz arada "üretimden gelen gücün kullanılması"ndan, hatta açıkça "genel grev"den söz ediliyor. Fakat tabanda buna ilişkin ne ciddi bir ajitasyon, ne de somut bir hazırlık var. İşçi sınıfının saldırıyı püskürtme kararlılığının ifadesi olan eylemliliği 24 Temmuz'dan sonra ara vermeyeceğine göre, 24 Temmuz sonrasına şimdiden hazırlanmak gerekmez miydi?

Somut eylem takviminde 24 Temmuz sonrası neden

boş ve belirsiz?

Sendika konfederasyonları, 24 Temmuz'da bir milyon işçi ve emekçiyi meclisin kapısı önüne taşıyarak sonuna kadar direnip, yıkım saldırısını gerisin geri püskürtmekte kararlı oldukları için mi?

25 Temmuz günü, işsize iş ve işsizlik sigortası, çalışana iş güvencesi, insanca yaşam ücreti, tüm çalışanlar için ücretsiz sağlık hizmeti ve genel sigorta, insanca çalışma ve yaşama koşulları sağlanıp da emeklilik hakkı ve gelecek güvencesi garanti altına alınacağı için mi?

Milyonlarca işçi ve emekçi memurun, 10 milyon işsiz, 5 milyon sigortasız işçinin, milyonlarca sendikasız işçinin, SSK ve Emekli Sandığı üyesi milyonlarca işçi ve memur emeklisinin, milyonlarca yoksul köylünün sorunları çözüme kavuşturulup da yüzleri 25 Temmuz günü güleceği için mi?

25 Temmuz günü SSK yağmacılarından hesap sorulmuş olacağı ve SSK'dan hortumlanan 10 katrilyon birikimin sahiplerine geri iade edileceği için mi? 25 Temmuz günü, artık hastane kuyrukları, ilaç paraları, rehin odaları, iş katliamları, aspirinle ayakta tedaviler, bir doktorun günde yüz hastaya bakması, parasızlıktan, bakımsızlıktan ve tedavisizlikten insan ölümleri nihayet son bulacağı için mi?

Kısacası, 25 Temmuz günü, emperyalistler ve işbirlikçisi sermaye, IMF ve uşakları, sınıf saltanatlarından ve kanlı iktidarlarından vazgeçip, bu ülkenin ve onun gerçek sahibi olan işçi sınıfı ve emekçilerin üzerinden sömürücü, yağmacı, talancı ve peşkekciler ellerini çekecekleri için mi? 25 Temmuz Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için güllük gülistanlık bir bayram günü olacağı için mi?

Biliyoruz ki eylem takvimindeki bu boşluk ya da belirsizlik bunlardan dolayı değil.

O halde neden?

Türk-İş temsilcileri ile hükümet temsilcileri geçtiğimiz hafta içinde "uzlaşma" görüşmelerine devam ettiler. Meclis komisyonları da Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı üzerinde son düzeltmeleri yapmak için çalışmalarına devam ettiler. Bu görüşmeler ve çalışmalar gizli yapıldı, kapılar basına kapalıydı. Davanın sahibi, yıkımın hedefi, acımasız saldırının konusu işçi sınıfı ve emekçilerin ne olduğundan, ne konuşulduğundan, ne türden pazarlıklar yürütüldüğünden hiç haberi olmadı. Kimse onlara bilgi vermek gereği duymadı.

Sermaye basınında ise şu tür haberler sıkça yer aldı: "Uzlaşma sinyalleri", "Türk-İş bastırıyor, hükümet geri adım atıyor", "İşçi ve işveren temsilcileri aynı şeyi düşünüyor, önce sosyal barış ve bunun için toplumsal uzlaşma", "Hükümet taviz vermiyor, ancak kabul edilebilir sınırlar içinde olmak şartıyla anlaşmaya yanaşıyor", "Müjde: Sosyal Güvenlik Reformu'nda işçilerin lehine yeni iyileştirmeler yapılıyor".

"İşçilerin lehine yeni iyileştirmeler" dedikleri ise, emeklilik taban yaşının ve prim ödeme gün sayısının bir kaç yıl aşağıya çekilmesi ve işsizlik sigortası aldatmacası için gerekli çalışmaların yapılması! İşte Türk-İş bürokratları ve sermaye hükümeti temsilcileri bu kadarına çoktandır "evet" diyorlar. İşsiz, sendikasız, sigortasız ve her türlü sosyal haktan mahrum olarak sefalet içinde yaşayan on milyonlarca emekçinin emeklilik hakkı ve gelecek güvencesinden yoksun bırakılmasını zaten peşinen kabul ediyorlar. Sendika ağaları bu kesimlerin sorunlarıyla ilgilenmiyor. "Büyük taviz", "önemli kazanım" diye parlatıkları IMF zokasını, öncelikle sendikalı-sigortalı işçi kesimlerine, yani kendi üye

tabanlarına yutturmaya çalışıyor. Bu sayede koltuklarını sağlama almaya çalışıyorlar.

Türk-İş bürokratları sendikal-sigortalı işçiler için emeklilik ve prim ödeme gün sayısını "kötünün iyisi" hale getirmekle uğraşa dursun! Sosyal Güvenlik Reformu, emperyalist tahkim, özelleştirme ve büyük zam paketlerinin eşliğinde dayatılan vahşi yıkım saldırısı ile işçi sınıfı ve emekçilerin tüm kesimlerinin eldeki ekonomik ve sosyal haklarının son kalıntıları da tasfiye ediliyor. Böylelikle "kötünün iyisinin" değil, "beterin en beterin" önu açılmak isteniyor. Sendika ağaları ise "kötünün iyisi" tavizler karşılığında bu "beterin en beteri" yıkıma yeşil ışık yakıyor. Oyun bu kadar açık oynanıyor. IMF, TÜSIAD, sermaye hükümeti ve sendika ağaları el ele vermişler, sefaleti üzerinde sefa sürdükleri işçi sınıfı ve emekçilerle adeta alay ediyorlar.

İki karşıt sınıf, iki uzlaşmaz çıkar, iki farklı dünya, 24 Temmuz'da da karşıya karşıya gelecek. Güne kendi damgasını vurmaya, üstünlük sağlamaya çalışacak.

24 Temmuz; "tarihsel uzlaşma", "işçiye büyük taviz" diye cilalanacak sözde tavizlerle kitleleri aldatmanın ve saldırının gerçek yüzünü gizlemek suretiyle yıkımın kapısını açmanın, hava boşaltarak, öfke yatıştırarak kitle hareketini dizginlemenin günü olarak mı tarihe geçecek? Emperyalizmin, işbirlikçisi sermayenin, IMF uşaklarının çıkarları da, hesapları da, hazırlıkları da, tertipleri de bu yöndedir.

Yoksa; yıkım saldırısı karşısında milyonların direniş gücünün ve hakları söke söke alma kararlılığının sergilendiği, genel direnişin geri adım atılmayacak ortak taleplerinin haykırıldığı, IMF ve uşaklarından hesap sorulduğu, sendika ağalarının ihanetine geçit verilmediği, işçi sınıfı ve emekçilerin direniş komiteleri eliyle söz ve karar hakkını kendi ellerine almaya başladığı, işçi-emekçi memur-gençlik kitleleri ile öncü devrimci işçilerin kaynaşmasıyla direniş cephesinin yeni bir soluk ve kuvvet kazandığı bir gün olarak mı? Ve böylelikle genel direnişi örgütlemek yolunda ileri bir dayanak, sağlam bir basamak olarak mı işçi sınıfı hareketi tarihine geçecek?

Bu sorunun yanıtını bizler vereceğiz, işçi sınıfı ve emekçilerin birliği ve kararlılığı verecek. Her şey öncelikle öncü, devrimci işçi ve emekçilerin 24 Temmuz'da sergileyeceği ve sonrasında daha da güçlendirilmiş halde sürdüreceği önderlik inisiyatifine, mücadele kararlılığına, örgütlenme ve örgütlenme yeteneğine bağlıdır.

İşbirlikçi sermaye ve uşakları ne yaparlarsa yapsınlar, kitlelerin büyüyen öfkelerini ve eylem isteğini geçmişteki kadar kolay kıramayacaklardır. Yükselen ve dalga dalga büyüyen direniş eylemini 24 Temmuz günü noktalamayı başaramıyacaklardır.

25 Temmuz, büyüyen direnişin dalgasının sadece yeni halkası ve aşaması olacaktır. Yıkım saldırısına karşı direniş dalgası, 24 Temmuz'un kazanım ve deneyimlerinin yanı sıra dipten beslenen yeni dalgalarla birlikte büyümeye devam edecektir. 24 Temmuz'dan hemen sonra artık gündemimizde Genel Grev-Genel Direniş olacak. Kitle eylemlerinin birçok durumda değişmez şiarı olan "İşçi-memur elele, genel greve!" şiarı artık apayrı bir anlam ve önem kazanacak. Bu şiar 24 Temmuz'dan sonraki temel adımı tanımlıyor. Emperyalizmin ve sermayenin ancak 24 Ocak'la karşılaştırılabilir olan yeni iktisadi ve sosyal yıkım programını püskürtmenin, kazanımlarımızı korumanın ve geleceğe yürümenin yolunu gösteriyor.

Direne direne kazanacağız!

Zafer direnen işçi sınıfının ve emekçilerin olacak!

Bu düzen ayakta kaldıkça saldırı ve yıkım programlarının ardı arkası kesilmez

Çözüm işçi sınıfı önderliğinde birleşik devrimci mücadelede

İşçi sınıfı ve emekçiler yeni bir yıkım saldırısıyla yüz yüze

Sermaye iktidarı ve kapitalist düzen, çözümü kendini yakıcı bir biçimde dayatan hiçbir temel toplumsal soruna çözüm getiremiyor. Sadece bu topraklarda değil, hükümünü sürdürdüğü bütün dünyada bu böyle. Bu açıdan Türkiyeli işçinin, Meksikalı topraksız köylünün, Japon emekçisinin, Amerikalı işsiz, Afrikalı öksüzün, Kürdistanlı yurtsuzunun, Yunanlı öğrencinin, Yugoslav emekçisinin sorunları ortak.

Emperyalist-kapitalist düzenin işçi sınıfı ve emekçi halkların temel sorunlarına çözüm getirememesi sebepsiz değil. Çünkü bizzat düzenin kendisi bu sorunları yaratıyor. Emperyalist dünya düzeninde sermaye tekellerinin para kasaları büyüdükçe, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin yakıcı sorunları da aynı derecede büyüyor.

Türkiye’de sermaye iktidarı emperyalizme ve emperyalist dünya düzenine göbeğinden bağımlı. Emperyalizm sermaye iktidarının dışardaki nefes borusu, sermaye iktidarı da emperyalizmin içerdeki ve bölgedeki nefes borusu. Bu emeğin, tüm zenginliklerinin yağmalanarak, ülkenin tüm kaynaklarının peşkeş çekilerek hortumlanması demektir. Bu ortaklığın soluk alması ise, on milyonlarca işçi ve emekçinin boğazının sıkılması, soluğunun kesilmesi, haklarının mezara gömülmesi demektir. Bu topraklar üzerinde halkların kardeşçe, insanca, onurluca, yaşam haklarının emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin kanlı çizimleri altında çiğnenmesi demektir.

Kısacası, emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarının saltanatı, ülkenin, toplumun ve emeğin yıkımı üzerinde yükseliyor. Ve ancak bu yıkımı derinleştirmek pahasına bu sınıf saltanatını ayakta tutabiliyor. İşbirlikçi tekelleri sermaye iktidarı ülkenin, toplumun ve emeğin alını satım işleri ile uğraşan adi bir pazarlama şirketi haline dönüşmüştür.

Yıkım saldırısı işçi sınıfı ve emekçilerin tüm kazanımlarını hedef alıyor

Gündemdeki saldırı krizin birikmiş faturasını zaten on yıllardır yaptıkları gibi bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklemekten ibaret değil. Ödendikçe artan dış borçları bir kez daha ödemek için, böylece İMF’nin yeni kredilere yeşil ışık yakmasıyla sermaye tekellerinin cebini doldurmak için devlet eliyle yeni kaynaklar hortumlamaktan ibaret de değil.

Gündemdeki yıkım saldırısı ile, sermaye iktidarı tarafından fiilen çiğnenen, vahşi sömürü, yağma ve talan düzeninin dışlıları arasında öğütülüp kırıntıya çevrilen ekonomik, sosyal, sendikal, demokratik, kültürel her türlü emek ve insan hakkının bir bütün olarak yok edilmesinin, bunun yasal güvence altına alınmasının önü açılmak isteniyor. Yani zaten yaşatılan ekonomik, sosyal, kültürel ve demokratik, kısacası toplumsal yıkım bir vahşet düzeyinde örgütlenmek isteniyor.

Sosyal Güvenlik Reformu adı altında sosyal güvenlik haklarının tasfiyesi ve birikimlerinin yağmalanması, işsiz, sendikası, sigortasız on milyonların yanına bugünü ve geleceği karartılan yeni

on milyonların eklenmesi demektir. Uluslararası tahkim ve özelleştirme, ülke ekonomisinin, tüm kaynakları ve zenginlikleriyle birlikte toplumun ve emeğin kaderinin emperyalist kan emicilerin eline kayıtsız şartsız teslim edilmesi demektir. Tüm bunlar, işbirlikçi tekelleri sermaye ve İMF uşağı hükümetlerinin gerçek çıkar ve niyetlerini ortaya koyuyor.

Yıkım saldırısı ezilen ve sömürülen tüm kesimleri hedef alıyor

İşin, iş güvencesinin, işsizlik sigortasının mevcut olmadığı, ama 10 milyon işsiz, 5 milyon sigortasız işçinin ve milyonlarca yoksul köylünün her türlü sosyal hak ve güvenceden yoksun olarak sefalet koşulları içinde yaşadığı; KİT’lerin tasfiye edildiği; fabrikaların kapısına yeni kilitlerin vurulduğu; emekçi memurların kapı dışarı edilmek istenildiği; tensikatların hiç durmadığı; kapitalist bataklık ekonomisinde en az kaynağın sanayi yatırımlarına ayrıldığı bir ülkede yaşıyoruz. Böyle bir ülkede çalışanlar için sosyal güvenlik ve emeklilik hakkı boş bir laftır.

İnsanca yaşam ve çalışma koşullarının olmadığı; işçi ve emekçilere sefalet ücretlerinin dayatıldığı; ekonomik ve sosyal hak kazanımların un ufak edildiği; emekçilerin birikim ve tasarruflarının bizzat devlet eliyle yağmalandığı; ekonomik ve sosyal hakları korumanın ve geliştirmenin aracı olan sendikal örgütlülüğün ve demokratik hakların ise faşist baskı, yasa ve yasaklarla hiçe çevrildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Kısacası, bu ülkede emeğin insanca çalışma ve insanca yaşama hakları yok sayılıyor ve yok ediliyorsa, emeklilik hakkı da, gelecek güvencesi de yok sayılıyor ve yok ediliyor demektir. Bu ülkede sadece 10 milyon işsiz ve 5 milyon sigortasız işçinin değil, çalışanların hiçbir kesiminin gelecek güvencesi yoktur.

Bu yüzden, amacı, emperyalizm ve işbirlikçisi tekelleri sermayenin vahşi sömürsünü güvence altına alarak çürümüş düzeni ayakta tutmak olan bu yıkım saldırısı ayırım gözetmiyor. KİT ve özel sektör işçisi, sendikalı- sendikası, sigortalı-sigortasız, taşeron, sözleşmeli, emekçi memur, yoksul köylü, işsiz, öğrenci, genç-yaşlı, kadın-erkek, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, tüm işçi ve emekçileri, tüm ezilen ve sömürülenleri birlikte hedef alıyor.

Yanı sıra, çıkarları, toplumun ve emeğin ekonomik, sosyal, kültürel yıkımından; ülkenin emperyalizmin çizimleri altında ezilmesinden ve idaresi, siyaseti, ekonomisi, maliyesi ve ordusuyla ABD’nin eline teslim edilmesinden yana olmayan, insanlık onuruna sahip herkesin talep ve özelemleri hedef tahtasına konulmuştur.

Girmekte olduğumuz dönemin devrimci görev ve sorumlulukları

Vahşi ekonomik-sosyal yıkım saldırısı ve emperyalizme kayıtsız şartsız teslimiyet karşısında işçi sınıfı ve emekçiler harekete geçmiş bulunuyorlar. Sadece bugün hareket geçmiş kesimlerle sınırlı kalmayan, yanı sıra kentin ve kırsal çeşitli küçük-burjuva katmanlarını, anti-emperyalist duyarlılığa sahip aydınları, yıkımdan payını alan ara tabakaları da içeren yaygın ve heterojen bir toplumsal muhalefet zemini gelişmektedir. Tekelleri sermayenin vahşi sömürsünü güvence altına

devlet aygıtı içindeki değişik grupların yaşatılan yıkımın ganimetini ve işbirlikçiliğin rantını paylaşmak için bitmek tükenmek bilmeyen kavgaları da düzenin iç çelişkilerini beslemektedir. Tüm bunlar toplumsal mücadelede yeni bir döneme girdiğimizin işaretleridir.

Dünya kadar kendisini DSP’ye, MHP’ye, RP’ye yakın gören işçiler, bugün oy verdikleri partileri de dahil olmak üzere İMF uşağı hükümete sokaklarda lanet okumaktadırlar. Gene dünya kadar sohbet etmekten bile geri durdukları öncü işçilere, “şimdi siz ne dersiniz onu yapacağız” yaklaşımı sergilemektedirler. Bunlar içine girdiğimiz yeni dönemin göstergelerinden sadece bazılarıdır. Küçük-burjuva reformist kesimler cılız ve tutarsız da olsa anti-emperyalist bir duyarlılık üzerinden yıkım ve teslimiyet saldırısına karşı tutum almakta; öğretim üyeleri sadaka zamlarına karşı harekete geçmekte, YÖK cenderesini protesto ederek üniversiteden istifa eden öğretim görevlilerinin sayısı çoğalmakta; Bergama köylüleri emperyalist tahkiine karşı Ankara’da gösteri yapmaktadır. Öte yandan, Kürt halkının emekçi kesimlerinin ve sosyalizme en yakın ileri ögelerinin, emperyalizm ve işbirlikçisi sermayeyle sözde barış adına ulusal ve toplumsal özgürlük mücadelesini elden bırakma yolunu değil, işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde devrim ve sosyalizm mücadelesi yolunu tutmalarının kaçınılmazlığı ortaya çıkmaktadır.

Bu heterojen toplumsal zemin ve düzenin iç çelişkileriyle yeni süreç, işbirlikçi sermaye iktidarı karşı devrimci sınıf ve kitle hareketinin gelişebilmesi için, hem büyük imkanları hem de büyük engelleri iç içe barındırmaktadır. Toplumsal muhalefet çeşitli düzen içi programların yedeğine düşürülmesi olarak ifade edilebilecek engellerle yüz yüzedir. Bu engellerin bertaraf edilmesi, içine girdiğimiz dönemde devrimci önderlik görevlerinin hakkının verilmesiyle mümkündür.

Devrimci sınıf mücadelesi ve devrimci sınıf programı tek çıkış yoludur

Devrimci sınıf mücadelesi, devrimci sınıfın toplumsal muhalefete önderliği ve devrimci sınıfın programı, dayatılan yıkım ve teslimiyetten tek çıkış yoludur. Çürümüş düzenin ve onun temsilcisi tekelleri sermaye iktidarının, toplumsal muhalefeti besleyen temel ve yakıcı sorunlara getirebileceği hiçbir gerçek çözüm yoktur. Türkiye bugün dünyanın üç temel kriz bölgesinin tam göbeğinde yer alan ve kendisi de kriz batağı içinde debelenen bir ülkedir. Bu yüzden emperyalizmin içerdeki dayanağı işbirlikçi sermaye iktidarının devrimle yıkılmasını hedef almayan hiçbir program, ülkenin, toplumun ve emeğin ekonomik, sosyal, kültürel yıkıma uğratılması ve demokratik sendikal hak ve özgürlüklerden yoksun bırakılması karşısında, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları, talepleri ve özelemlerinin tutarlı temsilcisi olamaz. Dolayısıyla, düzen içi sözde çözüm programı ve önderlik iddialarının, sınıf çelişkileri temelinde kökenlenen toplumsal muhalefetin gelişmesini sınırlamaktan, kitle hareketini her kritik dönemde dizginlemekten, denetimi sermaye iktidarının güçlerine kaptırmaktan öte bir işlevi yoktur.

Devrimci sınıf mücadelesi, devrimci sınıfın

Sermayenin topyekun saldırısına karşı Sınıfın birleşik direnişi adım adım yükseliyor

İşçi sınıfı tüm ezilenlere yol gösteriyor:

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, sermayenin yeni sosyal yıkım paketine karşı mücadelesi dalga dalga yayılıyor-yükseliyor. Daha paket açıklanmadan, IMF heyetiyle görüşmelerin sürdüğü bir evrede, maaş zamlarının açıklanmasıyla birlikte kamu emekçileri, “sadaka zam değil, toplu sözleşme” talebiyle alanlara çıkmaya başlamıştı. Çok geçmeden, başta ücretli-emekçilerin tamamı ile işsizleri ve giderek tüm yoksul tabakaları kapsayacak olan yeni yıkım paketi açılmaya başlandı. Saldırı programının en geniş kesimi vuran en ağır maddelerinden biri sosyal güvenliği tasfiye kararıydı.

Hükümetin “reform” olarak adlandırdığı bu tasfiye programı, ücretlilerin emeklilik ve sağlık sigortaları başta olmak üzere tüm sosyal kazanımlarını ortadan kaldırmayı hedeflediği gibi, ücretli emekçiler dışında geniş küçük-burjuva katmanların da yararlandığı (şimdi büyük oranda paralı hale getirilmiş olsa da) sağlık hizmetlerinin tamamıyla durdurulmasını, özelleştirilerek kapitalist pazara devredilmesini içeriyor.

Bu kadar geniş bir kesimi hedeflemekle birlikte, program açıklandığı günden bu yana yükselen tepkiler bir kez daha göstermektedir ki, kapitalist toplumda proletarya, devrimci-ilerici (ekonomik-demokratik) mücadelenin en önünde(merkezinde)dir. Tüm örgütsüzlük-önderliksizlik-kendiliğindenlik durumlarına ve sorunlarına rağmen, bu durum, proletaryanın kapitalist üretimde tuttuğu yerle, bulunduğu konumla ilgilidir. İşsizlerin, evsizlerin, sahipsizlerin, kısıcası tüm yoksulların kapitalist sömürüye karşı mücadele olanağı, bu nedenle, proletaryanın önderliğine bağlıdır. Saldırıya karşı giderek yaygınlaşan-yükselen eylemli tepkisiyle Türkiye işçi sınıfı, topluma karşı bu görevini kendiliğinden bilinciyle dahi üstlenmeye çalışıyor.

Örgütlü işçi-emekçilerin başlattığı mücadele sınıfın bütün bölüklerine yayılmalıdır:

Ne var ki halihazırda mücadele, ağırlıklı olarak sınıfın sendikal örgütlülüğe sahip bölükleri tarafından götürülmektedir. Bunun, örgütlülüğün avantajı, sendikaların sigortadan da yararlanma hakkını kullanabiliyor olması, büyük işletmelerin sendikalı olması nedeniyle sınıf bilincinin daha ileri olması gibi nesnel nedenleri vardır. Ancak hareketin, sınıfın ezici çoğunluğunu teşkil eden sendikasız bölüklerini de kapsamaması, mücadeleye çekmesi gerekmektedir. Saldırıları püskürtmek üzere öne atılan örgütlü işçiler, “birleşik mücadele” çağrısını örgütsüz işletmelere de duyurmak zorundadır. Sendikaları eylem kararı, ortak eylem kararı almaya zorlayan “taban basıncı”, sendikasız işçilere çağrı çıkarmaları için de uygulanmalıdır. Basın açıklamalarıyla (sendika yöneticileri neredeyse her gün bir televizyon programına çıkmaktadır), örgütsüz işletmelere dağıtılacak bildirilerle, afişlerle vb. direnişi dalga dalga yayarak sendikal imkanlar sonuna kadar kullanılmalıdır.

Sendikal imkanlar mutlaka ve sonuna kadar kullanılmak zorundadır, fakat sendikaların durumu göz önüne alındığında kesinlikle yeterli değildir. Gerek sendikaların aldığı kararların en etkin biçimde hayata geçirilebilmesinde, gerekse de sendika merkezlerine yönelecek herhangi bir saldırı ihtimalinde kitle kesinlikle örgütsüz kalmamalıdır. (Swisscard direnişini dağılmaya götüren sürecin, direnişçilere yönelen saldırılarla değil, sendika başkanının kaçırılmasıyla açıldığı hatırlanır). Asıl ve en büyük ihtimalse, konfederasyonların olası bir uzlaşma tehlikesidir. Türk-İş, daha baştan emeklilik yaşı konusunda 50-55 uzlaşmasını savunmuş, hükümeti başka konularda değil, ama bu uzlaşmaya uymadığı için suçlamıştır. Diğer konfederasyonların Türk-İş’ten farklı davranacağıının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mücadelenin tek güvencesi direniş komitelerine dayandırılmasıdır:

Sınıf sendikacılığının yaygın ve etkin olduğu bir durumda farklı olabilir, fakat, uzlaşmacı-icazetçi-ihanetçi (sarı) sendikacılığın hakim olduğu bugünkü koşullarda, mücadelenin ve kazanımın tek güvencesi taban örgütlülüğüdür.

Sosyal güvenliğin tasfiyesine, mezarda emekliliğe, uluslararası tahkime karşı başlayan ve dalga dalga yayılan bugünkü hareketin kazanıma doğru ilerletilebilmesinin tek güvencesi fabrika ve işyeri temelinde örgütlenen direniş komiteleridir. Bu komiteler eylemlere en geniş katılımın örgütlenmesinden, yürüyüş ve mitinglerde sınıf disiplininin sağlanmasına, devletin olası provokasyonlarının boşa çıkarılmasına (eylemlerin güvenliğinin sağlanması) kadar mücadelenin tüm inisiyatifini üstlenmelidir. Direniş komiteleri sendikalı-sendikasız tüm fabrikalarda kurulmak zorunda olduğu için, hareketin bugünkü sınırlılığını ortadan kaldırmak, sınıfın giderek daha geniş kesimlerini mücadeleye katmak da ancak fabrika komitelerinde örgütlenerek mümkün olacaktır.

Taban örgütlenmesinin asıl yakıcılığı ise, sendikaların sınıf aleyhine uzlaşma ihtimallerine karşı mücadelenin devamını sağlayabilmektedir. Bugün bir yandan eylemler sürerken, diğer yandan sürekli hükümetle görüşme-uzlaşma arayaşını sürdüren Türk-İş, hükümetin hiçbir uzlaşmaya yanaşmaması üzerine, diğer konfederasyonlarla “ortak” eylem kararını sürdürmekte, ancak, görüşmelerin gidişatına bağlı olarak eylemlere katılımını sınırlamakta ya da genişletmektedir. 15 Temmuz’da İstanbul’daki çelenk eylemlerine binlerce işçi dökerken, TİSK ve hükümetle görüşmeleriyle çıkan 17 Temmuz İstanbul Mitingi’ne neredeyse yok denecek bir katılım sağlamıştır. (Mitinge elle tutulur bir kitleyle gelen Türk-İş’e bağlı sendikalar, Türk-İş’ten ayrı da davranabilen Tuzla Deri, Tüm-Tis, Yol-İş vb. gibi, mitinglerin müdavimleri olmuştur.) Bu görüşmeden eli boş dönmek için hemen ardından, Ankara’da gerçekleştirilen eyleme yine binlerce katılım sağlamıştır. Tüm konuşmalarından ve tutumundan anlaşılan odur ki, Bayram Meral’in (ve Türk-İş’in) en çok bozulduğu konu, Başbakan Ecevit’in yılların “dostluğu”nu bozarak (taa Çalışma Bakanlığı yaptığı yıllara dayanan Türk-İş’le ilk “resmi” uzlaşma) ESK’yi çiğneyip geçmesidir. Oysa birazcık taviz verse toplumsal barış ne de güzel korunacak, sınıf kavgası olmasa bürokratlar ne güzel sendika yöneteceklerdir.

İşçi sınıfı sosyal barışın bozulmasından korkamaz Kölelikten kurtuluşun yolu “barış” değil sınıf savaşıdır

Ama ne var ki, son saldırı paketiyle toplumsal barış da, bürokratların rahatı da epeyce bozulmuş bulunuyor. Toplumsal barışı bozan sermaye sınıfının işçi-emekçilere yönelik saldırılarını iyice azgınlıştırmaması, bürokratların rahatını bozansa “dipten gelen dalga”dır. Dipten gelen bu dalganın ne kadar güçlü olacağı ne kadar örgütlü olduğuna bağlıdır.

Sınıf kavgasının giderek kızıştığı bugünkü süreçte, tüm toplumun gözü işçi sınıfının üzerindedir. Dostun da düşmanın da. İşçi sınıfının dostları, tüm ezilenler, hareketi büyük bir umutla izlerken, düşmanları ise (yerli ve yabancı sermaye ile Ankara’daki sözcüleri-temsilcileri) dikkatle, ölçüp-biçerek, karşı saldırı taktikleri geliştirerek izliyor. Bu kavgayı kazanmakla, sadece bugünümüzü ve birkaç kırıntı hakkı korumak olmayacağız. Mücadelemizin, örgütlülüğümüzün, çocuklarımızın ve toplumun geleceğini belirleme imkanı ellerimizdedir. Eğer elimizdeki gücü kullanmayı bilirsek, değil IMF-TÜSIAD, tüm güçlerini de yıgsalar bizi alt edemezler. Tüm toplumun olduğu gibi, sermaye sahiplerinin hareket kabiliyetini sağlayan da avuçlarımızda tuttuğumuz şalterlerdir.

Üretimden gelen gücümüz, bu kavgayı kazanmamızın biricik garantisidir.

toplumsal muhalefete önderliği ve devrimci sınıfın programı tek çıkış yoludur. Düzen içi liberal program ve konumların ise, sermaye iktidarının şiddetli saldırıları ve sınıf mücadelesinin çetin koşulları zemininde, ekonomik-sosyal hakların korunması için dahi tutarlı, kararlı bir mücadele hattının temsilcisi olamayacakları ortadadır. Düzen içi liberal program ve konumlar, işçi sınıfının ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlükleri için mücadelesinin bile gerisine düşmekte, burada bile tutarlı bir politik ve pratik duruş sergileyememektedirler.

Devrimci sınıf mücadelesi, devrimci sınıfın toplumsal muhalefete önderliği ve devrimci sınıfın programı, tek çıkış yoludur. Emperyalizme teslim edilen ülke, sermaye iktidarı altında çürütülen toplum ve yıkıma uğratılan işçi sınıfı ve emekçiler gerçeği karşısında, tek devrimci çıkış yolunu, tek devrimci iktidar alternatifini, tek devrimci çözüm programını, devrimci sınıf ve onun öncüsü olarak komünist işçi partisinin çizgisi temsil etmektedir. Bunun gerisinde kalan her türlü program ve önderlik iddiası, ‘60’ların ve ‘70’lerin gelişen anti-emperyalist devrimci kitle hareketinin yeni bir örneğini bile sergilemeyi başaramayacaktır. İşçi sınıfı devrimciliğinin ve devrimci sınıfın programının gerisinde durarak ‘60’lara ve ‘70’lere özlem duymak, onun devrimci zeminde kötü bir karikatürü bile olamayacak, ancak liberal zeminde düzen içi hayalleri besleyecektir.

Devrimci sınıf mücadelesi, devrimci sınıfın toplumsal muhalefete önderliği ve devrimci sınıfın programı, dayatılan yıkım ve teslimiyetten tek çıkış yoludur. Çünkü tutarlı bir anti-kapitalizm ve sosyalizm mücadelesi, tutarlı bir anti-emperyalizm ve bağımsızlık mücadelesi, tutarlı bir anti-faşizm ve demokrasi mücadelesi, tutarlı bir anti-şovenizm ve özgürlük mücadelesi, ancak devrimci sınıfın mücadele programı üzerinden hayat bulabilir. Devrimci sınıf, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, ezilen ve sömürülenlerin tüm kesimlerini ve toplumsal muhalefetin bu düzen altında geleceği olmayan tüm katmanlarını kendi kızıl bayrağı altında birleştirecektir. Toplumdaki tüm ilerici demokratik birikimi devrimci iktidar mücadelesinin görevleri doğrultusunda seferber edecektir.

Ülkenin kaderini emperyalizme teslim eden, toplumun çürütülmesi ve emeğin vahşi yıkımı pahasına kanlı sınıf saltanatını ayakta tutan sermaye iktidarı çözümsüzdür. İşçi sınıfı ve emekçilerin, tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin insança yaşam talep ve özlemlerini karşılayabilmek bir yana, emperyalizm işbirlikçisi, hain ve düşman yüzünü her yeni icraatıyla bizzat kendisi teşhir etmek zorunda kalmaktadır.

Bu yüzden sermaye iktidarı yönetimi kontr-generaller elinde merkezileştirmiştir. Komünist ve devrimci hareket başta olmak üzere generallerin dümen suyunun dışına çıkan her siyasal akım, bu yüzden işbirlikçi sermaye iktidarı için en büyük tehdit unsuru olarak görülmektedir. Komünist İşçi Partisi ve diğer devrimci parti ve örgütlere, komünist ve devrimci tutsaklara yönelik olarak yükseltelen saldırı, düzenin faşist yönetici odaklarının bu korkusunun dolaysız bir yansımasıdır.

Komünistler, işçi sınıfı ve emekçilere dayatılan vahşi yıkım saldırılarına paralel olarak komünist ve devrimcilere dönük olarak yükseltelen saldırılar karşısında asıl yanıtı, devrimci sınıf hareketini kararlılıkla örgütleyerek, bu yolda sağlam adımlarla ilerleyerek vereceklerdir.

Sürece devrimci önderlik sorumluluğuyla yüklenelim!

Yaşadığımız direniş ve eylemlilik süreci emperyalizm ve işbirlikçilerinin vahşi yıkım saldırısına karşı ilk ciddi muharebedir. Bu yüzden büyük önem taşımaktadır. Mevcut hazırlık, örgütlülük ve önderlik düzeyi üzerinden işçi sınıfı ve emekçilerin tek bir hamlede yıkım saldırısını geri püskürtmeleri ise beklenemez.

Ama bu ilk muharebeden işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sınıf mücadelesini ilerletecek kazanımlarla çıkması sonrası için özel bir önem taşımaktadır. Bu kazanımların gerçek ölçüsü, biçimsel tavizlerin elde edilip edilmeyeceği olmayacaktır.

Kazanımların gerçek zemini, alanları, koşulları ve gerekleri...

1. En başta, eylemliliğin, sendika ağalarının eylem takvimlerinin ihanetiyle son bulsa, yer yer geri çekilse, hızı kesilse de sürekliliğini koruması, henüz harekete geçmiş olan işçi ve emekçi kesimlere doğru yaygınlaşmasıdır. Sınıf devrimcilerinin, öncü işçi ve emekçilerin harekete müdahalesinin en kritik halkası, bunun öznel gereklerini yerine getirmek olacaktır. Tüm faaliyetin odaklanması gereken pratik görev öncelikle bu olmak zorundadır. Sermaye iktidarının da gelişen hareket karşısında temel yüklenme halkası budur. Kaçınılmaz olan eylemliliği bir hava boşaltma, sözde tavizleri ise öfke yatıştırma imkanına dönüştürüp hareketi sönmülmendirmek, sürekliliğinin ve yaygınlaşmasının önüne geçmektir. Sendika ağaları zaten bu tür devlet işlerinin memurudur.

Eylemliliğin sürekliliği zeminde hareketi yaygınlaştırma görevinin gerekleri kitleler içinde aşağıdaki ve benzeri şiarlar üzerinden ajitasyon konusu yapılmalıdır.

"Dalga dalga saldırılara karşı dalga dalga direniş!", "Haklarımız mezara gömülüyor! Ya direniş ya ölüm!", "İhanete geçit yok! Zafere kadar direniş!",

"Direniş, sofradaki aşımızdır, fabrikadaki işimizdir, hastamızın ilacıdır, çocuğumuzun geleceğidir!", "İMF uşakları bunların hepsine göz koyuyor! Ülkemiz, insanımız, emeğimiz, haklarımız, özgürlüğümüz, işimiz, ekmeğimiz, onurumuz için direneceğiz!", "İnsanca yaşamak için direneceğiz!", "Zafer direnenlerin olacak!", "Son sözü direnenler söyleyecek!"...

2. Sonuç alıcı bir genel direnişin yakın hedeflerinin, acil taleplerinin, temel şiarlarının belirginleşmesi, hareketin öncü sektörlerinden ve ileri kesimlerinden genele doğru yaygınlaşması; kısmi, kesimsel hak ve taleplerin de ona bağlanacağı ortak direnişin talep ve şiarlarının kitle hareketinde gitgide öne çıkması ;

Sosyal güvenlik haklarının tasfiyesine, mezarda emekliliğe, özelleştirmeye, emperyalist tahkime geçit yok! Taşeronlaştırmaya, esnek üretime hayır! Herkese iş, işsiz işsizlik sigortası, tüm çalışanlara iş güvencesi! 7 saatlik işgünü! 35 saatlik çalışma haftası! Sefalet değil insanca yaşam

ücreti! İnsanca çalışma koşulları! Sadaka değil, tüm çalışanlara sendika grev ve toplu sözleşme!

SSK'nın tasfiyesine hayır! SSK bizimdir yağmalanamaz! Tüm sosyal sigorta ve güvenlik kurumları işçi ve emekçiler tarafından denetlensin! Sigorta primleri tümüyle işverenler tarafından ödensin! Tüm çalışanlar için ücretsiz sağlık hizmeti ve genel sigorta!

Emperyalist tahkime hayır!

Bu ülke, bu insan, bu emek bizim! Peşkeş, yağmaya, talana, sömürüye geçit vermeyelim!

İMF-TÜSİAD reçetelerine hayır!

Emperyalistlere yapılan borç ödemeleri durdurulsun!

Yıkım için fedakarlığa hayır, mücadele için fedakarlığa evet! Krizin faturasını patronlar ödesin!

3. Direnişin dostlarını ve düşmanlarını, yanı sıra engelleri, tuzakları, barikatlarını görme yeteneği ve aşma kararlılığı vb. bakımlardan sınıf bilincinin ve deneyiminin gelişmesi; hükümetten, meclisten, bugün muhalefet oyununu oynayan düzen partilerinden, sendika ağalarından, seçimlerden ve burjuva hükümetlerden beklentilerin kırılması;

"Hak verilmez söke söke alınır!", "Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!", "İMF ve uşaklarından hak dileme, insaf bekleme! "Haklarımızı söke söke almak için mücadeleye!"...

4. Biçimsel tavizlerle yatıştırma hesaplarına ve işçilerin dar kesimsel kısmi kayıp ve kazanımlarla ilgilenmesine karşı dikkatleri saldırının gerçek kapsamına ve ortak direniş zeminine çekmek ve aynı zamanda çözüm yolunu göstermek;

"İş, iş güvencesi, işsizlik sigortası, insanca yaşam koşulları yoksa, emeklilik hakkı hep rafta, gelecek güvencesi hep lafta!", "Sermaye iktidarı altında, işin, ekmeğin, özgürlüğün güvencesi yok!", "İşin, insanca çalışmanın, kardeşçe yaşamının, özgürlüğün güvencesi sosyalizmde!", "Sermaye mezara, işçiler-emekçiler iktidara!"...

5. Sendikal bölünmeleri, yanı sıra siyasal bölünmeleri aşan öncü işçi ve öncü emekçi platform ve örgütlülüklerinin öncelikle yerellerden başlayarak her düzeyde ve her alanda gelişmesi; fabrika ve işyerlerinde direniş komitelerinin



örgütlenmesi ve bunların sürekliliğinin sağlanması;
"Direnişin zaferi için, yenilgiye geçit vermemek için, direniş komitelerini örgütleyelim, direniş komitelerinde örgütlenelim!", "Geleceğimize sahip çıkmak direniş komitelerinde örgütlenmekten geçiyor!", "Söz ve

karar hakkımız için direniş komitelerinde örgütlenelim"...

6. Örneğin 24 Temmuz için Türk-İş'li sendika ağalarının niyeti biçimsel tavizlerle hareketi yatıştırmaktır. Geçmiş deneyimlerin yanı sıra sürecin seyri bunu göstermektedir. Devrimci öncü böyle bir durumda eyleme nasıl müdahale edebileceği ve hareketin yönünü nasıl ileriye çevirebileceği konusunda hazırlıklı olur ve öncü kesimlerini şimdiden böyle bir duruma karşındaki görevler konusunda hazırlamaya çalışır. Şimdiden yukardaki şiarları kitle içinde ajitasyonun konusu yaparız ve kitleleri olası bir ihanet girişimine karşı genel olarak hazırlamaya çalışırız. Ama şimdiden kitleler içinde, örneğin, *"sendika ağaları ihanet edecek, 24 Temmuz'da onları dinlemeyelim, meclise yürüyalım!"* şeklinde ajitasyon yürütmeye başlarsak, sendika ağaları da *"bozguncular meclisi işgal edip devletle işçiyi çatıştırmak istiyorlar, bunlara karşı uyanık olalım, aramıza karıştırmayalım vb."* demagojiyi yükselteceklerdir.

Bu yüzden sınıf devrimcileri ve öncü işçiler, eylem öncesinde kitleler içinde örgütlenme ve hazırlık faaliyetini her yönüyle yürütmeli, ama ancak somut eylem biçimleri üzerinden çağrılarını eylem yerinde koşulları olgunlaştığı zaman yaygın kitle ajitasyonuna dönüştürmelidir. Olası bir ihanet karşısında kitlelerin hoşnutsuzluğu ve öfkesi 24 Temmuz'da eylem alanında doruk noktasına varacaktır. Bu tür eylem çağrıları o zaman asıl



arasındaki kopmaz bağın mücadelenin sıcak gündemi ve deneyimleri ile bağı üzerinden ortaya konulması; yayınlarımız üzerinden sürekli işlenen çok yönlü siyasal propaganda, ajitasyon ve teşhir görevleri alanını ifade eder. Önemli olan, mücadelenin sıcak gündemiyle bağı kurmak, kitlelerin yakıcı sorunları ve acil talepleri somutu üzerinden işlemek, ve en uygun biçimlerde popülerleştirmek ve örgüllemektir. Bu, dar bir örgüt propagandası ya da öncülerini tek tek kazanma çabası değildir. Genel direniş süreci bir barikatın örülmesi olarak görülebilir ise,

öncünün siyasal sınıf bilincinin ve kitlelerin siyasal sınıf eyleminin gelişmesi, bu barikatın duvar harcının içindeki çimentoya benzetilebilir. Sınıf bakış açısıyla yürütülecek çok yönlü devrimci ajitasyon direnişin bilinç, kuvvet ve kararlılık kazanarak ilerlemesinin temel bir gereği olarak görülmelidir.

Örneğin; böyle bir direniş sürecinde kitleler içinde, *"İşgalci Türk ordusu Kürdistan'tan dışarı!"* şiarı doğrultusunda ajitasyon yürütmek, şovenizme karşı mücadele açısından tam karşılık bulamayabilir. Ama gene aynı amacı da içeren bir tarzda, *"Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!"*, *"Vatan, millet diyen özgürlük düşmanları, vatani da milleti de IMF'ye satıyorlar!"*, *"İMF uşakları Türkün de Kürdün de düşmanı!"*, *"Özgürlüğü birlikte kazanacağız!"* vb. şiarlar doğrultusunda ajitasyon yürütmek, hem direnişe birlik ve kuvvet kazandıracak, hem de anti-şovenist bilinci sınıf bakış açısıyla geliştirecektir. Zindan direnişine

desteği örgütlemek için; *"Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!"*, *"Haklarımızı, devrimci onurumuzu mezara gömdürmeyeceğiz! Tabutluklara içeride de, dışarıda da girmeyeceğiz!"* vb. şiarlar doğrultusunda ajitasyon yürütülebilir.

10. İşçi ve emekçilere dayatılan yıkımların ve bunun arkasındaki sınıf iktidarının bir ve aynı olduğu, işçi sınıfı ve emekçilerin kendi geleceklerine karşı sorumlulukları ile toplumun geleceğine karşı sorumluluklarının bir ve aynı olduğu bilincinin öncü kesimlerde kök salması, kitleler içinde filizlenmesi;

"Ülkemizi, insanımızı, emeğimizi, geleceğimizi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin eline teslim etmeyelim!", *"Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri! Kahrolsun IMF ve uşakları! Yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye!"*

"Kahrolsun sermaye iktidarı! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!"

"Yaşasın sosyalist işçi emekçi iktidarı!"

"Çözüm mücadelede, iktidar devrimde, kurtuluş sosyalizmde!"

Her mevzi savaşından ileri kazanımlarla çıkılması sürecin sonraki seyri bakımından büyük önem taşımaktadır. Bu, içine girdiğimiz direniş sürecinde komünistlerin politik-pratik önderlik görevlerinin tayin edici halkasıdır. Bu devrimci önderlik halkasını direniş süreci içinde öncü işçi ve emekçilerle birleşerek sağlamca örebilmedeki başarı düzeyi genel direniş sürecinin seyrinde önemli bir rol oynayacaktır. Bu, eylemliliklere etkin ve enerjik bir müdahaleyle yüklenme, dönemin devrimci sınıf önderliğini ve devrimci sınıf hareketini örgütlemek yolunda kitleler içinde planlı, hedefli, sistemli, kesintisiz, sabırlı ve soluklu bir çalışma demektir.

Dönemi kazanma bilinciyle hareket edeceğiz !

İşçi ve emekçi kitlelerinin sermayenin yıkım ve peşkeş saldırısına karşı direnişi gelişiyor.

Bu direniş derin sınıf çelişkileri temelinde yükseliyor. Sermaye iktidarının on yıllardır uyguladığı, şimdi de yasal güvence altına alıp vahşet düzeyinde örgütlemeye çalıştığı ekonomik sosyal yıkım sınıf çelişkilerini keskinleştiriyor, sınıflar arası uçurumu derinleştiriyor.

Bu direniş giderek büyüyen bir toplumsal muhalefet zemininde yükseliyor. İşbirlikçi tekeli sermaye tarafından emperyalizme peşkeş çekilen ülke ve çürütülen toplum gerçeği ve emeğin haklarının mezara gömülmesi, toplumun geniş kesimlerinin hoşnutsuzluğunu büyütüyor ve yaygın bir toplumsal muhalefetin zeminini besliyor.

İşçi ve emekçi kitlelerin eylemliliği bugün yıkım saldırısının öne çıkan yüzüne ve güncel, kesimsel iktisadi sosyal hak ve kazanımlara dolaysız olarak saldıran yönüne karşı duruyor. Kitlelerin mevcut örgütlülük ve önderlik düzeyi üzerinden bu durum son derece anlaşılır. Ama sınıf devrimcilerine gelişen hareketin kök aldığı derin sınıf çelişkilerinin temelini ve beslediği yaygın toplumsal muhalefet zeminini asla unutturmamalı.

Sadece yaşadığınız günlerde değil, içine girdiğimiz bütün bir yeni dönem boyunca bu ülkede bu zemin hükümünü sürdürecektir. Önümüzdeki dönemde işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketini sürekli besleyecektir. Sınıf mücadelesi sahnesinde her genel ve mevzi direniş sonrası, hem yenilginin öğretici dersleriyle, hem de kazanımlarıyla kitle hareketini ve öncüsünü donatmak suretiyle yeni direnişleri mayalayacaktır.

Yıllardır yaşatılan yıkımın üzerine dayatılan son saldırı ve bunun sonuçları, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin öfkesini, eylem isteğini ve eylemini sürekli körükleyecektir. Faşist zorbalığın, ihanet manevralarının, liberal demagogileri hiçbir türü sınıf öfkesini yok edemeyecektir. İşçi sınıfı, haklarının birer birer mezara gömülmesi karşısında sessiz ve eylemsiz kalmayacaktır. En örgütsüz olan, en geriden gelen kesimleri bile en azından yaşamak için direnecektir.

Sınıf devrimcileri güncel sürece, devrimci sınıf hareketine önderlik yolundan dönemi kazanma ve devrimi örgütleme bakışı, yönelişi ve pratiğiyle yükleneceklerdir. Kısacası dün olduğu gibi bugün de devrimci sınıf mücadelesine önderlik yolunda kararlılıkla ilerlemeye devam edecektir.

Gelişen kitle eylemliliğine müdahaleyi ve toplumsal muhalefete devrimci önderliği sendika konfederasyonlarının eylem takviminin bitmesi ile sonlanan dar bir bakışla değil, yıkım saldırısına karşı tüm ezilen ve sömürülenlerin işçi sınıfının önderliğinde genel direnişinin örgütlenmesi görevi üzerinden yaklaşıyoruz. Ve günceli aynı zamanda, devrimci sınıf hareketini örgütleyerek dönemi kazanmak ve devrimci sınıfın toplumsal muhalefetin en geniş güçlerine önderliği yoluyla devrimi örgütlemek görevlerine bağlı olarak ele alıyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

karşılığını bulacaktır. Ama eğer öncü işçi ve emekçiler kitle hareketi içinde bir güç odağı olarak, kendi eylem biçimi önerilerini sendika ağalarının tertibine karşı önden dolaysız olarak ortaya koyacak bir örgütlülük ve önderlik düzeyi oluşturabilirse, "meclise yürüme ve yasa geri çe kilene kadar direniş" çağrısı yönünde kitleler içinde ajitasyon ön süreçte de yaygın olarak yürütülebilir.

Kısacası, kitle hareketinin nabzını elde tutabilmek, engelleri, tuzakları önden görebilmek, kitle hareketinin devrimci imkanlarına ileriden bakabilmek büyük bir önem taşır. Ama bu ileriden bakışı, öncü ve kitlelerle mesafeyi açan değil, tersine birleşen ve birlikte ileriye giden bir tarzda pratikleştirmek ve somuta uyarlamak, bunun için koşulları çok yönlü olarak gözetmek ve hareketin bir dış unsuru değil, devrimci öncü doğal bir bileşeni haline gelmeyi başarmak gerektirir. Hareketin öncü kesimleriyle yapıcı ilişkiler ve sıkı bağlar içinde olmak bugün daha özel bir önem taşımaktadır.

Kitlelerin mücadele kararlılığının gelişmesine, karşısına çıkan barikatlar karşısında boyun eğmez direnişçi niteliğinin kuvvetlenmesine hizmet etmeyen, kitleler adına ama kitlelerin dışında hareket eden kendinden menkul bir militanlığın ise sınıf mücadelesine katkısı olmayacaktır.

7. İşçi sınıfının mücadele birliğinin önünde engel olan sendikal bölümlenmelerin; emekçi memur hareketi ile birleşmemenin; sendikasız, sigortasız, taşeron, sözleşmeli çalışan milyonlarca işçi ve emekçi ile mevcut kopukluğunun; öğrenci gençlik, işsizler ve kentte-kırda diğer tüm sömürülen kitleler ile uzaklığının bizzat direniş ve eylemlilik süreci içinde giderilmesi, birleşik bir işçi-emekçi hareketinin geliştirilmesi, dayanışma bilinci ve pratiğinin güçlendirilmesi için;

"Tüm işçiler, tüm emekçiler, tüm ezilenler, birleşelim, direnelim, kazanalım!", *"Sendikalı ve sendikasız, taşeron ve sözleşmeli, işçi ve memur, işsiz ve öğrenci, Türk ve Kürt, Alevi ve Sünni, genç ve yaşlı, kadın ve erkek, gücümüzü birleştirelim!"*, *"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!"*...

8. Buna paralel olarak yıkım saldırısını geri püskürtmenin yolunun ancak işçi sınıfı ve emekçilerin birliğinden ve mücadele kararlılığından, genel grev genel direnişin örgütlenmesinden geçtiğinin öncü kesimler ve daha geniş kitleler tarafından görülmesi;

"İşçi memur el ele, sokağa eyleme genel greve!", *"Genel grev-genel direniş!"*

9. Ekonomik ve sosyal haklar için mücadele görevleri ile emperyalizme ve işbirlikçisi sermaye iktidarına karşı sosyalizm, bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük için devrimci mücadele görevleri

Eylemler dalga dalga yükselmeye devam ediyor

“Söz bitti, sıra eylemde!”

İstanbul:

16 Temmuz: OSB-İMES Yürüyüşü:

17 Temmuz Şişli Mitingi'ne hazırlık olarak 16 Temmuz Cuma günü Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal-İş'e üye Tek-İz, Mert Akışkan Gücü ve Mayer Wonisch işçileri iş çıkışında biraraya gelerek servislerine binmeden önce bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş başlamadan önce sendikaya ait bir otomobil Organize Sanayi Bölgesi ve etrafındaki sanayi sitelerini (İMES vs.) megafonla dolaşarak hem IMF- TÜSIAD saldırı paketinin teşhirini hem de eylemlerin propagandasını yaptı.

Yürüyüş MAG'ın önünden başlayacaktı. Paydos eden Tek-İz işçileri “Haydi, arkadaşlarımızı bekletmeyelim” diye birbirlerini uyararak hızlı bir şekilde MAG önüne geldiler. Öyle hızlı gelmişlerdi ki, MAG işçileri henüz çıkmaya başlamışlardı. Her iki fabrikanın işçileri tek bir kortej oluşturarak yürüyüşü başlattılar. Yürüyüş boyunca hiç susmayacak olan alkış ve sloganlar başladı. Yürüyüşe belirgin bir coşku hakimdi. Atılan her slogan 8-10 kez tekrarlanıyordu. 100 metre kadar ilerideki köşebaşında yürüyüş kolunun ön tarafına Mayer Wonisch işçileri de alkış ve sloganlarla katıldılar. Yürüyüş OSB'den çıkıp İMES'e geçerek A kapısına kadar sürdü. Çevreden de belli bir ilgi vardı. Burada yapılan basın açıklamasının ardından ertesi gün mitingde buluşmak üzere dağıldı.

Yürüyüşün temel sloganları şunlardı: “Mezarda emekliliğe hayır!”, “Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Vur, vur, inlesin; kurtlar, kuşlar dinlesin!”, “İşçiler burada hükümet neredel!”, “SSK bizimdir, satılamaz!”

Kızıl Bayrak/Ümraniye

17 Temmuz mitingi:

17 Temmuz'da Şişli Abide-i Hürriyet'te, DİSK, KESK, Türk-İş, Hak-İş, TMMOB, demokratik kitle örgütleri ve bazı siyasi partilerle devrimci çevrelerin katıldığı bir miting düzenlendi. Sosyal güvenliğin tasfiyesi ve memur maaşlarına yapılan sefalet zamlarına karşı birlik kararı alan sendika ve kitle örgütleri, Piyalepaşa Bulvarı ve Şişli yönünden olmak üzere iki ana koldan Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru aktı.

Yürüyüş sırasında en çok atılan sloganlar “İşçi memur el ele genel greve”, “Genel grev, genel direniş”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız” oldu. Abide-i Hürriyet'e girişte oluşturulan arama noktasında eylemciler tek tek arandı.

Mitingte hemen her konfederasyondan birer konuşmacı kitleye seslenme fırsatı buldu. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, “57. hükümetin makyajının iki ayda bozularak emek karşıtı yüzünün ortaya çıktığını, IMF'nin, sosyal güvenliğin tasfiyesi, özelleştirmelerin hızlandırılmasını, tarım ve hayvancılığa desteğin kaldırılmasını, uluslararası tahkim istediğini, kendilerininse bu ülkenin artık Ankara'dan yönetilmesini istediklerini” söyledi.

Ardından DİSK başkanı Vahdettin Karabay, Hak-İş genel Sekreteri, Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin ve TMMOB Başkanı da birer konuşma yaptılar. Konuşmalarında tüm işçi ve emekçileri 24 Temmuz'da

Ankara'ya çağırdılar. Konuşmalar sırasında “Hükümet yasayı al başına çal”, “İşçi-memur el ele genel greve”, “Mezarda emekli olmayacağız” en çok atılan sloganlardı.

15 Temmuz'da kararlılıklarını gösteren işçi ve emekçiler ve 17 Temmuz'da da, aynı kararlılığı bu tasarı geri çekilinceye kadar sürdüreceklerini bir kez daha ilan ederek dağıldılar.

Notlar:

*Açılan pankartlardaki şiarlar; “Sosyal güvenliğin tasfiyesine, mezarda emekliliğe hayır”, “Mezarda emeklilik yasasına hayır”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Söz, yetki, karar çalışanlara”, “Demokrasi mücadelesinde emekli olunmaz”, “İşçi emekçi el ele genel greve” idi.

*DİSK, KESK, EMEP, ÖDP, devrimci çevreler ve DKÖ'ler Perpa yönünden, CHP, İP, SİP, Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen, Memur-Sen Şişli yönünden alana geldi.

*15 Temmuz eyleminde gerçek bir gövde gösterisi yapan Türk-İş'in katılımı yok denecek kadar azdı. Konfederasyonun kararından bağımsız hemen her eyleme katılan Tüm-Tis, Tuzla deri, Yol-İş gibi sendika veya şubelerin yanı sıra, örneğin Harb-İş alandaydı, ama 15 Temmuz'daki tersaneler kitlesi olmadan, cılız bir katılımı. Aynı gün TİSK'le birlikte hükümetle bir görüşmesi olması, Türk-İş'in katılımındaki zayıflığı kaygı verici hale getiriyor, bir uzlaşma havası esiyordu.

*KESK'in katılımı da son derece zayıftı. Sadece SES ve Eğitim-Sen belirli bir kitlesellikle ve pankartlarıyla gelmişlerdi. Pek çok sendikanın pankartı dahi görünmüyordu.

*DİSK ve özellikle iki sendikası, Genel-İş ve Birleşik Metal oldukça kitlesel bir katılım gerçekleştirmişti. Mitingin en güzel görüntülerinden biri de Birleşik Metal-İş kortejindeki fabrika pankart ve simgeleri idi. '80 öncesi 1 Mayıs'larını andırır tarzda fabrika pankartları ve iş kıyafetleriyle katılan fabrikalar; Erka Balata, Pancar Motor, Dökümay, Meksan, Alumag'tı.

*Mitingte devrimci çevrelerin ilgisi yine azdı. Sadece Alinterimiz bir imzalı pankartla katılmıştı.

*Biz biri Genel-İş, biri Birleşik Metal'de olmak üzere iki imzasız pankartla mitinge katıldık. Dolayısıyla hepimiz Perpa yönündeki yürüyüşte yer almış olduk. Yürüyüş sırasında tek sayfalık bildirilerimizin yaygın dağıtımı ile kuşlama yaptık. Arama noktasında polisin 4 sayfalık özel sayılarımıza el koyma, çantayı taşıyan yoldaşları gözaltına alma girişimi oldu. Alana Birleşik Metal'le birlikte giren diğer grubumuzun oldukça uzakta olması (saldırıyı görmemesi) ve saldırı anında arama noktasında çok az bir kitlemiz bulunmasına rağmen militan karşı koyuşumuz ve Genel-İş kortejinden işçi ve görevli arkadaşların da müdahalesiyle saldırı püskürtüldü. Bu ikinci özel sayımızı alanda dağıtmayı planlamıştık ve böyle de yaptık. Alanda kuşlama ve pullama çalışmamız da sürdü. Alana girdikten sonra, “İşçi memur el ele, genel greve” yazılı pankartımızı yüksekçe bir yere astık.

20 Temmuz-SES basın açıklaması:

SES Aksaray Şubesi'nin 20 Temmuz Salı günü Haseki Hastanesi bahçesinde yaptığı basın açıklaması



açıklaması saat 12:30'da başladı. Açıklamaya SES üyelerinin yanı sıra, hastane bahçesinde bulunan insanlar da izleyici olarak katıldı. Böylece, yaklaşık yetmiş kişinin katılımıyla gerçekleşen basın açıklamasında, ‘Sosyal Güvenlik Reformu’nun emeklilik ve sağlık hakkını ortadan kaldırdığı, özelleştirmeyi dayattığı ve sözde “işsizlik sigortası”nın ise çalışanların tasarruf kesintilerinden karşılanacağı vurgulandı. Ayrıca, 15-16 Haziran ve 4-5 Mart hatırlatılarak, bugün de Sosyal Güvenlik Reformu’nun çöpe atılabileceği belirtildi. Açıklamanın ardından söz alan Aksaray Şube Başkanı bir konuşma yaparak, 24 Temmuz'da Ankara'da olacaklarını, 55 milyon insanın bu yasaya karşı olduğunu söyledi. “Bu yasa meclisten geçerse ardından yeni ve çok daha büyük saldırılar gelecek. Bu ülke Amerika'ya, tekellere peşkeş çekiliyor” diyen Şube Başkanı, “Bugün güçlüyüz, bu gücün karşısında kimse dayanamayacak. Ülkesinin satılmasını istemeyen tüm emekçileri bizimle birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz” sözleriyle konuşmasını bitirdi. Açıklamaya “Özelleştirmeye, uluslararası tahkime karşı direneceğiz!”, ‘Emekçi değil, bu yasa mezara gömülecek!’ dövizleriyle katılan SES üyeleri, açıklamanın ardından, hastanenin yemekhanesine giderek, “İMF ülkemizden elini çek” başlığı taşıyan ve yasanın içeriğini açıklayan bir bildiri dağıttılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

22 Temmuz-Samatya Hastanesi:

Türk-İş, Hak-İş, DİSK, KESK, Memur-Sen, Türkiye İşçi Emeklileri Cemiyeti, Tüm İşçi Emeklileri Derneği, Tüm Bağ-Kur Emeklileri Derneği, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği, Türk Eczacılar Birliği, Türk Tabipleri Birliği, Türk Veteriner Hekimleri Birliği ve Türkiye Mali Müşavirler ve Muhasebeciler Birliği'nin ortak basın açıklaması, 22 Temmuz Perşembe günü Samatya Hastanesi'nin bahçesinde, saat 12:30'da yapıldı.

Basın-İş ve Sümerbank işçileri, dövizleri ve coşkulu sloganlarıyla saat 12:00'de Samatya Hastanesi'nin bahçesinde toplandılar. Kitlenin talepleri coşkun sloganlarda ifadesini buluyordu. Bu eylemde, önceki eylemlerden farklı olarak, “Uzlaşmalı Türk-İş istemiyoruz!”, “Uzlaşma yok, direniş var!”



sloganları duyuluyordu.

Saat 12:25'te Cerrahpaşa Hastanesi'nden pankartlarıyla yürüyerek Samatya Hastanesi'ne gelen SES ve Tez Koop-İş kortejleri, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçi memur el ele genel greve!" sloganlarıyla karşılandı. Eylemin yeni sloganlarından biri de, "Eyleme eyleme eyleme geldik, hükümeti mezara gömmeye geldik!" idi.

Basın açıklamasını, Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak yaptı. IMF'nin dayatmalarına karşı emek cephesinin bugün meydanlarda olduğunu söyleyen Büyükkucak, "Halkın ne dediğine bakmadan bu yasayı meclisten geçirirlerse, bu halk meclisi onlara mezar eder" dedi. Büyükkucak ayrıca, Sabancı'nın "Erken emekli olacak kadar zengin değiliz" sözlerine karşılık, "Sen emeğin sırtından dünya zenginleri arasına girdin. Bu emekle alay edersen, bu emek gökkubbeyi senin başına yıkar" ifadelerini de kullandı. Medyanın gündemi çarpıttığını, bu tutumunu sürdürürse 65 milyon dörtte üçünün televizyon izlemeyeceğini, gazete almayacağını söyleyen konuşması "Bugün Samatya yarın Kızılay!", "Genel grev genel direniş!", "Satılmış medya bu sese kulak ver!" gibi sloganlarla desteklenen Büyükkucak, sözlerini şu cümlelerle bitirdi: "Kazanılmış haklarımızı masaya yatırmayacağız. 24 Temmuz'da Ankara'da olacağız, bu sese kulak verilmezse 15 kuruluşun tamamı genel greve gidecek."

Eyleme katılım nisbeten zayıf olsa da mücadele azmi, direniş ruhu ve zafer kararlılığıyla dopdolu ve coşkuluydu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara:

18 Temmuz:

Saldırı programına tepkiler Ankara'da devam ediyor!

İMF'nin işçi ve emekçilere dayattığı yıkım programı Türkiye'nin dört bir tarafında ve Ankara'da protesto edilmeye devam ediyor. DİSK tarafından 18 Temmuz 1999 Pazar günü Kızılay'da organize edilen basın açıklaması da IMF ve hükümetin son saldırı dalgasını protesto etmek içindi. Sabah 11:30'da SSK Genel Müdürlüğü önünde toplanan kitle buradan Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Kortejde DİSK Genel-İş, Nakliyat-İş, Birleşik Metal-İş, Türk-İş'e bağlı TÜMTİS ve KESK'e bağlı sendikaların üyeleri vardı. Kızılay'a gelen kitleye yapılan konuşmalarda, IMF programı, mezarda emeklilik, sosyal güvenliğin tasfiyesi ve tahkim saldırısı dile getirildi ve zafer kazanana kadar eylemlerin devam edeceği vurgulandı. Eylemde Enerji Yapı Yol Sen'in "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" yazılı şapkaları dikkat çekiciydi. Komünistlerin yoğun olarak kuşlama yaptıkları eyleme Eskişehir tabutluğunda açıklık grevinde olan devrimci tutsaklar Kemal ve Bülent Ertürk'ün aileleri de katıldı. Eylem alanının en önünde bulunan tutsak aileleri ve devrimciler sık sık "Anaların

öfkesi katilleri boğacak!" ve "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganlarını attılar. Eylem bitiminde faşist kolluk güçleri büro çalışanımız Oktay Aksoy ve bir okurumuzu gözaltına almaya çalıştı ama emekçilerin müdahale etmesiyle girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı.

Kızıl Bayrak/Ankara

19 Temmuz:

Saldırıları sürüyor, direniş büyüyor

Saldırıları sürüyor, direniş büyüyor ve Ankara, kitlelerin tahkim yasasına ve IMF'nin dayatmalarına karşı yükselttiği toplumsal muhalefete tanık oluyor.

Dün gerçekleştirilen eylemden sonra işçi-emekçilerin sesi 19 Temmuz Pazartesi günü de sokakları çınlattı. Saat 9:00'da Eğitim-Sen önünde toplanan kitle sloganlarla sosyal yıkım partilerine doğru yola çıktı. KESK, DİSK, Türk-İş, TMMOB, Türk Veteriner Hekimleri, Türk Tabipler Birliği, Tüm İşçi Emeklileri Derneği, Memur-Sen, Tarım-İş, Tek Gıda-İş, Belediye-İş, Yol-İş, pankartlarını açarken, kitleye Sıhhiye dolaylarında Türkiye Kamu-Sen ve Hizmet-İş de katıldı. "1 Mayıs'tan daha coşkulu" yorumlarına yol açan eyleme binlerce işçi-emekçi katılmıştı.

Toplanma saatinden itibaren 6 saat süren eylemin ilk durağı Anıttepe'de ki 'DSP' İl Binası oldu. IMF'nin kuklası olan hükümet yuhalandı. "Hükümet istifa!", "Hükümet yasası al başına çal!" sloganları haykırılırken; "Çeteler değil, IMF değil, üretenler yönetsin!" sloganlarıyla çürümüş düzene, çeteleşmiş sermaye devletine de gönderme yapıldı. Buradan Balgat'a doğru hareket edildi. Yoğun polis barikatıyla korunan ANAP il binası önüne gelindiğinde ise önceki sloganlara ek olarak "Faşizme karşı omuz omuza!", "Emekçiye değil, çetelere-İMF'ye barikat!" sloganları haykırıldı.

Maltepe üzerinden dönüşe geçen kitle tarafından, eylem boyunca yaygın olarak; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!", "Söz bitti, sıra eylemde!", "Yüklen emekçi kazanacağız!", "Tahkim yasasına hayır!", "Genel grev-genel direniş!", "Savaşa değil, emekçiye bütçe!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İMF defol bu memleket bizimdir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Çetelere kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!" sloganları atılıyor, DİSK-KESK imzalı birçok dövizde ise; "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız", "Mezarda emekliliğe hayır", "Yaşamın hücreleştirilmesine hayır", "Emekçiler el ele genel greve", "Eskişehir tabutluğu kapatılsın" vb. şiarlar yer alıyordu.

Eylem boyunca hiçbir yerde ara verilmemesine rağmen, 6 saat boyunca coşkusunu koruyan kitle, Kızılay'a girişte, polisin gövde gösterisinin yanı sıra, halkın yoğun desteği ve alkışlarıyla karşılaştı.

MHP önüne gelindiğinde ise daha önce atılan sloganlar bu sefer zılgıtlar eşliğinde yineleni.

Kitle, "24 Temmuz'da alanlardayız!", "Şalter inecek direniş sürecektir!", "Şalter inecek, genel grev gelecek!" sloganlarıyla saat 15:00 civarında dağıldı.

Görünen o ki; İşçi-emekçi kitleler yasa tasarısı hemen geri çekilmez ve IMF dayatmalarının acısı üretenlerden çıkarılmaya devam edilirse; genel grev-genel direnişle alanlara çıkacak ve 15-16 Haziran'da, 4-5 Mart'ta olduğu gibi, direniş ağını örecektir.

Ve çözüm yine, olması gerektiği gibi militan duruşlarla alanlarda aranacak.

Kızıl Bayrak/Ankara

21 Temmuz:

Söz bitti sıra eylemde

İMF-TÜSİAD sosyal yıkım paketlerinin açıklanmasıyla birlikte dalga dalga yayılan saldırılara

karşı direniş dalga dalga büyüyor.

21 Temmuz 1999 tarihinde işçi ve emekçiler uluslararası tahkime, mezarda emekliliğe, %20 zammı karşı bir yürüyüş daha düzenlediler. SSK'nın önünde saat 12:30'da toplanan 3 bine yakın işçi ve emekçi Çalışma Bakanlığı'nın önüne kadar yürüdü. Yürüyüşe KESK, DİSK, DİSK'e bağlı Genel-İş Yenimahalle Şubesi "Mezarda emekliliğe hayır!" pankartı ile, DİSK Genel-İş Çankaya Gölbaşı Şubesi "Yüzyıllık kazanımlarımızı IMF'ye ve demokrasi düşmanlarına peşkeş çektiirmeyeceğiz!" pankartı ile, TMMOB, TÜMBEL-SEN Yenimahalle temsilciliği ve İHD pankartlarıyla katıldılar.

İşçi ve emekçiler "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganını tek bir ağızdan coşkuyla haykırıyorlardı. Bunun yanında "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Söz bitti sıra eylemde!", "Genel grev, genel direniş!", "İşçi memur el ele genel greve!", "Devletin başına emekçiler gelecek", "İMF değil, üretenler yönetsin!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" sloganları atıldı.

Çalışma Bakanlığı'nın önünde yapılan basın açıklamasından sonra oturma eylemi yapıldı. İmzaların Çalışma Bakanlığı'na verilmesinden sonrada eylem sona erdi.

Sınıfa karşı sınıf!

Düzene karşı devrim!

Kapitalizme karşı sosyalizm!

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir:

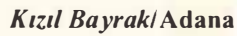
Mitinge dönüşen basın açıklaması

Sosyal Güvenlik Reformu Yasa Tasarısı (mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi, sefalet ücreti ve IMF'nin diğer saldırılarını) protesto etmek amacıyla KESK, DİSK, TÜRK-İŞ ve kitle örgütlerinin katılımı ile on binin üzerinde işçi-emekçi 15 Temmuz'da Türk-İş'in İzmir Alsancak'daki merkezinin önünde toplanarak Çankaya'ya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca katılım ve coşku giderek arttı. Görkemli bir mitinge dönüşen eylem İzmir'in Alsancak, Çankaya ve Basmane yönündeki yolların trafiğe kapanmasına neden oldu. Özellikle işçi sendikalarından olan yüksek katılım dikkate değerdi. Uzun bir süredir bir araya gelemeyen KESK, DİSK, Türk-İş vb.'ne üye işçi-emekçiler yan yana, omuz omuza yürüyor ortak talepler etrafında ortak sloganları haykırıyordu. Adeta genel grevin provasını yapıyorlardı. Öne çıkartılan, sıkça ve coşkuyla atılan sloganlar da işçi-emekçi sınıfın ortak mücadelesini vurgulayan ve genel grev özlemini dile getiren sloganlardı. "İşçi memur el ele, genel greve!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Hükümet yasası al başına çal!", "Mezarda emekli olmayacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Şalter inecek, hükümet gidecek!", "Vur vur inlesin, kurtlar kuşlar dinlesin!" eylem bitene kadar coşkuyla atılan sloganlar arasındaydı. ANAP, DSP, MHP ve diğer siyasi parti binalarının önüne gelindiğinde kitlenin ıslık ve yuhalama sesleri eşliğinde siyah çelenk bırakıldı. Yapılan konuşmalarda IMF'nin reçetelerine sermayenin bir bütün olarak yağma, talan, yıkım programı saldırılarına boyun eğilmeyeceği, 24 Temmuz'a kadar uyarı eylemlerinin devam edeceği, buna rağmen dikkate alınmazsa eylemlerin artırılarak genel greve gidileceği vurgulandı. "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganıyla eylem sona erdi. Kitle dağılmaya başladığında halen alana girmeye çalışan büyük bir kitle vardı. Kısacası İzmir uzun bir süredir böylesi kitlesel, coşkulu ve fiili olarak yaşama geçirilen bir eyleme sahne olmamıştı.

Kızıl Bayrak/İzmir

17 Temmuz:

İMF-TÜSİAD yıkım programının bir parçası olan yağma, talan, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi



MEZARDA EMEKLİLİK YASASINA İYİ
HAYATLIKLI İSTİFA İNOLU ŞB.

Ecevit konuşmasında şöyle diyordu: “Aslında biz konfederasyonlarla bu konuda anlaştık ama tabanlarına anlatmakta zorlanıyorlar.” Yani kamu emekçilerine verilecek yüzde 5’lik-10’luk sus payıyla, 58-60 yaşın biraz daha aşağı çekilmesi konusundaki anlaşma. Konfederasyonların kitle hareketinin enerjisini boşaltmak için bir çaba göstereceklerinden kuşku duymamak gerekiyor. Ama sorun bu kadar da basit değil. Yıllardır sermayenin karşısında el etek duranların bugün geline nokta, kendi tabanlarındaki ciddi nicelik ve prestij kaybını telafi edebilmeleri bile onları zorlamaktadır. Sorun yalnızca tabanın zorlamaları karşısındaki tutumları da değildir. Bürokrasilerini devam ettirebilmeleri için bile emirlerine amade bir kitleye ihtiyaçları vardır. Sendikaların prestij ve manevi otoriteyi sürekli yitirmelerini engelleyecek olan da yine hareketliliğin kendisidir. Sendikal bürokrasinin panzehiri sınıf hareketiyken, çelişkili gibi görünmekle birlikte, sendikal bürokrasinin varlığı için de gerekli olan yine aynı hareketlilik. Ama tek farkla; sınıfın ve emekçilerin hareketliliğini kendi istedikleri düzeyde dizginleyebildikleri koşullarda. Sendikal bürokrasi bugün, düne göre daha zorlu bir süreç yaşamaktadır. “Aşağı tükürse sakal yukarı tükürse bıyık” misali sıkışmışlardır. İşçi ve emekçilerin sürekli yükselen hareketliliği, burjuvazi ve sendikaların beklentilerini boşa da çıkarabilir. Ama burjuvazinin halihazırda başka bir taktiği var. İşverenler sendikasıyla Türk-İş’in hazırladığı alternatif taslakta, 58-60 yaşına sözde karşı çıkışları, yükselen muhalefete karşı önden hazırlık yaptıklarını göstermektedir. Hükümet ortakları kendi içinde sorunsuz gibi görünseler de hükümetin büyük bir sıkıntı yaşadığından kuşku duymamak gerek. MHP’nin suskun görünümü, sürecin kendilerini yıpratmasına karşı bir tepkidir.

Genel hareketliliğin bir yansıması olarak güneyde de yeni kıpırdanmalar başlamıştır. Kürt ulusal mücadelesine yıllardır sahne olan bölgenin sis perdesinin yarılabilmesi açısından bu hareketlilik ayrıca önemlidir. Geçen haftasonu Adana’da yapılan mitinge katılımın yüksekliği, işçilerin ağırlığı oluşturması yönüyle de önemliydi ve Mensa, Bossa-Çukobirlik işçilerinin yüksek katılımı tekstil işçilerinin hareketlilikte ilk sırada yer alacağını gösteriyordu. Ağır sanayi kenti olan İskenderun’da konfederasyonlara bağlı sendikaların biraraya gelerek eylem takvimi çıkarmaları, diğer önemli bir gelişmedir. Yıllardır biraraya gelmekten özenle kaçınan sendikaların hâlâ ortak adım atma noktasında önyargılı davranışları ise gözden kaçmamaktadır. Özçelik-İş sendikası özellikle kaçak güreşmeye devam etmektedir. Türk-Metal ve Teksif’in davranışları da aynı doğrultudadır.

Komünistler, yığın ve kitle hareketine özel bir önem atfederler. Kendiliğinden hareketi, öznel müdahalenin düzeyinden “bağımsız” düşündüklerinde sınırlarını da bilirler. Bu konuda hayalci değiliz. Ama süreçten heyecan duymamak da elde değildir. 24 Temmuz ve sonrasında komünistlerin ve devrimcilerin etkinliğinin görece düzeyi, sınıf hareketinin öne çıkaracağı öncü işçilerle buluşmamız açısından ayrıca önemlidir.

Adana’dan bir Kızıl Bayrak okuru

Kayseri:

Kayseri’de uç veren emek sermaye çelişkisi ve sınıf eylemi

Sosyal Güvenlik Reformu adı altında burjuvazi tarafından geniş işçi ve emekçi kitlesine gözü dönmüşçesine yapılan saldırıya karşı dipten gelen karşı dalga kendini Kayseri’de de açığa vurdu. Özellikle işçi sınıfı ve çalışanlar arasında tepkiyle karşılanan mezarda emeklilik hemen hemen her yerde

konuşulan tek gündem haline geldi.

İşçilerin şehrin muhtelif yerlerinde başlattığı imza kampanyası büyük ilgi görürken Cumartesi günü şehrin dışında fuar meydanında yapılan “Emeğe Saygı” mitingine işçi ve memurlardan oluşan iki binin üzerinde bir kitle katıldı. Aşırı ve dayanılmaz sığağa rağmen fabrika işçilerinin çoğunlukta olduğu mitingde kitlenin coşkusu hiç eksilmedi. İşçiler kendi aralarında katılımın azlığı üzerine kızgınlıklarını ifade ederken katılmayan sendikalara da hayli tepkiliydiler. Zira Kayseri’de büyük bir üye kitlesine sahip olan Türk-İş bile miting alanına gelmemişti. Hak-İş tarafından düzenlenen mitinge katılan sendikalar Öz Çelik-İş, Öz İplik-İş, Hizmet-İş, KESK, Kamu-Sen, Eğitim-Sen, Türk Haber-Sen, Türk Harb-İş, Asim-Der’di.

Beklentilerin tersine mitinge katılımın düşük olmasının en temel nedeni sendika ağalarının aldığı tutumun, yanı sıra Kayseri’de uzun yıllardır yapılan ilk işçi mitingi olmasının da payı vardı. Alanda iki binin üzerinde bir kitle olmasına rağmen, kitledeki coşku ve heyecan alanda daha büyük bir kalabalık varmış kanısına yol açıyordu. İlk işçi mitingi olması, işçilerin en basit sloganları bile atmadaki acemiliklerinde kendini gösteriyordu. Atmayı beceremedikleri sloganların ardından işçiler, mahcubiyetle birbirlerine gülüyorlardı.

Mitingin başlangıcında “Hükümet istifa”dan başka slogan atılmazken, KESK kortejinin alana “İşçi, memur el ele, genel greve” sloganlarıyla girmesi işçileri derinden etkiledi. Bu etkiyi devam ettiremeyen KESK, giderek işçilerin geri düzeyleriyle uyum göstermeye başlamışken *Kızıl Bayrak* taraftarlarının ve devrimcilerin alanı içeriden devrimleştirme çabaları kendini gösterdi. Bol miktarda bayrak ve sendika flamalarının taşınmasına ve toplanan işçilerde “Türkçü, devletçi” ideolojinin hakim olmasına rağmen, mitingde, sürece yönelik taleplerin yanı sıra, “İşçi-memur el ele, genel greve!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!”, “Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları da sıkça atıldı. Kamu-Sen’li memurların provakasyon amaçlı bayrak dolaştırmak istemeleri kitle tarafından ilgisizce karşılanırken, “İşçi, memur el ele genel greve!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganları o anda yükselen gür bir ses oldu.

Mitingden ilginç bir not da, EMEP’li reformistlerin *Kızıl Bayrak* okurlarının attığı sloganları özellikle bastırma çabalarıydı. Sendikacıların mücadelede devam ve kararlılık konuşmaları yapmaları ve işçilerin yarınki günlerde daha büyük eylemlere hazır olma çağrısında bulunmaları üzerine, *Kızıl Bayrak* okurları hep bir ağızdan “Cumhuriyet Meydanı bizi bekliyor” sloganını attı. Bu slogan işçiler tarafından benimsendi. Çünkü Cumhuriyet Meydanı Kayseri’nin en büyük merkez meydanıydı. İşçilerin bu haklı mücadelesi bir bakıma şehrin dışına itilerek gözden uzaklaştırılmak isteniyordu. Bu nedenle *Kızıl Bayrak* okurları “Cumhuriyet Meydanı bizi bekliyor!” sloganını attı. Kürsüden, “arkadaşlar bizler provakasyona gelemeyiz” çağrısı bile sloganın kesilmesini sağlayamadı.

Sınıf devrimcilerinin inatla ve kendinden emin bir sabırla sürekli öne çıkardığı emek-sermaye çelişkisi, burjuvazinin krizinin derinleşmesiyle daha açık bir hale geldi. İşçilerin bu krizi aşma mücadelesinde



başladı. Bu çelişme üzerindeki temel çalışma, kuşkusuz, emeğin sahibi işçi sınıfının kendi siyasal bilinci sosyalizmle buluşturulması ve onunla donanımlı hale getirilmesidir. Bunun için de işçi sınıfına dönük çalışmalar yoğunlaştırılmalıdır. Sınıf hareketinin ilerletilmesinde ustalaşmak ve yaratıcı olmak mutlak bir gerçeklik haline getirilmelidir. Bu bağlamda olumlu ve olumsuzluklarımızla, yeterlilik veya yetersizliklerimizle Kayseri’deki

işçi mitinginin bize bir çok deney kazandırdığını söyleyebiliriz.

Yaşasın eylem birliği ve sınıf dayanışması!

Kızıl Bayrak/Kayseri

Antakya:

İMF-TÜSİAD yıkım saldırısına karşı birleşik militan mücadeleye!...

Sermayenin faşist diktatörlüğü ve onun sadık bekçileri olan sermaye partileri seçim dönemini cıfcaflı propogandalarla kitlelerin bilincini felç etmeye dönük politikalarını yaşama geçirdi. Seçimler sonucunda ise sermaye hükümetine, ırkçı, şoven, eli kanlı katiller sürüsü olan faşist güruh MHP de girmiş oldu. Her seçim döneminde olduğu gibi belediyelerde yine işçi kıyımları yaşandı. Ondan sonra işbaşına getirilen hükümetin icraatları, çıkarları ortak olan İMF-TÜSİAD tarafından telkin edildi. Ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yağmalamaya başlandı. Yıkım, sefalet ve açlık demek olan özelleştirmeye hız verildi. SSK’nın ve KİT’lerin tasfiye edilmesi gündeme geldi. İşçi sınıfına taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, esnek üretim daha yoğunluklu dayatıldı.

Sermaye devleti, bütün bu saldırıları karşısında işçi ve emekçilerin patlayan öfkesini bastırmak için de, en ufak bir hareketlilik karşısında işçi, emekçi ve onların öncüleri olan sınıf devrimcilerini tam teçhizatlı itleriyle azgın bir terörle sindirme yolunu tutuyor. Polis izinlerinin kaldırılması, işçi ve emekçiler açısından tam bir huzursuzluk kaynağı olan “huzur operasyonları”nın hız kazanması, devrimci ve komünistleri tecrit ve kitlelerin gözünü korkutma amaçlı “F” Tipi cezaevlerinin inşa edilmesi ve yerleştirilmeye çalışılması vb... Saldırı üstüne saldırı programlarının devreye sokulduğu böyle bir süreçte İMF-TÜSİAD’ın “ortak” saldırısına karşı, her ulus ve her milliyetten işçi-emekçilerin tek yumruk şeklinde “ortak mevzilerde ortak direniş” şiarı ekseninde mücadele edilmelidir. Saldırıları geri püskürtmenin biricik koşulu budur.

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Kahrolsun İMF!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak/Antakya

Kitle hareketi ve partimizin görevleri

Gelişen kitle hareketinin ortaya çıkardığı tüm bu görevler partimizin, tüm parti örgütlerimizin, partimiz saflarında mücadele eden tüm güçlerin bugünkü ortak devrimci önderlik görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir. Elbette bu ancak yükselen kitle hareketinin önünü tutan öncü devrimci işçi ve emekçilerle birleşme temelinde ve ölçüsünde başarılabılır bir görev ve sorumluluktur. Tüm bu görevler tek bir yakın hedefe kilitlenmektedir: Sonuç alıcı bir genel grev-genel direnişi örgütlemek, dalga dalga yükseltilen IMF-TÜSİAD yıkım saldırısını bu türden birleşik bir eylemle geri püskürtmektir. Ve böylelikle de, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketine daha ileri mücadeleler için yeni mevziler ve kuvvet kazandırmak.

direnişi örgütlemek, dalga dalga yükseltilen IMF-TÜSİAD yıkım saldırısını bu türden birleşik bir eylemle geri püskürtmektir. Ve böylelikle de, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketine daha ileri mücadeleler için yeni mevziler ve kuvvet kazandırmak.

Güncel sürece devrimci önderlik bakışı ve pratiği ile yüklenmeliyiz

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin temel ve güncel, stratejik ve taktik devrimci çıkarlarının temsilcisi olarak partimiz, gelişen kitle hareketinin yakıcı olarak ihtiyacını duyduğu devrimci önderlik görevini yerine getirme sorumluluğu ile yüz yüzedir.

Büyüyen kitle hareketinin yakıcı önderlik ihtiyaçları ile karşılaştırıldığında, partimizin bugünkü pratik örgütsel güç ve imkanların sınırlılığı, devrimci önderlik sorumluluk ve görevlerini hiçbir biçimde ortadan kaldırmamaktadır. Tersine bu, önderlik bakışıyla hareket etmeyi ve parti çalışmasını bu doğrultuda örgütlemeyi daha da gerekli ve yakıcı kılmaktadır. Sergilenecek ileri bir politik ve pratik önderlik müdahalesi, tam da bu sayede, işçi ve emekçilerin mücadele içindeki öncü güçlerini etkileme, ilişki geliştirme, yakınlaşma ve giderek birleşip kaynaşma temelinde adım adım güçlenme sonucunu doğuracaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde yer tutacak bir örgütsel güç ve konumu da ancak bu yoldan kazanabiliriz. Yaşanan kitle hareketliliği ve direniş süreci, parti örgütlerimizin hem sınıf ve kitle hareketine güç vererek onu ilerletmesi, hem de bu sayede başta ileri kesimleri olmak üzere kitleler içinde güç kazanması için fazlasıyla elverişli zemin ve ortamı sunmaktadır.

Bugün en etkili söz eylemdir

İşçi ve emekçi kitleler ekonomik sosyal yıkımı yıllardır yaşamaktadır. İşçi kitleleri için sorun, saldırıların kendileri için yaratacağı sonuçları görememek değil, buna karşı ne yapacağı ve nasıl yapacağı alanında güvenilir bir önderlikten ve sağlam bir örgütlülüğün yoksun olmasıdır. Bugün devrimci önderlik pratiği, herşeyden önce kitleleri eyleme geçirme ve örgütleme halkasına yüklenmeyi ve sonuç almayı başarabilmektir.

Burası zayıf kaldığı sürece, her türlü siyasal propaganda, ajitasyon, teşhir çabası siyasal etki bakımından da kendi sonuçlarını veremeyecektir. İçinde bulunduğumuz süreçte devrimci pratik çabayı kitleleri eyleme geçirme amacına bağlama, devrimci inisiyatif ve örgütlenme yeteneğini bu amaç üzerinde yoğunlaştırma, özel bir önem taşımaktadır. Yapılması gereken bizzat organize etmek, pratik olarak eyleme itmek, eylem potansiyelinin biriktiği yerde ona kendini dışa vuracak kanalları açmak, eylemin patlak verdiği yerde onu geliştirmek, yaymak ve genel direnişin kuvvetli bir bileşeni haline getirme başarısı için her türlü çabayı sergilemektir.

Kitleler içinde eyleme dönük ajitasyon ve eylemin örgütlenmesine bizzat ön ayak olmak, bugün yüklenilmesi gereken en kritik halkalardır. Kitleler içinde, sürmekte olan kitle eylemlerinin ajitasyonu ile birleşen bir eylem çağrısı, pratik müdahalede öne çıkmalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Örneğin şöyle seslenmesini bilebilmeliyiz:

"Gün mücadele günüdür, hesap sorma günüdür. Gün sefaletimiz üzerinde sefa sürenler karşısında ayağa kalkma günüdür. Haklarımızı, işimize, ekmeğimize, onurumuza, namusumuza, canımıza, bugünüme ve geleceğimize göz koyanlar karşısında, IMF ve uşakları karşısında haklarımız için direnme günüdür."

"İşçi ve emekçi kardeşlerimiz saldırıya boyun eğmemek için mücadele ediyor; sendikaların hemen hepsi her gün eylem yapıyor. Biz harekete geçmek için daha neyi bekliyoruz? Bugüne kadar bekledik de ne kazandık? Sessiz kaldıkça daha fazla üzerimize geliyorlar! Sınıf kardeşlerimizin gücüne güç katalım! Ya hep beraber kazanırız ya hep beraber kaybederiz... IMF'ye, patronların IMF uşağı hükümetlerine karşı Türk-Kürt, Alevi-Sünni, solcu-sağcı ayrımı yapmadan birleşelim! Bizi bizden başka kimse kurtaramaz! Birleşelim, eylem için örgütlenelim ve harekete geçelim!" vb.

Bu bir işyerine dönük eylem çağrısıdır... Ya da işçilere, emekçilere, gençlere bölgedeki bir mitinge, gösteriye katılma çağrısıdır... Kısa, tok ve vurucu bir şekilde, kitleleri mücadeleye, eyleme, bunun için güçlerini birleştirmeye çağırmalıyız. Yerel bültenler, özel sayılar, parti bildirileri, kuşlamalar, duvar yazıları eyleme çağrı ve eylem ajitasyonu pratik görevine odaklanmalıdır ve yaygın bir inisiyatifle ve yaratıcılıkla örgütlenmelidir.

Eyleme geçen kitleler politik müdahalemize her zamankinden daha açıktırlar

Partimizin görevi, saldırının ve direnişin gündemi üzerinden politik müdahale (yayınlar, afiş, bildiri, özel sayı, broşür, bülten vb. propaganda, ajitasyon, teşhir) ve hareketin içinde (eylemlere katılma, direnişlere destek verme) yer almakla sınırlı değildir. Görevimiz, genel direnişin örgütlenmesine öncü devrimci işçi ve emekçilerle birleşmek temelinde önderlik etmektir. Parti faaliyetimizin, politik müdahale alanındaki görevlerimizin güncel kapsam, mahiyet ve araçlarını dolaysız olarak belirleyecek olan da budur.

Mücadelenin stratejik ve taktik hedefleri, görevleri, talepleri, direnişi kazanmanın yolu yöntemi, mücadelenin engelleri, tuzakları, vb. ilişkin partinin görüş ve politikalarının açıklanması, esas olarak kitlelerin daha ileri kesimlerine dönük daha özel bir müdahalenin (yazılı sözlü) konusu olacaktır. Geniş kitlelere dönük olarak ise tüm bunların popüler (daha somut, daha güncel ve daha pratiğe dönük yönleri üzerinden) bir anlatımı gereklidir. Bunun yanı sıra şiarlaştırılmış kısa ve özlü ifadeler üzerinden seslenmek işlevsel olacaktır.

Her sözümüz ve etkinliğimiz; direnişi geliştirmeye, direnişin önündeki barikatları, engelleri, tuzakları hareketin somut seyri ve koşulları üzerinden şimdiden tespit etmeye ve kitlelere göstermeye hizmet etmelidir. Hareketin bünyesinde taşıdığı zayıflıkları şimdiden görmeye ve tüm bunlara karşı öncüyü mücadelenin pratik görevleri zemininde eğitmeye hizmet etmelidir. Kitleleri eylem süreci içinde hazırlamak, örgütlemek, seferber etmek görevlerine odaklanmalıdır.

Kitle çalışmada yer yer içine düştüğümüz ne yapacağımızı ne söyleyeceğimizi nasıl söyleyeceğimizi bilememek durumunu bu sayede daha kolay geride bırakacağız. Kitlelerin, mücadelenin, direnişin lisansı ve

İşbirlikçi sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin istisnasız tüm kesimlerini hedef alan, tüm ezilen ve sömürülenlerin bugünü ve geleceğini karartmayı amaçlayan yıkım saldırılarını aralıksız olarak sürdürüyor. Emperyalizm ve IMF tarafından dayatılan yıkım saldırısı karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin kitlesel direnişi de dalga dalga büyüüp genişliyor.

Dayatılan yıkım saldırısı, işçi sınıfı ve emekçilerin bu saldırıya karşı yükselen eylemliliği, partimizin bu süreçteki pratik siyasal görevlerinin esas çerçevesini de belirlemektedir. Yıkım saldırısını geri püskürtmek için işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin genel direnişinin örgütlenmesine devrimci önderlik bugünün en pratik ve öncelikli görevidir.

Kitlelerin eylemini yükseltmek; farklı alan ve kesimlerde bunu yükselen bir eylemlilik süreci olarak geliştirmek, gelişen eylemlilikleri henüz harekete geçmemiş olan kesimlere doğru yaygınlaştırmak ve birleştirmek; harekete her alanda ve her düzeyde örgütlülük kazandırmak, genel birleşik direnişin yakın mücadele hedeflerini, acil taleplerini, temel şiarlarını belirginleştirmek ve bunu hareketin geneline hakim kılmak; eyleme geçen kitlelere mücadelenin önündeki her türlü barikatı ve ihaneti, engelleri ve tuzakları görme yeteneği ve bunları aşma kararlılığını mücadelenin eğitici zemininde kazandırmak; tüm bunları, saldırıya geri püskürtebilmenin bugünkü koşullarda tek olanaklı yolu olan genel grev, genel direnişe bir hazırlık olarak yürütmek... Bunlar günün acil ve yakıcı pratik devrimci görevleridir.

Gelişen kitle hareketinin ortaya çıkardığı tüm bu görevler partimizin, tüm parti örgütlerimizin, partimiz saflarında mücadele eden tüm güçlerin bugünkü ortak devrimci önderlik görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir. Elbette bu ancak yükselen kitle hareketinin önünü tutan öncü devrimci işçi ve emekçilerle birleşme temelinde ve ölçüsünde başarılabılır bir görev ve sorumluluktur.

Tüm bu görevler tek bir yakın hedefe kilitlenmektedir: Sonuç alıcı bir genel grev-genel

sözcükleriyle konuşmayı, bizzat bu sürecin eğiticiliği içinde daha iyi öğreneceğiz.

Sürecin önceliklerini kavrayan planlı, hedefli, sistemli etkin bir kitle çalışması

Tüm parti örgütlerimiz pratik faaliyetlerini, gelişen direnişin seyrinde ve akıbetinde belirleyici olan alan, kesim ve birimlere dönük olarak yoğunlaştırmalıdır. Bu öncelik, kendisini faaliyetin pratik planlanmasında, güçlerin organizasyonunda ve diğer her bakımdan, sergilenen yoğunlaşmada gösterecektir. Gerek politik müdahalede (yayınlarımız, özel sayılarımız, bildirilerimiz, broşürlerimiz üzerinden), gerekse de direnişin pratik örgütlenmesine katılımda bu öncü sektör ve kesimlerle ilişki kurmak ve etkin bir müdahale gerekmektedir.

Bu öncelik tüm parti örgütlerimiz tarafından gözetilmelidir. Örneğin orta ölçekli ve sendikal örgütlenmenin mevcut olmadığı bir işyerinde çalışan yoldaşlarımız (kendi işyerlerine dönük çalışmanın yanı sıra) ilgisini ve müdahalesini sınıfın temel sektör ve birimlerine de çevirebilmelidir. Ya da A bölgesinde faaliyet yürüten bir parti birimi, faaliyetinin ağırlığını direniş sürecinde daha aktif yer tutacağını şimdiden ortaya koyan B bölgesine, C fabrikasında faaliyet yürüten parti güçleri, faaliyetinin ağırlığını direniş komitesini örgütleme imkanlarının olduğu ama bugüne kadar ancak dışarıdan sınırlı bir ilişki yürüttüğümüz D fabrikasına kaydırabilir. Diğer bir parti birimimiz, yoldaşlarımızın zaten fabrika birim çalışmasının ihtiyaçları üzerinden gidip geldiği ama direniş sürecinde onlarca fabrikaya ve yüzlerce öncü işçiye ulaşma imkanını sağlayacak olan sendikaya daha özel olarak yönelir. Direniş komitelerini örgütlemeye, yaygınlaştırmaya ve içinde meşru bir konum kazanmaya çalışır.

Tüm bunlar bir bakışı ve tarzı örneklemek içindir. Parti örgütlerimiz ve güçlerimiz kendi sorumluluk alanlarında bunun gereklerini somutlamalıdır. Çünkü dünden farklı olarak bu bölge, sektör ve birimlerdeki öncü ileri işçilerle ve tabanla bağ kurmanın ve mücadele içinde kaynaşmanın imkanları bugün fazlasıyla vardır. Öncü işçilerle bağ kurmak ve diyalogu geliştirmek özel öneme sahiptir. Ama çalışmada ve müdahalede, sınıf dışı geleneksel devrimcilik tarzının ve durgunluk döneminin etkilerini üzerimizden atmak için özel bir çaba sergilemek gerekir.

İşçiler genel politik kimliğinin ne olduğuna değil, öncelikle mücadelenin güncel görevlerine dönük olarak ne söylediğimize, nasıl söylediğimize ve ne yaptığımıza bakarak, bunların gerçekten yol gösterici olup olmadığına bakarak karar vereceklerdir.

Sınıf ve kitle çalışması açısından deneyimli, partimizin direniş sürecine ilişkin politikalarına hakim, bunları özgüle ve somut gelişmelere uyarlama yeteneğine sahip örgütçü yoldaşlarımızın, öncelikli görev alanlarına yöneltilmesi önem taşımaktadır. Kitleler içine rahatça girmenin, öncü işçilerle geliştirilecek diyalog ve sıcak ilişkiler üzerinden etkili bir müdahale yapabilmenin, eylemlik süreci içinde doğal, meşru ve yönlendirici bir konum kazanabilmenin temel bir gereğidir bu.

Kitle çalışmasında ve politik müdahalelerde sekte değil esnek; dikte edici değil yol gösterici; itici ve dışlayıcı değil kucaklayıcı ve birleştirici; deneyim aktarmayı da deneyimlerden öğrenmeyi de aynı önemle gözetir; soyut ilkeci ve propagandist değil, tüm dikkatini mücadelenin somut gündemi, pratik görevleri, direnişi örgütlemenin gereklerine kitleyen; hareketi bir hamlede sıçratmak değil adım adım ileri çekebilmek için somut koşulları doğru değerlendirme ve her zaman bir adım önde yürüme yeteneğini sergileyebilen bir önderlik bakışı, tarzı ve pratiği gereklidir.

Parti örgütlerimiz ve her bir yoldaşımız, direniş sürecinin hem genel seyrine hem de sorumlu olduğu yerel alan, bölge ve birimdeki güncel seyrine hakim olmalıdır. Parti örgütlerimiz ve birimlerimiz, gelişmeleri (yayınlarımız ve diğer çeşitli kanallar üzerinden) ve bu gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni pratik görevleri

günbegün değerlendirmesini bilmelidir.

Yanı sıra tüm parti güçlerimiz, bundan önceki benzer direnişlerin çok yönlü derslerini ve direnişlere devrimci önderlik görevlerini işleyen kitap, broşür ve makalelerimizi güncelle baği içinde mutlaka yeniden incelemelidirler. Parti politikalarımıza hakim olmanın temel bir yönü de budur. Bu değerlendirmeler öncü işçi ve emekçilere de ulaştırılmalıdır. Siyasal eğitim en etkili olarak bugün olduğu gibi pratik içinde, mücadele ve direniş sürecinin güncel görevleri temelinde kazanılabilir.

Reformist taktik ve politikalar nasıl etkisizleştirilir?

Kitle hareketini, direniş süreci içinde bugün fiilen yer alan çeşitli kesimlerle polemik yaparak ilerletemeyeceğimiz açıktır. Bu kesimlerde zaaf da, kusur da, geriye dönük, uzlaşmaya dönük yönler de fazlasıyla mevcuttur. Ama devrimci önderlik bakışı, yönelişi ve pratiği, mücadelenin her güç ve imkanını, kendi içinde ileri ve geri diye bir tasnif yapmadan, sınıf ve kitle hareketinin yakıcı görevleri doğrultusunda seferber etmeyi, ileri çekmeyi, bu doğrultuda tüm mücadelecilerle güçlerle birleşmeyi başarmayı gerektirir. Bu yol tutulursa pratikte kimlerle nereye kadar birlikte yürünebileceğini, nerede ise yolları ayırmak gerektiğini kitle mücadelesini ilerletmenin, genel direnişi örgütlemenin ihtiyaçları zemininde somut olarak tespit etmek mümkün hale gelecektir.

Hareketin ileri, öncü ve örgütlü kesimlerine müdahale, birlikte hareket etme, yol göstererek ileriye çekme bakışı ve pratiği gereklidir. Direniş süreci içinde sadece reformist partilerde örgütlü kesimlerle değil, yanı sıra reformizmin etkisini üzerinde güçlü olarak taşıyan kesimlerle de sık sık birlikte olacağız. Biz burada da öncelikle kimin genel planda ne söylediği ve ne söylemesi gerektiği üzerinden değil, yıkım saldırısı karşında direnişi örgütlemenin güncel politik ve pratik görevleri çerçevesinde neler yapmak gerektiğini ve kimin neler yaptığını esas alan bir bakışla hareket edeceğiz. Özellikle de, reformizmin etkisini doğal olarak üzerinde taşıyan öncü işçi ve emekçi kesimlerle, yanı sıra mücadeleye katılan, destek veren sendikacılarla amaca uygun bir diyalog içinde olmak ve ilişkileri geliştirmek gereklidir.

Direniş sürecinde ayrışma ve birleşmenin ölçüsünü, sınıf ve kitle hareketinin acil yakıcı görevlerinin politik ve pratik gerekleri tayin edecektir. Reformizmin hareketi zayıflatıcı, sınırlayıcı, geriye çekici taktik ve politikalarının bilincinde olacağız. Ama bunu etkisizleştirmenin, kendi başına sözün değil, asıl olarak devrimci önderlik pratiğinin işi olduğunu da bileceğiz. Güncelde, direniş sürecinde, pratikte, kitlelere ve kitle mücadelesine yönelik parti politikalarımızla direnişin zaferi için tutulması gereken yolu göstermek ve örgütleyici pratiğimizle atılması gereken doğru adımları ortaya koymak zorundayız. Bu, reformist taktik ve politikanın etkisizleştirilmesinin de en doğru yolu ve yöntemi olacaktır.

Parti güçlerimiz direniş sürecinde kendi içinde reformizme, kendi başına sendika ağlarına karşı konumlanmaya değil, saldırıyı geri püskürtmenin somut görevlerine kilitlendiği ve yüzünü esas olarak işbirlikçi sermaye iktidarına karşı çevirdiği ölçüde, kitlelere, kitlelerin eylemine devrimci önderlik görevlerinin hakkını verebilecektir.

Sendikası işçi kitlelerini direnişe seferber etme görevine de bu arada değinelim. İşçi sınıfının geniş bir kesimi, bugün sendikal örgütlenmenin, dolayısıyla sendikalar tarafından alınan kararlar doğrultusunda yaşanan eylemlilik sürecinin, büyük ölçüde dışındadır. Bugün sendikaların ve özellikle de konfederasyon yönetimlerinin büyük çoğunluğuna, üye tabanlarının dar kısmı ekonomik çıkarlarını savunmak ile sınırlı liberal bir sendikal anlayış ve pratik hakimdir.

Dolayısıyla, mevcut sendika konfederasyonlarının, işçi ve emekçilerin sendikası sigortasız çalışan kesimlerinin çıkarlarını gözetmek ve bu kesimleri direniş sürecine seferber etmek yönünde masa başı çağrılar

dışında hemen hiçbir gerçek çaba sergilemeyeceklerini şimdiden bilmek durumundayız. Bu görev de sınıf devrimcilerinin, devrimci, öncü işçi ve emekçilerin ve ilerici sendika ve sendikacıların omuzlarındadır.

Özgöl alanlarda mücadeleye genel direnişe aktif katılımı örgütleme halkasından yüklenmeliyiz

Bulduğumuz diğer alan ve kesimler içindeki kitle çalışmasında, mücadeleyi yıkım saldırılarına karşı genel direniş sürecinin aktif bir bileşeni olarak örgütlemek, parti çalışmasında bugün tutulması gereken ana halkalardan biridir. Örneğin;

Öğrenci gençlik içinde; *"eşit parasız demokratik özerk bilimsel eğitim hakkımızı, iş ve gelecek güvencemizi gasp edenler IMF ve TUSAİD'dır; emperyalizm ve işbirlikçi uşaklarıdır; yıkım ve teslimiyet saldırısına karşı direnişe geçelim, gücümüzü tüm ezilen ve sömürülenlerle birleştirelim"* yönünde;

Semt gençliği içinde; *"bize işsizliği, sefaleti, eğitimsizliği dayatarak bugünümüzü ve geleceğimizi karartanlara karşı iş, eğitim hakkı ve gelecek güvencesi için direnişe geçelim, gücümüzü işçi ve emekçilerle birleştirelim"* yönünde;

Küçük sanayi sitelerinde *"bizleri sendikası sigortasız kayıt hile tutmadan hiçbir hak tanımadan en vahşi koşullarda sömürülmeye mahkum edenler şimdi beterin beterini dayatmak için saldırıyorlar; işçi ve emekçiler sendika sigorta gelecek güvencesi haklarını mezara gömmek isteyenlere karşı direniyor; sendika sigorta insanca yaşama ücreti haklarımızı kazanmak için direnişe katılalım, gücümüzü birleştirelim"* yönünde bir güncel çalışma ve ajitasyon yürütmeliyiz.

İlişki içinde olduğumuz tüm diğer kesimler (emekliler, işsiz kadınlar, marjinal işlerde çalışanlar, kır yoksulları) içinde de benzer doğrultuda ve tarzda çalışmalar örgütlemeliyiz.

Bütün gücümüz ve enerjimizle seferber olalım!

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelere "sokağa eyleme" çağrısını haklı olarak önc çıkarıyoruz. Öyleyse en başta sınıf devrimcileri günlerinin 24 saatini fabrikada, işyerinde, okulda, sokakta, eylemde, semte, işçi evlerinde kitlelerin içinde direnişi örgütlemenin görevlerine kilitlenecek bir tarzda planlamalıdır. Ulaşabildiğimiz tüm işçi ve emekçi kesimlerini direnişin örgütlenmesi görevleri doğrultusunda en ileri düzeyde seferber edebilmek için, öncelikle kendi enerjik pratiğimiz ile geriden gelenlere örnek olmalıyız.

Tüm parti örgütlerimiz ve güçlerimiz, kitle mücadelesi ve buna dönük etkin bir kitle çalışması içinde, örgütsel etkinlik ve güçlenmeyi bugün daha ileri düzeye sıçratmak göreviyle karşı karşıyadırlar.

Örgütsel güçlenme, bir yönüyle; bugüne kadar ulaşamadığımız yeni kesim ve güçlere ulaşma; politik ve pratik olarak etkileme, güven verme; ileri kesimler ve kitleler içinde yaygın parti bağları kurma; diyalogu ve yaygın ilişkilerini geliştirme ve kalıcılaştırma; ileri işçi ve emekçileri parti saflarında örgütleme görevlerini ifade eder.

Örgütsel güçlenmenin diğer yönü ise; partimizin mevcut örgütsel güç ve imkanlarını güncel politik pratik görevler (yani sınıf ve kitle hareketinin güncel devrimci önderlik ihtiyaçları) doğrultusunda, en etkin bir şekilde örgütleme ve en ileri düzeyde seferber etme yeteneğini sergilemekten geçmektedir

. Ve açıktır ki, ancak bu görev başarıyla yerine getirildiğinde, ileri kesimler ve kitleler içinde politik etkimizi derinleştirmek, bunu değişik düzeylerde örgütsel kazanım ile sonuçlandırmak mümkün olacaktır. Demek ki herşey, partimizin mevcut örgütsel güç ve imkanlarının en ileri düzeyde ve en etkin bir tarzda seferber edilebilmesine, burada göstereceğimiz pratik önderlik ve örgütleme yeteneğine bağlıdır.

(Bu metin Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim'in Temmuz '99 tarihli 206. sayısından alınmıştır.)

TKİP Belgeleri: Siyasal durum ü

Taktik eylem çiz

Normalde kitlelerin mücadelesi aşamalı ve sıçramalı gelişir, geri biçimlerden ileri biçimlere, alt ve basit biçimlerden daha üst ve karmaşık biçimlere hep bir akış ve geçiş vardır. Ama bu genellikle bir devrimci yükseliş evresidir de. Oysa bugünün Türkiye'sinde kendini tekrarlayan bir olaylar dizisi var. Kitlelerde yorgunluk yaratan, eylemlerin hava boşaltma eylemleri olarak gerçekleşmesine yol açan (özellikle kamu çalışanları ve işçi eylemlerini kastediyorum), kendini aynı biçimlerde belli aralıklarla tekrarlayan, tekdüze eylem biçimleri var. Bunu zaman zaman, örneğin şu veya bu siyasi olayı vesile ederek, Tuzla Deri işçilerinin kendi çapında gerçekleştirdikleri bir politik gösteri bozabiliyor. Ama bu da, daha çok devrimci bir sendikanın kendi alanındaki işçi kitlesine güven vermiş olmasına, o işçi tabanının büyük ölçüde politik bir gelenekten, alandan geliyor olmasına dayanıyor.

Kitle hareketinin biçimleri ve dönemsel eylem çizgisi üzerine

Cihan: Dönemsel eylem çizgisini devrimci şiddet gibi genel bir kategoriyle bağlantı içinde ele almanın doğru ve gerekli olmadığını daha önce de belirtmiştim. Şiddet sorunu ilkesel ve stratejik bir sorundur. Egemen devlet ve toplum düzeninin yıkılması çerçevesinde ifadesini bulan daha genel ve temel bir stratejik sorun. Kitle mücadelesinin en üst düzeyi, siyasal mücadelenin en yoğunlaşmış biçimi, askerileşmiş biçimdir burada söz konusu olan. Politik özü olan, ama yoğunlaşarak şiddet biçimi, askeri biçim kazanan bir düzeydir bu.

Dönemsel eylem çizgisi ise daha farklıdır. Kitle mücadelesinin bugünkü düzeyiyle, kitlelerin bugünkü bilinci, örgütlenmesi, eylem kapasitesi ve eylem düzeyiyle bağlantılı olarak ele alınması gereken bir sorunla yüz yüzeyiz burada.

Kitlelerin sorunları ve bu sorunlar karşısında belli duyarlılıklar, birikmiş hoşnutsuzluklar var. Biz bunu zaman zaman dipten dibe bir öfke birikimi olarak da tanımlıyoruz. Bu öfke birikiminin kendini dışa vurması bu dönemin en önemli ihtiyacı. Kitlelerin öfkesini, hoşnutsuzluğunu, duyarlılık alanlarını istemleri üzerinden mücadeleye dönüştürmek, bizim dönemsel taktik çizgimizin esasını oluşturuyor. Her yolla, her fırsatı ve imkanı kullanarak kitleleri eyleme çekmeye çalışmalıyız. Kuşkusuz propaganda-ajitasyonumuz sürekli olarak kitlelerin hoşnutsuzluğunu, öfkesini derinleştirmeye ve ona daha bilinçli bir ifade kazandırmaya çalışıyor. Ama propaganda-ajitasyon

faaliyetimizi aynı zamanda onları eyleme çekmek gibi bir pratik çaba tamamlıyor. Bu bizim kendi özel devrimci çabamız, faaliyetimizdir.

Öte yandan kitlelerin tepkisinin bizim çabalarımız, denetimimiz ya da tercihlerimiz dışında kendini dışa vurduğu durumlar var. Bunlar yerine göre kendiliğinden kitle eylemleri olarak patlak verebiliyor. Yerine göre ise bizim dışımızda, kitleleri kontrol altında tutan siyasal akımların ya da sendikal örgütlerin kitleleri belli tercihler, belli planlar, ihtiyaçlar ya da kitlelerin basıncı karşısında belli zorunluluklar çerçevesinde eyleme sürüklemeleri söz konusu olabiliyor.

Geride bıraktığımız on yıla baktığımız zaman, kitle mücadelelerinin belli biçimler aldığını görüyoruz. Başlangıçta, '85'ten '87 yılına kadar, büyük ölçüde yasal grev biçimleriydi bunlar ve işçi hareketinden gelmekteydiler. Yanı sıra öğrenci hareketinin fiili direnişleri vardı. Öğrenciler yürüyorlar, gösteriler yapıyorlardı. Örneğin '88'de tek tip dernek dayatmasına karşı çok değişik fiili eylem biçimleri kullandılar; yürüyüşler, gösteriler, açlık grevleri yaptılar. '88'den itibaren işçilerin direnişleri yasal biçimleri aştı, daha değişik biçimler kazandı. İşçiler, pasif ama işçi kitleleri içerisinde yaygınlaşan bazı eylem biçimleri kullandılar. Başlangıçta geri biçimlerdi bunlar; sakal bırakmak, açlık grevine gitmek, saç kesmek vb. türden bazı biçim ve yöntemlerdi.

'89'da daha farklı bir durumla karşılaştık; yaygın biçimde fiili gösteriler yaşandı. Bunlar viziteye çıkmak, SSK hastanelerine yürümek vb. türden belli biçimler alabiliyordu. Bazen bu biçimleri de aşarak fiili gösterilere ulaşabiliyordu. Bunlar kuşkusuz sendikacıların öncülük ettiği değil, işçi tabanının yapmak isteyip de sendikacıların zorunluluk karşısında önüne düşmek zorunda kaldığı eylem biçimleriydi. Biz o dönemin eylem biçimlerini değerlendirirken, bunların yasaları aşmakla birlikte barışçıl eylem biçimleri olduğunu söylüyorduk. Gerçekten de yasalar çiğneniyordu. Türkiye'de izin almaksızın herhangi bir topluluğun şu veya bu biçimde kendini göstermesi, sokağa çıkması, eylem yapması yasalara aykırıdır. Ama o günlerde binlerce işçi sokaklara dökülebiliyordu. Bunu meşru bir hak olarak görebiliyordu ve devletin bunun karşısında yapabileceği fazla bir şey de yoktu. Bu tür eylemlerin '89 yılında çok yaygın bir hal aldığını biliyoruz.

Ama devrimci bir önderlik yoktu, devrimci siyasal akımların bu eyleme bir etkisi yoktu ve sendikacıların bu eylemleri mümkün mertebe barışçıl pasif sınırlar içerisinde tutma doğrultusunda aktif gayretleri vardı. Sendika bürokratları bu kitle eylemlerine hakim oldukları ölçüde, onların etkisi, eylemi mümkün mertebe daraltmak ve barışçıl bir çerçeve içerisinde, kendi aldatıcı deyimleriyle meşru bir çerçeve içerisinde tutmaya çalışmak oluyordu.

'90 yılında işçi hareketliliğinde belli bir militanlaşma belirtisi ortaya çıktı. Buna örneğin, '90 Şubat'ta Amasya'da Yeni Çelteç olayına, tümüyle kendi dışındaki bir olaya politik tepki olarak, İstanbul'da işçilerin fiili direnişleri de eklendi. Bu, politik bir tepki, bir sınıf dayanışması göstergesi olarak mahalli bir toplu direniş biçimini alabildi. Yanı sıra kamu çalışanlarının fiili hareketliliği başladı. Daha önemlisi ise,

Kürdistan'da politik kitle hareketlerinin ortaya çıkmasıdır. Serhıldan denilen bu politik kitle hareketleri '89 yılının sonunda başlamıştı, '90 yılı Newroz'unda büyük bir patlama gösterdi. Ve sonra da gerilla cenazeleri vb. çeşitli gösterilerle Kürdistan'ın kentlerinde, kasabalarında büyük politik kitle gösterileri olarak yayıldı ve bir dönem için süreklileşti. Bir yıl sonra Adana'da on binlerce kişinin katıldığı tümüyle politik amaçlı büyük gösteriler yaşanabildi. Söz konusu politik sorun ulusal sorun olduğu ölçüde de, son derece anlamlı olan gösteri biçimleri gerçekleşti.

Daha sonraki yıllara baktığımızda gördüğümüz şudur: İki kategoride kitle eylemleri var. İlk kategoride gerek kamu çalışanlarının, gerekse işçilerin kendi iktisadi ve sosyal hak talepleri çerçevesinde kitle gösterileri söz konusu. Kamu çalışanlarının daha çok "grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı" çerçevesinde ve dönemsel zam artışlarıyla da bağlantılı olarak gündeme gelen, izin gerektirmeyen, ama önden ilan edildiği ölçüde de fiilen meşruluk kazanan gösterileri; artı işçilerin 5 Ağustos, 24 Kasım vb. tarihlerde olduğu gibi toplusözleşmelerle ve bir takım işçi haklarıyla bağlantılı merkezi toplu gösterileri... Yani iktisadi ve sosyal hak mücadeleleri çerçevesinde sınıfın ya da kamu çalışanlarının geniş bir katılımının olduğu, emekçilerin fiili durumlar yaratarak gerçekleştirdiği, ama genellikle de kendi kitle örgütlerinin hem çağrısı çerçevesinde hem de denetimi altında gerçekleşen, bu tür büyük kitle gösterileri söz konusu burada. Bir yanıyla, çok geniş katılımlı oldukları ölçüde, ileri bir adımın ifadesiydi bunlar. Örneğin 150 bin kamu çalışanı Ankara'ya gidip Kızılay'ı iki gün işgal edebildi. Türk-İş birkaç kez 100-150 bin kişiyle Ankara'ya çıkabildi. Ama bunlar kendilerini aşamadıkları ve belli bir noktadan itibaren hava boşaltma eylemlerine dönüştükleri ölçüde de, kendini tekrarlayan ve üretmeyen, üretmedikleri ölçüde de sonuç yaratamayan eylemler olarak kaldılar.

Bunların dışında bir başka kitle eylemi kategorisiyle de karşı karşıya kaldık. Uğur Mumcu'nun cenazesi ve ardından 2 Temmuz Sivas katliamıyla başlayan, doğrudan siyasal nedenlere dayalı ve çok geniş toplum katmanlarını içeren, yer yer yüz binlerce insanın katıldığı büyük kitle gösterileriyle yüz yüze kaldı Türkiye. Uğur Mumcu'nun cenazesi biraz daha karmaşık bir olay oldu, devlet erkânı da bir biçimde desteğini vermek ya da hayırhah bir tavır almak zorunda kaldı. Daha önemlisi 2 Temmuz gösterileridir. Bunlar güçlü anti-faşist gösteriler oldular. Devlet suçlandı, parlamento suçlandı, militan anti-faşist sloganlar atıldı bu gösterilerde.

Artı, daha sonraki yıllarda gerçekleşen Gazi direnişi var. Önceleyen ve izleyen benzer kitle gösterileri oldu. Semtlerde ortaya çıkan, siyasi nedenlere dayalı, devlete karşıtlık ögesi içeren, anti-faşist bir nitelik taşıyan türden kitle gösterileri oldu bunlar. Çok değişik toplumsal katmanları içeren, belki büyük ölçüde Alevi-Kürt kitlesine dayanan, ama temelde emekçi karakteri olan böyle bir eylem kategorisi ortaya çıktı. İlk eylem türü reformizmi (daha çok da kamu çalışanları hareketi üzerinden söylüyorum bunu), ikinci eylem türü ise daha çok semtlerin küçük-burjuva devrimci akımlarını besleyen eylem türleri oldular.

zerine değerlendirmeler/8

gisinin sorunları

Aslında çok daha karmaşık biçimler içerisinde ve belli noktalarda ana kesişmeler çerçevesinde '70'lerdeki benzer eylem türüydü bunlar. '70'li yıllarda bir yandan tümüyle anti-faşist ya da siyasi nedenlere dayalı, öğrenci ve semt katmanları ağırlıklı geniş halk hareketleri, öte yandan da yaygın işçi eylemlikleri (grevler, işçi gösterileri, fabrika işgalleri) yaşıyor ve bunların kesiştiği ana noktalar olabiliyordu. Sadece 1 Mayıs gibi özel eylem günlerini kastederek söyleyemiyordum bunu. 16 Mart katliamına karşı direniş buna çarpıcı bir örnektir. Başka vesilelerle, genelde kitlelerin farklı kesimlerinin siyasi bir temel üzerinde kaynaşabildiği gösteriler gerçekleşebiliyordu o dönemler. İşçi sınıfının kendi cephesinden DGM'ye karşı direnişi tümüyle bir siyasal direnişti, ama tümüyle bir sınıf direnişi olarak kendini gösterebiliyordu.

'90'lı yıllara baktığımız zaman, gerek politik içeriği, gerekse eylemin niteliği ve düzeyi bakımından bunun çok geri ve parçalı bir biçimini, kesişme noktalarını, kısmen 1 Mayıs'ta ve Susurluk eylemleri sırasında yakalayabilen ve aynı kitlelerin en politize kesimlerini iç içe geçirebilen eylem türlerini görüyoruz. (Alevi dernekleri vb. önderliğinde olduğu ölçüde, işçi sınıfı katılımının çok düşük kaldığı 2 Temmuz eylemi tam bir örnek değil buna.)

Burada eylem biçimlerinde bir ilerleme göremiyoruz. Normalde kitlelerin mücadelesi aşamalı ve sıçramalı gelişir, geri biçimlerden ileri biçimlere, alt ve basit biçimlerden daha üst ve karmaşık biçimlere hep bir akış ve geçiş vardır. Ama bu genellikle bir devrimci yükseliş evresidir de. Oysa bugünün Türkiye'sinde kendini tekrarlayan bir olaylar dizisi var. Kitlelerde yorgunluk yaratan, eylemlerin hava boşaltma eylemleri olarak gerçekleşmesine yol açan (özellikle kamu çalışanları ve işçi eylemlerini kastediyorum), kendini aynı biçimlerde belli aralıklarla tekrarlayan, tekdüze eylem biçimleri var. Bunu zaman zaman, örneğin şu veya bu siyasi olayı vesile ederek, Tuzla Deri işçilerinin kendi çapında gerçekleştirdikleri bir politik gösteri bozabiliyor. Ama bu da, daha çok devrimci bir sendikanın kendi alanındaki işçi kitlesine güven vermiş olmasına, o işçi tabanının büyük ölçüde politik bir gelenekten, alandan geliyor olmasına dayanıyor. Bu işçiler büyük ölçüde Kürt-Alevi ve geçmişten bugüne politizasyon yaşayan bir işçi kesimidir. Dolayısıyla, kitle hareketinin genel kesitinin ileri bir örneği değil bu. Eylem biçimi ileri bir örnek, ama genelde kitlelerin ileri kesimlerinin davranış tarzının ifadesi değil. Kendine özgü bir sendika ve kendine özgü bir işçi alanı olduğu ölçüde, biraz işçi hareketinin genelinden bir istisnayı oluşturuyor.

Kitle hareketinin bu döngüsünü kırmak durumundayız. Bir kısır döngü bu aslında. Eylem biçimlerinde bir çeşitlenme ve nitelik olarak bir yükselme söz konusu değil. Bu noktada Gazi direnişi çok radikal, çok değişik bir çıkıştı, ama etkisi çok kısa süreli oldu. Birkaç semt hareketliğine dayandığı için doğal olarak kesildi, arkası gelmedi.

Bunların dışında, kitlelerin kendi öz eylemlerinin (iktisadi ve sosyal haklar uğruna baş gösteren) zaman zaman kendi içinden belli biçimler ürettiğini gördük. 5 Ağustos bir hava boşaltma eylemiydi. Faşist sendikaların ağırlık koyması ölçüsünde, gerici bir

gösteriye de çevrildi yer yer. Onu izleyen 8 Ağustos çeşitli kentlerde yaygın eylemlilikler olarak kendini gösterdi. Ama bakıyoruz, onu izleyen 5 Ekim gerçekten işçilerin bir takım barikatları aşarak ve sendikaların denetimini kırarak Ankara'ya akması biçiminde gerçekleşebildi. Bu, kitle hareketinin mevcut biçimlerini aşmaya yönelik bir girişimdi, ama öylece kaldı. Zaman zaman böyle zorlamalar oldu demek istiyorum. Yakın zamanda kamu emekçilerinin 4-5 Mart direnişi gerçekleşti, ama buna iyi bir örnek diyemiyorum. Gerçekten alışılmış eylem türünü aşan bir eylem türü, fakat yine de temelde pasif bir direniş. Aslında militan bir direniş, ama pasif, saldırı karşısında edilgen anlamında. Kendisine uygulanan şiddete aldırma anlamında ileri, ama bu şiddeti karşı şiddetle göğüsleme yoluna gitmediği ölçüde de pasif, dolayısıyla hala da geri olan bir eylem biçimi.

Ama '60'lı, '70'li yıllara bakıyoruz, bu ülkede kitle eylemlerinin kendini üretmesi ve sürekli daha ileri ve militan biçimler alması gibi bir gelenek var. '60'lı yıllarda birçok yerde işçiler fabrika önlerinde polisle çatışmışlar, fabrikaları işgal etmişlerdi. Öğrenciler zaten gece gündüz çatışıyorlardı. Zonguldak işçilerinin direnişi, hava kuvvetleri de içinde eyleme askeri bir müdahaleyi zorunlu hale getirmişti. Ve bu eylemler silsilesi 15-16 Haziran'da büyük bir işçi ayaklanmasına dönüşebildi. '70'li yıllara bakıyoruz, daha ilk andan itibaren çok büyük kitle gösterileri oluyor ve bunlar hep polisle çatışmalı gelişebiliyor. Birçok yerde işçiler polis ve jandarmayla çatışıyorlar. Yeni dönemde Ambarlar'da da işçiler polise karşı militan bir direniş sergilediler.

İşte biz bu noktayı zorlamalıyız. Yeni dönemde izleyeceğimiz eylem çizgisi (dar ve özel anlamda kendimizin değil, bu apayrı bir sorun, buna ayrıca değineceğim), kitlelerin eylemini polise ve jandarmaya karşı bir direnme çizgisine çekmek olmalı. Kuşkusuz zorlama ya da provokasyona yol açacak biçimde değil. Kitlelerde potansiyel olarak var olan militan direnme kapasitesini uygun fırsatları kollayarak açığa çıkarabilmeyi kastediyorum. Bu hem propaganda ve ajitasyondur, hem de uygun fırsatı tam zamanında iyi yakalayabilmek sorunudur.

Kitle eylemlerinin bugünkü kısır döngüsünü parçalayabilmeliyiz. Zira bu kısır döngü kitleleri umutsuzluğa düşürüyor. Gidiyorlar kendilerini bir göstermiş oluyorlar ve dönüp geliyorlar. Bu pasif bir gidiş ve dönüş oluyor. Belli bir heyecanla gitme ve umutsuzluğa kapılıp dönme biçiminde oluyor. Oysa düzenin kolluk kuvvetlerine karşı, bir direniş esnasında jandarmaya karşı gösterilecek bir direniş, kitlelerin direnme kapasitesini ve kendine olan güvenini sürekli çoğaltır ve güçlendirir. Böyle bir eylem çizgisi, kitlelerin bugünkü pasif (öfkeli, hoşnutsuz ama pasif)

Kitle eylemlerinin bugünkü kısır döngüsünü parçalayabilmeliyiz. Zira bu kısır döngü kitleleri umutsuzluğa düşürüyor. Gidiyorlar kendilerini bir göstermiş oluyorlar ve dönüp geliyorlar. Bu pasif bir gidiş ve dönüş oluyor. Belli bir heyecanla gitme ve umutsuzluğa kapılıp dönme biçiminde oluyor. Oysa düzenin kolluk kuvvetlerine karşı, bir direniş esnasında jandarmaya karşı gösterilecek bir direniş, kitlelerin direnme kapasitesini ve kendine olan güvenini sürekli çoğaltır ve güçlendirir. Böyle bir eylem çizgisi, kitlelerin bugünkü pasif (öfkeli, hoşnutsuz ama pasif) durumunu kıracağımız nokta. Bunu gerek Türkiye'nin kendi deneyimlerinden, gerek dünyanın çeşitli yerlerindeki deneyimlere bakarak söyleyebiliyoruz. Kore'de işçiler şu veya bu nedenle direnişe geçiyorlar, polis müdahale ediyor ve buna karşı direniyorlar. Oraya baktığınız zaman '70'lerin Türkiye'sini görüyorsunuz.

durumunu kıracağımız nokta. Bunu gerek Türkiye'nin kendi deneyimlerinden, gerek dünyanın çeşitli yerlerindeki deneyimlere bakarak söyleyebiliyoruz. Kore'de işçiler şu veya bu nedenle direnişe geçiyorlar, polis müdahale ediyor ve buna karşı direniyorlar. Oraya baktığınız zaman '70'lerin Türkiye'sini görüyorsunuz. **Osman:** Türkiye'de de enerji işçilerinin böyle eylemleri var.

Cihan: Evet, belli sınırlarda bugün de bu türden eylemler vardır. Enerji işçileri bir direnme kapasitesi gösterebiliyorlar. Orada devlet esnek davranıyor, böyle olunca eylem sert çatışma biçimini almıyor. Devlet bu esnekliği göstermese, eylemin ileri biçimler kazanması ve sert çatışma biçimlerine varması kuvvetli bir ihtimaldir. Devletin esnekliğinin gerisinde de zaten bu kaygı ve hesap var; eylemin dinamizmini kırmaya yönelik ihtiyatlı bir tutum izliyor. Eylem buna rağmen yeni ve ileri biçimler kazanırsa, kuşkusuz devlet de farklı davranacak ve çatışma büyüyecek ya da eylem sert önlemlerle geçici olarak kırılacaktır.

Kitle hareketinin böyle de bir mantığı var. Biz bunu zorlamak, hareketin dinamizmini geliştirmek, potansiyel eylem isteğini ve kapasitesini açığa çıkarmak, önünü açmak zorundayız. Elbette belli ileri biçimleri yapay bir biçimde kitle eylemlerine şırınga edelim demiyorum. Ama henüz alt düzeyde olan bir direnmeyi geliştirip yaymanın da büyük bir önemi var. Hele de terörize edilen bir toplumsa bu. Bu terörizasyonun kitleler üzerinde bir etkisi varsa, bunu kırmanın tek yolu da ancak eylemlilik olabilir. Bu ise, propagandanın yanı sıra, kitlelerin içerisinde olmak, onların tepkisine anında öncülük edebilmek, zamanıdır diyerek ona o an için önderlik edebilmek kapasitesiyle ilgilidir.

Geçmişte Kartal'da, Gebze'de belediye işçilerinin düzen güçleriyle çatışmaları oldu. Böyle belli örnekler var. Eylem çizgisinde bizim kitle hareketini bir adım ileriye çekebilmemizin en olanaklı ve mantıksal olarak bakıldığında en elverişli yanı bu. Devletin kolluk kuvvetlerine karşı kitlelerin eylemli direnebilme çizgisi çok büyük bir önem taşıyor. Bu işin bir yanı.

Bir de bunu politik gösterilere dönüştürebilmek

sorunu var. Bir grev ya da direniş bir ekonomik anlaşmazlıktan, işten atmadan ya da başka bir haksızlıktan başlayabilir. Ama polise karşı direnişin ardından, örneğin 300 işçinin yürüyerek politik bir gösteri yapması -işte bu çizgi, bu nokta çok önemli. Bu ülkede politik nedenlere dayalı kendiliğinden gösteriler gerçekleşmiyor. '90'lı yıllarda bu tür gösterilere tanık olamıyoruz. Oysa '70'lerde bu ülkenin geleneğinde çok var bu. Örneğin yakın zamanda Malatya'da devrimci bir gencin öldürülmesine karşı Malatyalı köylülerin, emekçilerin kente inmesi önemli bir anti-faşist politik gösteridir.

Kuşkusuz bu tür vesileler olacaktır, durduk yerde politik gösteriler olmaz. Bir katliama karşı, bir haksızlığa karşı olabilir ancak. Susurluk skandalıyla ortaya çıkan çeteleşme olgusuna karşı ışık söndürme eylemleri bu konuda iyi bir imkan olarak kullanılabilir, ama olmadı. Devrimci akımların semtlerde de sanıldığı kadar güç tutamadığının bir göstergesi oldu bu. Doğrudan çeteleşmiş bir devlet olgusuna, devletteki kokuşmaya karşı gündeme gelen fiili gösteriler, eylemlerdi bunlar. Orada iyi inisiyatifler kullanılabiliyordu. Belli sınırlar içerisinde yapıldı, ama bu da çok iyi başaramadı.

Bence eylem çizgisinin en önemli noktası bu. Bir, kitleleri politik nedenlere dayalı eylemlere çekmek. İki, devletin yasalarına ve yasaklarına karşı direnme çizgisini ve alışkanlığını kitlelere aşmak. Bu, bugünkü koşullarda, kitle hareketinin bugünkü düzeyinde, bizim başarabileceğimiz en önemli adım sayılmalıdır.

Tam da burada kritik önem taşıyan bir ayrım noktası var. Hiçbir biçimde kendi davranış çizgimizle kitlelerin davranış çizgisini birbirine karıştırmamalıyız.

Devrimci partinin militan direnme çizgisi ve bireysel şiddet sorunu

Biz bir komünist örgütüz, ihtilalci bir partiyiz. Biz kurulu düzeni ve devleti yıkmak gibi bir temel hedefi önüne koymuş, bunu programlaştırmış, bu temel üzerinde mevcut sınıf iktidarına savaş ilan eden bir devrimci hareketiz. Böyle olduğuna göre, parti olarak biz, bu devlete karşı her zaman en ileri noktada bir direnme tutumuna, kapasitesine sahip olabilmeliyiz. Militan, kararlı, direnişçi kimlik dediğimiz konum ve tutum bunu gerektirir. Sınıf mücadelesinin bütün bir süreci boyunca, siyasal çalışma ve sınıf mücadelesinin tüm alanlarında, bu bizim için değişmez bir tutum, bir davranış çizgisidir. Gündelik çalışma görevlerimizi gerçekleştirirken, kitlelere gerçekleri açıklamaya ve onları mücadeleye çekmeye çalışırken, mücadele içindeki kitlelerle birleşmeye çalışırken, bizim tarzımıza ve eylemimize bu militan devrimci davranış çizgisi egemendir. Bu dışarda olduğu kadar içerde de, siyasi poliste, zindanda, mahkemede de böyledir. Buralar cepheden bir karşı karşıya geliş alanları olduğu ölçüde, bu özellikle böyledir.

Bu militan ve başeğmez davranış çizgisini bizim bir kimlik olarak özümsememiz ve kendi saflarımıza, bizi çevreleyen insan çeperine sürekli olarak maletmemiz gerekir. Fakat bu bambaşka bir şeydir. Bunun kitle hareketinin gelişme düzeyi ve seyriyle sıkı sıkıya bağlantılı dönemseller eylem çizgisiyle bir alakası yoktur. Bu bir partinin davranış çizgisidir. Bu her dönem böyle olmak durumundadır. Yine kendi deneyimimizden örnek vereyim. Biz bugünden de duruma göre silah kullanmak zorunda kalabiliyoruz. Bu tümüyle zorunlu ve dolayısıyla meşru bir durum olarak ortaya çıkıyor. Biz bunu genel bir eylem ya da davranış çizgisi olarak gündeme getirmiyoruz. Nihayetinde biz meşru savunma hakkımızı kullanmak zorunda kalıyoruz, gerektiğe de kullanırız. Gerçekleşmiş bir takım eylemlerimize bu gözle bakılmak durumundadır. Biz devrimci bir hareketiz. Kaynak yokluğundan dolayı faaliyetimizin

Biz bir komünist örgütüz, ihtilalci bir partiyiz. Biz kurulu düzeni ve devleti yıkmak gibi bir temel hedefi önüne koymuş, bunu programlaştırmış, bu temel üzerinde mevcut sınıf iktidarına savaş ilan eden bir devrimci hareketiz. Böyle olduğuna göre, parti olarak biz, bu devlete karşı her zaman en ileri noktada bir direnme tutumuna, kapasitesine sahip olabilmeliyiz. Militan, kararlı, direnişçi kimlik dediğimiz konum ve tutum bunu gerektirir. Sınıf mücadelesinin bütün bir süreci boyunca, siyasal çalışma ve sınıf mücadelesinin tüm alanlarında, bu bizim için değişmez bir tutum, bir davranış çizgisidir. Gündelik çalışma görevlerimizi gerçekleştirirken, kitlelere gerçekleri açıklamaya ve onları mücadeleye çekmeye çalışırken, mücadele içindeki kitlelerle birleşmeye çalışırken, bizim tarzımıza ve eylemimize bu militan devrimci davranış çizgisi egemendir. Bu dışarda olduğu kadar içerde de, siyasi poliste, zindanda, mahkemede de böyledir. Buralar cepheden bir karşı karşıya geliş alanları olduğu ölçüde, bu özellikle böyledir.

daralmasını, aksamasını hiçbir biçimde kabul edemeyiz. Bu parayı şu ya da bu şekilde sağlamak yoluna gideriz. Burada bir saldırıyla karşı karşıya kaldığımız zaman da kendimizi savunuruz. Bizim, eğer koşullar uygun ve imkanlar o an için elverişliyse, düşmanı aşarak özgürlüğümüzü korumak gibi bir hakkımız vardır. Bunun bir formülü yok. Bu tümüyle bir inisiyatif sorunu, tümüyle somut bir durum sorunu. Bu bir meşru savunma çizgisidir. Bir devrimci kendi özgürlüğünü korumak hakkına sahiptir, bu başka bir şey.

Biz bu çerçevede kendi saflarımıza militan bir tutumu, militan bir davranış çizgisini egemen kılmayı çok özel bir sorun haline getirebilmeliyiz. Bu konudaki pratiğimiz bence fazlasıyla yüz ağırtıcıdır. Ama bazı şeyleri tam yerli yerine oturtamamaktan gelen bazı problemler de var. Bir kentteki bir gezide karşı karşıya kalınan durum, zamanında örgütte eleştiriye de konu edildiği için, buna bir örnek olarak verilebilir. Oradaki yoldaşlarımıza bakıyorum, bir kısmı poliste tam bir direniş tutumu ortaya koyan yoldaşlar. Ama bir kır gezisine jandarma ya da polisin keyfi müdahalesine militan bir tepki göstermenin politik önemini gözetemebiliyorlar. Keyfi bir saldırı karşısında, bunun geziye götürdükleri emekçi insan kitlesine bir direnme ruhu aşılamamanın iyi bir fırsatı olduğunu gözden kaçırıyorlar. Kendilerine bir direnme tarzı gibi görünen “götürürsünüz götürün” rahatlığı içinde, gerçekte pasif bir tutum gösterebiliyorlar. Durduk yerde polis veya jandarmayla kavga etmek elbette bizim işimiz değil. Ama söz konusu etkinlikte meşru bir direnme zemini ve biz bunun gerektirdiği militan tutumu göstermek durumundaydık.

Meşru davranış çizgimizle karıştırılan başka bir nokta daha var. Bu, bireysel şiddete dayalı eylem çizgisi sorunudur. Biz bireysel şiddete elbette prensip olarak karşı değiliz. Mücadelenin seyrine bağlı olarak ve onun çıkarlarına uygun düştüğü, onun belli ihtiyaçlarına yanıt verdiği her durumda, bu eylem biçimin kullanmaktan geri durmayız. Ama biz bireysel şiddeti bir eylem çizgisi olarak hiçbir durumda kendi içinde sistemleştiremeyiz. Bizim böyle bir sorunumuz olamaz. Biz bugün henüz kitlelerin bilincini ve eylemini geliştirme dönemindeyiz. Amacımız kitlelerin eylemini, giderek kitlelerin devrimci şiddetini geliştirmektir. Meşru savunma ya da mücadelenin gerektirdiği belli durumlarda bireysel şiddeti bugünden de kullanırız ve gerektiğinde kullanıyoruz da. Bu bir hapisaneden kaçış sırasında olur, bu bir kamulaştırma sırasında olabilir, bu aranan ya da ciddi bir biçimde tutuklanma riski olan bir devrimcinin kendi özgürlüğünü savunma tutumu olabilir.

Bu gibi durumlar farklıdır, bunlar özel durumlardır, bunun bireysel şiddetin bir eylem çizgisi olarak benimsenmesiyle alakası yoktur. Biz bireysel şiddeti prensip olarak reddetmeyiz, ama onu genel mücadele içerisinde ve onun çıkarları, onun ihtiyaçları çerçevesinde ele alırız. Eğer şu veya bu bireysel şiddet

eylemi kitle hareketini geliştirme çizgisini zayıflatıyorsa, bundan kesin bir biçimde kaçınılırız. İçinde bulunduğumuz dönemde, sınıflar mücadelesinin bugünkü düzeyinde, özel durumlar dışında, bu eylem çizgisinin mücadeleyi kesin bir biçimde zayıflatığı da açık bir gerçektir.

Bugün bireysel eylem çizgisini uygulayanlar, bunu genel eylemlerin tamamlayan bir öge olarak, başlı başına bir yöntem olarak gündeme getirmiyorlar. Böyleleri için bireysel eylem başlı başına bir politik mücadele çizgisidir. Bunun üzerine politika yapılıyor. Bizim meşru savunma çizgimiz ile başkalarının bireysel eylem çizgisi bu noktada bir birine karıştırılmamalıdır. Bazıları suikast yapıyorlar, cezalandırma yapıyorlar, kurşunlama yapıyorlar, bombalama yapıyorlar; bunu sistematik bir eylem çizgisi olarak geliştirmek ve sürdürmek istiyorlar. Sürdüremedikleri bir durum, anlayış değişikliğinin değil, fakat buna güç

yetirememenin ürünü oluyor.

Sıraladığım eylem türleriyle güya “düşmanla savaş” çizgisi izliyorlar. Hiç alakası yok. Bu gerçekte devrimci şiddetin yanlış ve amaca aykırı bir biçimde kullanılmasıdır; deneyimlerin somut olarak gösterdiği gibi, dejenere edilmesi, kitlelerin gözünde düşürülmesidir. Gerçekte başka hiçbir yararlı ve anlamlı işlevi yoktur. Şiddetin bu tür bir kötüye kullanılması, burjuvazinin üzerinde tepinebileceği, kitleleri terör vb. propagandalarla aldatıp yanıltılabileceği, devrimcileri karalayabileceği bir zemine dönüşüyor.

Bireysel şiddet, genel bir savaş içerisinde bile doğru bir biçimde, meşru bir biçimde, kitle mücadelesini ilerletecek bir tarzda kullanılabilmek durumunda. Bunun genel bir savaş durumunda bile iyi kullanılmadığına iyi bir örnek, PKK'nin metropollerde izlediği eylem çizgisidir. Sivil hedeflere, halkın yaşadığı alanlara saldırmak meşru değildir. Bir savaş zamanında bile meşru değildir, devrimci açıdan hiç meşru değildir. Mağazalar yakılamaz, sivil insanlar hedef alınamaz, sivil insanların yaşam alanlarına herhangi bir biçimde saldırı düzenlenemez, vb. Bunlar siyasal ve moral açıdan devrimciliğe aykırıdır ve her zaman mücadeleye zarar verir. Bunların kitlelere taşıyacağı hiçbir olumlu mesaj yoktur. Bunlar toplumu terörize etmektir. Çoğu kere Türk halkına, “o kadar da rahata alışmayın, başka yerde bir savaş var” mesajı verilmek için yapıldığı söylenir. Ama bu Türk halk kitleleri üzerinde her zaman ters etki yaratmıştır. Bununla yalnızca özel savaşın eline koz verilmiş, şovenizmin kışkırtılmasına uygun bir zemin ve atmosfer yaratılmıştır.

Bu tür bir eylem çizgisi bugün devrimci şiddeti yıpratıp dejenere etmekle kalmamakta, yanı sıra provokasyonların da zemini haline gelebilmektedir. Ben kimi eylemleri bu açıdan özel bir kuşkuyla karşılıyorum, burada at izinin it izine karıştığını düşünüyorum. Bunlar şiddet sorunu çerçevesinde ayrıca tartışılacaktır.

Bireysel eylemi sistemleştirilmiş bir çizgi haline getirmek her zaman mücadeleye sadece zarar verir. Bunun kitlelere taşıyacağı olumlu hiçbir mesaj yoktur. Sadece zaten politize olmuş çok dar bir kesimin duygularını, öfkelerini belki bir parça tatmin ediyor olabilir, hepsi bu. Oysa önemli olan, daha geniş kitlelere devrimci etkinliği yayan bir eylem ve davranış çizgisi izleyebilmektir.

Bizim için problem, ölümü on kere, yüz kere hak etmiş bir takım karşı-devrimci suçluların cezalandırılması sorunu da değil. Ama bu, bir mücadele anlayışı, mücadeleye bakış sorunudur. Bireysel eylemi esas alan siyasal davranışın gerisinde bir dünya görüşü, bununla sıkı sıkıya bağlantılı bir mücadele ve eylem anlayışı vardır. Biz, gücümüzü, dikkatimizi, kitleleri aydınlatma ve mücadeleye çekme işimizi hiçbir biçimde bu tür bir eylem çizgisine bağlayamayız. Suçlu bir polis ya da devlet görevlisinin ölümü, çoğu kere birçok devrimcinin hayatına ya da özgürlüğünü kaybetmesine

mal olabiliyor. Doğal olarak bu hiç de tercih edilir bir durum değil. Çarlık Rusya'sında bir sürü suçlu vali, general, prens vb. vardı. Başta Lenin olmak üzere marksistler, bu tür bir eylem çizgisine katı bir biçimde karşı çıktılar; grev kitlelerin devrimci eylemini geliştirmektedir, en iyi militanları dar suikast planları içerisinde tüketmektense, kitlelerin eylemini ve mücadelesini ileriye çekecek çabaya yöneltmektir, dediler. Bu bizim için hayli hayli geçerli.

Bu ayrıca tartışılması gereken bir sorun. Türkiye'de devrimci şiddetin kullanımını son 30 yıl üzerinden, bu 30 yılın somut deneyimleri üzerinden değerlendirmek ve tartışmak gerekecek.

Kitle eyleminde direnme ve savunma

Bayram: Grev ya da mitinglerde kitle genellikle savunmada kalıyor. Polis, jandarma ve sivil faşistlerin saldırıları karşısında, kitledeki öfkenin açığa çıkartılmasında, “öz savunma birlikleri” türünden birlikler oluşturulamaz mı? Örneğin bir grevin kendi meşruiyeti içerisinde polis, grev kırıcı vb.'ne karşı grevin güvenliğinin sağlanması amacıyla bizzat işçilerin içerisinde öz savunma birlikleri oluşturulamaz mı? Bu birinci nokta.

İkincisi; mitinglerde (1 Mayıs vb. eylemler ya da kamu emekçilerinin ve işçilerin çeşitli eylemleri) polisin kitleye vahşice saldırdığını görüyoruz. Karşı-devrim teçhizatlı, gücünü özel noktalarda yoğunlaştırıyor ve saldırıp panik yaratarak kitleyi dağıtabiliyor. Bunu da genellikle televizyondan insanlara izlettiriyor. Bu, kitlelerde bu tür eylemlere uzak durma eğilimi doğuruyor. Bunun kırılması amacıyla, bu tür eylemlerde öz savunma birlikleri kurulması şiarını gündeme getirebilir miyiz? Ya da bunun ilk örneklerini biz oluşturabilir miyiz? Bunun için özel bir eğitimi gündeme getirebilir miyiz?

Cihan: İlk sorunun yanıtı karmaşık bir yan taşımıyor. Eğer bir devletin kolluk kuvvetlerine karşı kitlelerin aktif direnmesini örgütlemekten söz ediyorsak, bu direnmenin örgütlü biçimler kazanması, bunun doğal bir sonucudur. Biz şekilsiz bir direnmeyi kasdetmiyoruz. Nihayetinde söz konusu olan grev, direniş, işgal vb. ise, orada savunmayı örgütlemek, o zeminde bunun somut biçimleri neyse bunları bulmak durumundayız. Bu tümüyle pratik müdahale ve inisiyatif sorunu olarak çıkıyor karşımıza.

Kitle gösterilerinde kitlelerin direncini örgütlemenin, buna öncülük etmenin uygun biçimlerine gelince. Gerçekte bu da tümüyle somut duruma bağlı bir pratik militan inisiyatif sorunudur. Kitlelere militan bir direnme ruhu ve kendi haklı ve meşru eylemini militanca savunma bilinci aşılabilirdiği ölçüde, eylem içinde kitleler buna yöneltildiği ve buna somut olarak önderlik edildiği ölçüde, bunun uygun biçimleri de kendini göstermeye başlayacaktır. “Öz savunma birlikleri” kitle eylemine dışardan monte edilemez, kitle eyleminin düzeyi, bilinci, direnme kapasitesi potansiyel açıdan buna uygunsa, bunun somutta doğması için gereken her türlü öznel çaba harcanır ve sonuç alınır. Sorun kitle eyleminin kendini örgütlü biçimde savunmasını, bu savunmayı önden planlamasını kitlelere propaganda etmekse, bu propaganda her zaman yapılır. Bu tür bir propaganda eylemi önceden somutlanır, somut önerilere de dönüştürülür, ama hayat bulup bulmaması tümüyle eylemci kitlede karşılık bulup bulmamasına bağlıdır. Bu iş gizliden, hiç değilse onun önünü tutan kesimlerin bilgisi, katılımı, organizasyonu dışında, yapay bir biçimde kotarılamaz. Herşey bir yana, bu tutmaz, kitlede bir karşılık bulmaz. Mücadelenin güçlenip şiddetlenmesi ve bu arada devrimci çalışmanın kitlelerde etki bulması ölçüsünde, bugünkü pasif biçimler de aşılacaktır. Burada en kritik nokta şudur: Kitle hareketinin pasif biçimleri yine bizzat kitle hareketi içinde aşılabılır ve aşılr. Kitlelerin polise ve jandarmaya karşı militan karşı koyuş pratiği yine bizzat

Kitle gösterilerinde kitlelerin direncini örgütlemenin, buna öncülük etmenin uygun biçimlerine gelince. Gerçekte bu da tümüyle somut duruma bağlı bir pratik militan inisiyatif sorunudur. Kitlelere militan bir direnme ruhu ve kendi haklı ve meşru eylemini militanca savunma bilinci aşılabilirdiği ölçüde, eylem içinde kitleler buna yöneltildiği ve buna somut olarak önderlik edildiği ölçüde, bunun uygun biçimleri de kendini göstermeye başlayacaktır. “Öz savunma birlikleri” kitle eylemine dışardan monte edilemez, kitle eyleminin düzeyi, bilinci, direnme kapasitesi potansiyel açıdan buna uygunsa, bunun somutta doğması için gereken her türlü öznel çaba harcanır ve sonuç alınır. Sorun kitle eyleminin kendini örgütlü biçimde savunmasını, bu savunmayı önden planlamasını kitlelere propaganda etmekse, bu propaganda her zaman yapılır.

kitle eyleminin direnme pratiği içinde kendini gösterir. Biz bunu geliştirir, buna daha bilinçli ve örgütlü biçimler kazandırır, bu arada genelleştirerek kitlelerin daha geniş kesimlerine mal etmeye çalışırız.

Bunun dışında, “öz savunma birlikleri”, özellikle geleneksel kültür içinde biraz özel silahlı gruplarla kitleyi korumak gibi de anlaşılabilir. Öyle dönemler olacaktır, ama kitle mücadelesinin bugünkü düzeyinde yönelinebilir biçimler olamaz. Bugün bu biçimler yalnızca kitle eylemini provokasyonlarla yüz yüze bırakır. Mücadele çok hızlı gelişir, belli biçimler alır, biz yarın kitleleri silahlanmış tarzda gösterilere gitmeye ve dolayısıyla saldırıları o tür bir yöntemle karşılamaya da çağırabiliriz, ki silahlı bir ayaklanmanın ön biçimleridir bunlar. Ama bugünkü düzeyde, kitle hareketinin savunma biçimleri bunlar değil, bugün bunlar kitlelerden bir karşılık görmez, tam tersine, geri teper.

Kitlelerin direnmesine daha örgütlü biçimler vermek, bizzat kitleleri kolluk kuvvetlerinin saldırılarına karşı kendisini savunacak yöntemleri geliştirmeye çağırarak; yineliyorum, bu tümüyle pratik bir sorundur. Çok özel masa başı projeleriyle çözülebilir bir sorun değildir. Fabrika düzeyindeki direnişlerde bir dizi durumda işçiler savunma grupları zaten oluşturuyorlar, olmadığı yerlerde oluşmasına biz ön ayak olmalı ve bunu yaygınlaştırmaya, geliştirmeye çalışmalıyız. Bu savunma birliği, bugün için dışarıdan gelen grev kırıcıların sopayla vb.'yle püskürtülmesi olur, yarın başka biçimler alır. Kitlelerin bilinci, mücadelesi, örgütlülüğü, eylemi kendi diyalektiği içerisinde öyle biçimler çıkarır ki, biz bunları önden ne hayal edip planlayabiliriz, ne de kendi tercihlerimize göre sıraya koyabiliriz.

Osman: Saflarımızda silahlı eğitimi, yanısıra deyim yerindeyse yakın dövüş alanında eğitimi şimdiden gündeme alabilir miyiz?

Cihan: Bu tür sorular, tartışmayı açan değil, biraz kısırlaştırıcı ve biçimselleştiren yönler taşıyor. Ben diyorum ki, parti örgütlerinin, devrimci militanların bu konuda tabanda geliştirebilecekleri tutuma hiçbir sınır konulamaz. Eylem çizgisinin genel mantığı, genel çizgileri konulabilir burada. Bunun ötesinde, burada tanımlanabilir bir takım şeyler, o eylemin kendi yaratıcılığını sınırlayan, daraltan, kalıplara döken bir işlev de taşıyabilir pekala. Burada çok özel sınırlar getirmeyelim. Bu dönem genel planda silahlı gösteriler dönemi değil. Kitle gösterilerinde silahla oynanmaz. Ya tam oynanır ya da hiç oynanmaz.

Ama grev, eylem vb.'lerinde militan bir direniş gösterilir, gösteriliyor da. Bu, kitle mücadelesinin yapısında var zaten. Polise kıyasıyla çatışma, taş, sopa, demir çubuk vb. kullanma -bunlar bu ülkenin geçmiş on yıllardan zaten tanıdığı, yeni dönemde de zaman zaman karşı karşıya kaldığı durumlar. İzmir-Ambar işçileri ellerinde demir çubuklarla direniyorlardı, karşılarında polis ve panzer vardı. Bu tür bir direnme çizgisinin bir doğallığı var, ama silah daha değişik bir düzey, kitle hareketinin bu aşamasının sorunu değil. Bunu, Kritik bir

nokta olduğu için, özellikle belirtiyorum. Parti örgütlerinin, tabandaki militanların görevi, kitlelerin direncini örgütleyebilmektir. Bu hangi biçimler alır, hangi örgütlenme biçimleri ortaya çıkarır? Bunları zorlamak ve bulmak lazım. Hayatın zenginliği içinde bulunur bunlar. Şu biçimleri deneyelim demek, yaşamın ortaya çıkaracağı zengin biçimlere sınır koymak anlamına gelir. Ama hangi biçimler ortaya çıkmıştır bugüne kadarki kitle mücadelelerinde, '70'li yılların Türkiye'si neler üretmiştir? Bunlar üzerine konuşulabilir. Bu deneyimleri bilmek, tanımak, hayatın ortaya çıkaracağı biçimlere de açık olmak demektir, onları hızla anlamak ve genelleştirmek imkanı demektir. Bu tümüyle taktik, dolayısıyla, pratik yaşamın sorunudur. Siyasal ortamdaki ve kitle hareketindeki gelişmenin sorunudur. Bir kalıp uyduramazsınız ki siz buna. Ne diyor Lenin; biz masa başında bu konuda hiçbir

şey yapamayız, deneyimleri ve mantığını bilmek ve bunları kitlelere propaganda etmek dışında. Biz o biçimleri kitlelerin kendi eylemi içinde izleyeceğiz, yakalayacağız, hızla genelleştirmeye çalışacağız ve onlara bilinçli ifadeler kazandıracacağız. Bizim yapacağımız şey bu.

Mesela Adana'ya sıçrayan serhıldanlar gerçekten çok önemliydi. O zaman bunların üzerinde çok durulmadı, 20 bin kişi A. Öcalan'ın posterleriyle yürüyor, devlet bir şey yapamıyor. Kitlelerin gücü bu! Devlet hiçbir şey yapamadı, onların karşısında çaresiz kaldı. Bunu kaynağından kesmeyi başarabildi daha sonraları, terörize ederek, ortamını engelleyerek. Kürdistan'da değil, Adana gibi bir metropol kentinde yaşandı bunlar. Daha da önemli bir Gazi Direnişi örneği var, bu açıdan zengin derslerle dolu.

Kendiliğinden çıkışlar ve öncü sorumluluk

Tuna: Küçük-burjuva devrimciliği diyoruz da, bu devrimcilik, ne kadar örgütlü yapısı olduğu tartışmalı olan, küçük-burjuvazinin kendiliğinden radikal öfkesini zaten bir noktada yansıtan da bir akım. Semtlerde genç kesimlere dayanan daha örgütsüz bu akımların gösterdiği şiddeti, bu noktada bir nesnellik göstergesi de saymak lazım.

Ben mesela “bir dakika karanlık” gösterilerinin, özellikle son dönemlerinde, polisten çok sivil faşistlerin saldırıları tarafından terörize edildiğini gördüm. Bunlar yer yer çatışmalara vardı ya da çatışmalara varamadan geriledi. Ya da belli yerlerde eylemler bu tür saldırıları geriletti. Ama bu ülkede, sivil faşizme karşı şiddetin daha meşru olduğu, kitlelerin bunu kullanmaya daha yatkın olduğu bir tablo var.

Ben bu konuda bazı noktaları demokratik hak ve özgürlükler sorunu çerçevesinde belirttim. Cihan yoldaş konuyu daha genelleştirdi doğal olarak. Devrimci şiddet, kitlelerin şiddetini örgütlemek sorunu, bizim için, sadece demokratik hak ve özgürlükler ve anti-faşist öfke çerçevesinde bir sorun değil. Bu, toplam çalışmamızla ilgili temel önemde bir sorun.

Benim söylemeye çalıştığım; demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi ile anti-faşizm alanına daha ilgili olan kesimler (kentin yoksul küçük-burjuva katmanları) açısından bakılırsa, bu kesimler siyasal tablonun değişmediği aynı evrelerde, aynı meşru şiddet eylemini gösterebiliyorlar. Bunun silahlı biçimlerini bir kenara koyuyorum. Bu bir kitle tepkisi olduğu yerde, biz bunu sadece dar biçimiyle devrimci örgütlerin yanlış eylem çizgisi olarak sunamayız. Bu olguyla, 1 Mayıs vesilesiyle, örneğin MHP binasının molotoflanması üzerinden formüle etmeye çalışmak, bambaşka bir şeydir. Bu elbette çarpık ve faydacı bir bakışın ürünüdür ve biz bunu gerektiğinde politik planda teşhir de ederiz.

Peki, böyle eylemlerdeki bu tür bir tepki biçiminin nesnel bir kitle eğilimi olduğunu düşündüğümüz yerlerde, ne tür tepkiler veriliyor? Bu alanda gösterdiğimiz örgütsel reflekslerin arkasında, bugün

bulduğumuz yerden devrimci hareketin bu tür küçük-burjuva solculuğuna vurmamızın saflarımızda ürettiği zayıflıklar var. Aslında devrimci şiddet ve kitle eyleminde militan tutum konusunda yeterince yetkin olmadığımız bir tablo var.

2 Temmuz'lar sınıf eylemleri değil, bugün daha çok kent yoksullarına ya da öğrenci gençliğe dayanan eylemler, diyoruz. Bu eylemlerde devletle karşı karşıya kalınıyor. Bunlar binlerin eylemleri, ama içerisinde ancak yüzlerce kişi çatışıyor. Bu gerçekten bir dizi yerde doğallığında gerçekleşiyor. Çatışmanın başlangıç nedeni, üstünü aratmamak isteyen bir devrimcinin polise yumruk atması da olabilir. İlk başlatan neydi, devrimci örgütler özel olarak planladı mı diye bakmayacaksak, bu tür eylemler gerçekleşiyor. Bu, gördüğüm bir dizi 2 Temmuz eyleminde gerçekleşti. Öğrenci eylemlerinde de pek çok örneği var bunun.

Bu kesimlere dönüp bakıldığında, toplumsal ortamda o meşru şiddet kullanılıyor. Bu tür bir şiddet kullanımını sınıf içerisinde kaba biçimde tekrarlamak ayrı bir şeydir. Ya da her eylemde, bu bir politik eylemdir, mutlaka böyle bir şiddet uygulayacağım diye bakmak da ayrı bir şeydir. Ama bizim, kitlelerin kullandığı meşru şiddete yön vermek gibi bir sorumluluğumuz var. Devrimci hareket bunu her zaman bir biçimsel çizgi haline getirdiği için sola da düşüyor, ama belli yerlerde buna önderlik de ediyor. Dönüp bakılırsa, Gazi bir noktada devrimci hareketin çoğu kere böyle bir tutum aldığı yerde ortaya çıkan durumlardan biri. Orada kitlenin nesnel tepkisiyle belli noktalarda birleşiyor. Bizim, devrimci örgütün önderlik etti dediğimiz şey bu...

Cihan: Kitle eylemlerinde kitlelere bir direnme kapasitesi aşılama, kitlelerin polis ve jandarmanın müdahaleleri karşısında pasif davranış çizgisini kırmak görevi, bugün için semtlerin politize olmuş kitlelerinde kendini gösteriyor. Bu bambaşka bir şey. Bu nihayetinde benim anlattığım duruma uygun bir olgusal gerçeklik. Ben daha farklı bir şeyi, kendi içinde amaçlaştırılan bireysel eylem çizgisini eleştiriyorum.

Tabi ki, kitlelerin bir eylem anındaki aktif direnme durumu ya aramadan çıkıyor, ya "eyleminiz yasak, dağılın" denilince polise itişmeden kakışmadan, ya da benzer başka nedenlerden çıkıyor. Neticede kitlelerin devletin kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya gelişi, tam da bu türden vesileler içerisinde olacaktır. Yoksa kitle gücü bir tarafta, polis de öte tarafta mevzilenip bir birlerine planlı ve düzenli bir biçimde girmiyorlar. Bir yerinde gelip "dağılın" diyor, dağıtmaya çalışıyor, işte tam da bu gibi durumlarda müdahaleye karşı direnmeyi öncü ve militan bir inisiyatifle örgütlemek gerekiyor. Bu hem bir doğallık, hem de bir politik bilincin yansıması, bir direnme gücünün göstergesi. Benim üzerinde durduğum sorun bu değil. Küçük-burjuva akımların devrimci şiddeti yıpratmasına örnek değildir bu gibi durumlar, bununla hiçbir alakası yok.

Amaçsız kırıp dökmelerin her zaman marifet sayılmasını bir yana koyuyorum. Kitlelerin doğal tepkisinin kendini bu biçimler içinde ortaya koyduğu da bir olgusal gerçek, nihayetinde bunlar bu ülkede üstelik yakın dönemde yaşandı. Gericiliğin en sert bir rüzgar estirdiği bir evrede bile, biz bu konuda nasıl tavır alınması gerektiğini de bildik, problem bu değil. Bu davranış çizgisi neticede eyleme zarar verse bile...

Devletin bunu kullanma tarzı bir yana, düşünün ki bir daha Kadıköy'ü işçilere ve emekçilere bu tür gösteriler için kullanımadılar. Ama yineliyorum, orada olup bitenlerin bir doğallığı vardı, biz de soruna buradan baktık ve estirilen gerici cereyanı göğüsledik.

Ama devrimci siyasal akımların burada ve bu gibi durumlarda kendi öncü rolünü nasıl oynayacağı diye de bir sorun var. Devrimci siyasal akımlar bu türden taşkınlıkları marifet sayabiliyorlar. Onların böyle bir davranış çizgisi var. Diyelim ki kitlelerdeki bir takım geri tepkileri kıskırtmak, hatta onun başını çekmek gibi davranışlarla ortaya çıkabiliyorlar. Bu davranış çizgisinin yanlışlığını biz onlara anlatabiliriz. Nihayetinde biz, muzafer devrimlere önderlik etmiş partilerin, kitlelerin zamansız çıkışlarını dizginlemeyi bilebildiklerini de biliyoruz. Önüne gelen cam çerçeveyi

indirmek bu toplumda kötü bir etki yaratıyorsa, bu devlet tarafından en kötü biçimde istismar edilebiliyorsa, medya tarafından çarpıtmanın ve meşru kitle eylemlerini (ki burada sözkonusu olan 1 Mayıs'tı) gözden düşürmenin zemini olarak kullanılabiliyorsa, ve tüm bunlar, bizzat işçiler ve emekçilerin kendisinde bile tepkilere neden olabiliyorsa, biz bunu gözetiriz ve buna göre bir davranış tarzı izleriz. Niye gözetmeyelim ki? Hani biz öncüyüz? Hani biz önderlik müdahalesi sorumluluğu taşımak durumundayız? Hani biz eylemi zayıflatan değil, tersine güçlendiren bir davranış çizgisi izlemekle yükümlüyüz?

Mesele kendini birilerine beğendirmek ya da kendi meşruluğunu birilerinin gözündeki korumak meselesi değil. Amaçsız bir cam çerçeve indirmenin, bu tür bir taşkınlığın çok fazla bir mantığı yok. Ama kitleler, onların şu ya da bu kesimi bunu kendi doğallığında yaparlarsa "aman niye yapıyorlar" demeyiz. Ama biz bunu özel olarak yapmayız, yapılmasını özel olarak kıskırtmayız, dahası eylemin ve mücadelenin genel çıkarlarına zararlı gördüğümüz ölçüde de mümkün mertebe önünü almaya, sınırlamaya çalışırız.

Kitlelerin her gerçek başkaldırısında böyle aşırı taşkın, kontrol edilemeyen boyutlar vardır. Zaman zaman bu böyle kaba biçimler, hatta yer yer vahşi biçimler bile alabilir. Bu her devrimde vardır. Doğaldır da bunlar. Ama bizim amacımız, devrime hep bilinçli bir biçim ve tutum vermeye çalışmaktır, kitlelere bir takım değerleri aşlamaya çalışmaktır. Biz bunu yapabildiğimiz kadarıyla yaparız. Milyonların eylemi kontrol edilemeyeceğine göre yapabileceğimiz şeyler çok cılız kalır, bu ayrı bir şey, ama yapabildiğimiz kadarıyla da yaparız.

Ben bu tür durumları kastederek konuşmadım. Daha farklı bir durum üzerinde durdum. Örneğin, siz bir politik gösteri yapıyorsunuz, 1 Mayıs'ı kitlesel katılımı kutluyorsunuz. Devlet bunu engelleyemiyor, size alan vermek zorunda kalıyor. Sizler, en militan sloganlarınızla ve en coşkulu marşlarınızla, kitledeki militan ruhu en güçlü bir biçimde açığa çıkararak, o politik gösteriye kuvvetli bir hava vermeye çalışmak, böylece burjuvazinin ve onun tüm asalak takımının yüreğine korku salmak, halka ise güven ve moral aşılamak durumundasınız. Yüz binlerce emekçi Kadıköy Meydanı'nı fethetti, 1 Mayıs'ta, kızıl bayraklarla, kendi sloganları ve marşlarıyla yürüdü dedirtbilmelisiniz.

Bunu yapmak, buna uygun bir davranış tarzı uygulamak varken, tutup bir dükkana molotof atmanın eyleme ne kazandırdığı üzerinde dikkatle düşünmek gerekmez mi? Ne kattığı ortada değil mi? Yararlı, anlamlı bir şey olsa, devletin medyası döne döne bunu günlerce, dahası her yıl 1 Mayıs'ı önceleyen günlerde ve haftalarda tekrar tekrar gösterip teşhir eder mi? 1 Mayıs'ın terörize edilmesi tam da bu tür şeyler üzerinden yapılmıyor mu? Devlet kitle eylemlerini tam da aynı sonucu doğuran provokasyonlarla terörize etmeye çalışmıyor mu? Bu konuda tarihi deneyimler de ortada değil mi? Amerikalı işçilerin bizzat 1 Mayıs'ı doğuran eylemine karşı Şikago polislerinin provakasyonu bu tür bir şey değil mi?

Yanlış bir eylem çizgisini eleştirmenin her zaman tersinden bazı yanlışları beslemesi gibi bir riski de vardır. Kendi eylem çizgisini, kendi şiddet anlayışını, hem pozitif yönünden çözümleyerek ortaya koymak, hem de onun pratik örneklerini adım adım geliştirmek çözüm. Çözüm buradadır. Aras Kargo en ileri düzeyde bir işgal eylemiydi. Bu bir karalamaya yol açmadı. İleri düzeyde bir direnme çizgisiydi bu. Siz

İzmir'de polise ve sivil

faşistlere karşı demir çubuklarla direnen Ambar işçileri üzerine herhangi bir demagoji yapılabildiğini gördünüz mü? Hiç onları alıp propaganda ediyorlar mı? Devlet yapıyor mu bunu, medya yapıyor mu? Bu, bu kadar basit aslında. Tersine, kitlelerin bu tür bir direncini mümkün mertebe gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Hangi militan serhıldan eylemini alıp televizyonda şu veya bu vesileyle tekrar tekrar gösterdiler? Yapıyorlar mı bunu?

Sorun, bunları ayırabilmek sorunudur. Hayat içerisinde bunu ayırabilmenin belli güçlükleri vardır, bunu kabul ediyorum, bu bir. İkincisi; maceracılığa, bireysel eylem çizgisine vurmak çoğu kere sağcılığı besliyor. Bu bambaşka bir şey. Bunun çözümü nedir? Devrimci kitle çizgisini, kitlelerin militan direnme kapasitesini örgütleyen bir pratiği yaratabilmektir. Bunu yaratamayıp yanlış eylem çizgisini eleştiren bir hatta durdunuz mu, bu sizde sadece sağcılığı, pasifizmi, teslimiyeti üretir. Bu budur!

Evet, biz de bu devletin kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya kaldık. Bu son derece meşru bir savunma çizgisidir. Biz kimseyle çatışmaya gitmedik. Biz kendi işimizi yapmaya gittik, kendimizi savunduk sadece. Biz onu bir politika yapma tarzı olarak almıyoruz. İlla politikaysa bu, kendini savunma politikasıdır. Bundan daha meşru bir şey olamaz. Ama birileri bunun üzerinden politik kuvvet olmaya çalışıyorlar. Bunu bir propaganda zemini, kitleleri bununla aydınlatma, bilinçlendirme yol ve yöntemi olarak görüyorlar. Biz böyle göremeyiz, böyle bir eylem çizgisini kabul edemeyiz. Bu, Marksizmin, bireysel terör çizgisi diye mahkum ettiği çizgidir. Terör kavramı bu toplumda oldukça yıpranmış bir kavram olduğu için ben mümkün mertebe bireysel şiddet çizgisi diyorum, ama aynı şey. Nihayetinde devrimci şiddet dediğimiz, devrimci terördür. Terör dönemi denilirken, Jakobin dönemi aşağılanmış olmuyor ki. Kitlesel bir terör dönemidir o.

Kendi olumlu pratiğimizi geliştiremediğimiz sürece sıkıntılarla karşı karşıya kalırız. "Barışçıl, pasif bir mücadele dönemindeyiz", biz böyle deyip de mi bırakıyoruz? Tersine, kitlelerin eylemliliğindeki pasifliğin, geriliğin bugünkü kitle hareketinin en temel zaafı olduğunu, kitlelerde militan bir direnme çizgisinin geliştirilmesinin, kitlelerin devletin kolluk kuvvetleriyle karşı karşıya geldiğinde, ona karşı direnme kapasitesini örgütlemenin dönemin en acil ihtiyacı olduğunu söylüyoruz. Biz buradan eylem çizgisi geliştirmeyi başarabilirsek, kendi pozitif pratiğimizi de sergilemiş oluruz.

Yanıtı aranan sorun daha çok geleneksel devrimci akımların eylem çizgisi olduğu için, bunun üzerinde konuşmak zorunda kaldık. Ama dikkat ederseniz, dönemin kitle mücadelesinin eylem alanına yönelik sorunları tartışıldığı zaman, bugünkü pasifliği, geriliği, teslimiyeti, kendini tekrarlayan, geri, barışçıl, yasal, terbiye edilmiş sınırlara sıkışmış kitle eylemini, bu kısır döngüyü kırmamanın sorunlarını tartıştık.

Genel kitle mücadelesi söz konusu olduğunda,

Yanlış bir eylem çizgisini eleştirmenin her zaman tersinden bazı yanlışları beslemesi gibi bir riski de vardır. Kendi eylem çizgisini, kendi şiddet anlayışını, hem pozitif yönünden çözümleyerek ortaya koymak, hem de onun pratik örneklerini adım adım geliştirmek çözüm. Çözüm buradadır. Aras Kargo en ileri düzeyde bir işgal eylemiydi. Bu bir karalamaya yol açmadı. İleri düzeyde bir direnme çizgisiydi bu. Siz İzmir'de polise ve sivil

Yapıyorlar mı bunu ?

eylem çizgisinde sola değil, tam tersine, sağa vurmak zorundayız. Ama dikkatleri sorunun bu yanına yoğunlaştırmaktan çok geleneksel eylem çizgisine karşı tavrımızı merak edildiği için, son tartışma biraz buraya kayd. Dikkat ederseniz, konuşmanın ön bölümünde yıllardır kitle hareketini bir yere götürmeyen, belli aralıklarla tekrarlanan öfke boşaltma eylemlerinin kısır döngüsünü kırmak çerçevesindeki sorumluluklarımızı tartıştık. Eylem çizgimizin ana yönü budur, dedik.

Bu ne demektir aynı zamanda? Bu, kitle eylemini o dar, banışıl, geri, çarpıtılmış meşruluk cenderesi içerisinde sıkıştırıp duran akımlarla bu konuda ideolojik ve pratik bir hesaplaşma demektir. Bu noktada muhababımız onlardır. Sınıf çalışması zaten büyük ölçüde böyle bir sorunu karşımıza çıkarıyor. Biz sosyal-reformizmle ve sendika bürokrasisiyle uğraşıyoruz, uğraşacağız. Dolayısıyla, bizim eylem çizgisinde sola değil sağa vurmak sorumluluğumuz var. Ama bir de kitle hareketinin bir başka alanı, bir başka biçimi var, orada ortaya çıkan sorunlar var. Bu çerçevede konuştuğumuz ölçüde, o meseleye de değinmiş olduk.

Nadir: Devlet her yolu kullanarak kitle hareketinin militan biçimler kazanmasını engellemek istiyor. Reformizmin teslimiyetçi -uzlaşmacı çizgisi devletin politikasının başarı sağlamasını son derece kolaylaştırıyor. Bir de devrimcilik adına kitle hareketinin militan biçimler almasını provoke edebilecek sol uç davranışlar var. Bunlar da aslında tersinden aynı sonuca yol açıyor. Bu nedenle her ikisi de bizim gündemimize girmek zorunda.

Burada temel kaygı, kitle hareketini militan biçimlere kavuşturabilmektir. Saldırısı sindiren ve kabul eden değil, saldırıya saldırıyla karşılık verebilen, hiç değilse haklarını koruyan ve sonra da hak kazanmak için saldırıya geçen bir düzeye çıkarabilmektir. Temel kaygı budur. Bu temel üzerinde bizim önümüze iki engel çıkıyor. Hareketin az çok toparlanmaya başladığı, kendi gücüne bir parça güven duyabileceği bir aşamada, reformizm kadar sol tutumlar da olumsuz yönde etkili olabiliyor. Düzen bunu kullanarak hareketin gelişme immesini kırabiliyor. Haftalarca bir takım görüntüler kitlelere sunularak toplumu teröze eden bir hava pompalanıyor. Bunları küçümsememek gerekiyor.

Kitle hareketi ve bazı pratik deneyimler

Sergen: Ben bir-iki noktaya değinmek istiyorum. Cihan yoldaş tartışmanın başında, sınıf ve kitle hareketindeki banışıl, yasal, kısır döngüye dönen duruma işaret etti ve aşmak çerçevesinde buna müdahale etmemiz gerektiğini belirtti. Bu konudaki politikamızın pratik haline getirilmesi gerektiğine vurgu yaptı.

Öncelikle bu konuda politik bir bakış, bir bilinç oluşturmak ve bunu tek tek kişilerin sorunu olmaktan çıkartıp örgüt olarak genel bir bilinç haline getirmek ve eylemci bir kimlik oluşturmak gibi bir yanı var sorunun. Bu, bize dönük olan yanındır. Tek tek ele alındığında, bizim saflarımızda militanlar ve eylemci yoldaşlarımız var. Bunun sınıf ve kitle hareketine müdahale şeklinde daha genel bir kimliğe dönüştürülmesi gerekiyor.

Daha somut olarak, kitleleri kolluk güçlerine karşı mücadeleyle çekmek ve bu alandaki direnme kapasitesini açığa çıkarmak görevi var. Bu, kitlelerin ruh halini, nabzını iyi tutarak, fırsatları kollayarak ve mümkün olduğu yerde inisiyatif koyarak, kitlelerin direnme kapasitesini açığa çıkarmayı başarabilmek demektir.

Bunun bizim süreçlerimizde örnekleri de var. İlk aklıma gelen örneklerden birisi Polisan'dır. Polisan'da ilk bakışta jandarmanın saldırısı karşısında direnme kapasitesi görünmüyor, kitle dağılacak bir durumda. Ama orada bir yoldaşın gösterdiği bir inisiyatif, işçilerin direnme kapasitesini açığa çıkartabilmiştir. Sonrasında orayı politik çalışma alanı haline getirecek bir imkana dönüştürebilmiştir. Ya da demin Cihan yoldaş Kartal örneği vermişti. Bunu biraz yakından da bildiğim için söylüyorum. Kartal Belediye işçilerinin işgal eylemi vardı. Orada yoldaşlarımızın özel bir inisiyatifı vardı. Eylem taşı-sopalı bir çatışmaya dönüştü. Devlet çok

büyük bir güç yığı oraya. İşçiler işgal eylemi gerçekleştirmişlerdi ve polis "bizim sizinle sorununuz yok, içeridekileri vereceksiniz" diyordu. Yoldaşlarımızın orada koyduğu inisiyatif üzerinden işçiler onları sahiplendiler. Yoldaşlarımız polis koridorunu yarıp dışına çıkabildiler. Bir direnme kapasitesi açığa çıkarıldı. Bunun başka örnekleri de var.

Benzer şeylerin mümkün olabildiği birçok fırsat bulabiliriz. Yoğunlukla Alevi-Kürtlerin oturduğu, devrimci-politik çalışmanın yoğun olduğu semtler vardır. Bunların bazılarında polis sürekli bir keyfi terör estirebiliyor. Mesela Adana'nın belli semtlerinde iki de bir tekme vurup haydutça içeri giriyor. Çanağı, televizyonu kırmaktan tutunuz da, onu bunu olur olmaz karakola çekip işkence yapmaya varan bir terör uyguluyor. Bu tür yerlerde ajitasyon-propaganda çalışması üzerinden kitlelerdeki hoşnutsuzluğu eylemlere dönüştürmenin imkanları vardır.

Osman: Küçük-burjuva devrimciliği genelde savaşımla devletle örgüt arasında bir olgu olarak görüyor. Bu eylemlere ve eylem çizgisine de yansıyor. Kendini amaçlaştırmak, devletin kolluk kuvvetleri karşısında güya kendi gücünü oluşturmak biçiminde bir yaklaşımı var. Örneğin yüz bini aşkın işçinin katıldığı 5 Ocak eyleminde, küçük-burjuva gruplar kendi etrafını bantlarla çevirerek, ellerinde sopalarla, kendilerini kitleden ayırma tarzı ortaya koyabiliyorlar.

Sosyal-reformizmin tutumu ise biliniyor. İktisadi eylemlerde sınıfın kendiliğinden bilincinin kuyruğuna takılıyor. Gazi, 2 Temmuz gibi anti-faşist politik gösterilerde ise kitleleri dizginlemeye, düzenin kabul edebileceği sınırlar içerisine çekmeye çalışıyor

Eylemlerde kitle ile mesafeyi fazla açmamak gerekiyor. Bu mesafeyi açtığımız koşullarda, pratikte kitlenin içerisinde konumlansak da dışında kalırız. Eylemin ana halkasını kavrayıp, kabul edilebilir şiarlar üzerinden giderek politikleştirmeye dönük bir inisiyatif koyamayız. Örneğin, işçi eylemlerinde kimi zaman "İstiklal Marşı" okunuyor. Elbette kimse bizden hazırlarda durmamızı bekleyemez. Ama özellikle faşist sendikaların kürsünün önünde toplandığı koşullarda, diyelim hemen onun arkasındaki kortejimiz "İstiklal Marşı" okunurken "yuh!" diye bir tavır koyduğunda, işçiler bizi kendi dışlarında görüyorlar, hatta saldırıya yeltenebiliyorlar.

Anti-faşist eylemlerin nabzını tutmak kuşkusuz daha kolay. Örneğin 2 Temmuz katliamı sonrasında Ankara'daki büyük anti-faşist gösteri gerçekten görülmeye değerdi. Her kesimden on binlerce insan eyleme katılmıştı. Polis yoktu sokaklarda. Genelkurmay'ın lojmanlarının yanından geçiliyor, kepenkler kapalı. Orada bir trafik polisi otosuna kitle bütün meşruiyetiyle yüklendi, otoyu ters çevirdi ve paramparça etti...

Eylemlere müdahale ederken, kitlenin tansiyonunu iyi ölçmemiz gerekiyor. Örneğin kitle anlık tepkiler de ortaya koyabiliyor. Ama eğer bu öfke eylemi sonradan güç durumda bırakacak bilinçsiz bir öfke ise, böyle bir noktaya yöneliyorsa, müdahale etmek, öfkeyi bilinçli bir kanaldan akıtmak durumundayız. Bu tür eylemlerde bu çok önemli.

Cemal: İşçilerin direnişleri, eylemleri ve çeşitli etkinliklerinde hareketimiz aslında 3-4 yıldır epeyce mesafe katetti, epey bir birikim oluşturdu. Biz bu süreçte direniş çıkan bir işçi kitlesinin düşmana karşı koyma noktasında yaşadığı birçok sorunu gördük.

İşçi kitlesinin ruh halini çok iyi kavramak, düşmanla karşı karşıya getirilmesi düzeyini iyi yakalamak lazım. Çünkü kimi durumlarda direniş yeni çıkan işçiler polisle ilk çatışmadan sonra daha geriye çekilebiliyorlar. Bazen işçi kitlesinin önünde sen durmak zorundasın. İşçiler kimi durumlarda tezcamlılıkla hemen harekete geçmek ister, bazen durdurmak zorundasın. Ama ön aşamalarda işçi kitlesinin dönüşümünü hızlandırabilirsen, düşmanla çatışmalar onu ileriye çıkarabiliyor. Ama erken bir çatışma onu çok daha geri bir platforma itebiliyor.

Bir direnişte öncü işçiler düşmanla göğüs göğüse militan bir tutum sergiliyorlar, ama bir dönüp bakıyorlar, işçi kitlesi arkalarından gelmiyor. Yani her zaman öncü

işçilerin militan tutum sergilemesi yetmiyor. Arkadaki kitlenin nabzını ellerinde tutmaları gerekiyor. Kitleyi o düzeye getirebilmek için, onları pratik süreç içerisinde hazırlamaları gerekiyor.

Elbette kitle hareketini düşmanla karşı karşıya getirmek, eylemini militanlaştırmak çerçevesinde ciddi sorumluluklarımız var. Fakat bu olur olmaz işçileri düşmanla karşı karşıya getirmek anlamına gelmiyor. Kitlenin ruh halini kavramak, kitleyi nerede dövüştüreceğini, nerede geri çekceğini bilebilmek gerekiyor. Bunları hesaba katmadan yapılacak hareket bazen olumsuz sonuçlara da yol açıyor. Örneğin mevzi direnişlerdeki ani çatışmaların hemen ardından direnişin dağılması gibi bir sonuç doğabiliyor. Ters de olabiliyor. Burada sorun, kitleleri ne zaman dövüştüreceğini bilebilmektir.

Ek olarak, devrimci şiddet sorunu üzerine bir şeyler söylemek istiyorum. Komünistlerin çizgisi şüphesiz ki işçi sınıfı ve emekçileri bilinçlendirmeye, örgütlemeye, onları daha ileri düzeyde mücadeleye katmaya hizmet eden bir çizgidir. Komünistler, işçi sınıfının, emekçilerin ve genel devrimci toplumsal muhalefetin öncüsüdür. Ama devrim kitlelerin eseri olacaktır. İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketini geliştirmeyen her türlü eylem, komünistlerin çizgisi dışındadır. Ama bu, bireysel eylemlerin her koşulda yanlış olduğu anlamına gelmiyor. Bireysel eylemler kimi durumlarda, hatta durgun dönemlerde, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin güçlenmesini hızlandırmak, onu motive edebilmek ve partinin yığınlar nezdinde güçlenmesini sağlayabilmek için, bir olanak haline de gelebiliyor.

Örneğin, bir semtte bir yazılama çalışması yaparsınız. Bu çalışmayı yaptığımız yerde düşmanla çatışmışsınızdır. Oradaki işçi ve emekçiler sabah duvardaki yazıya bakıyor, "dün gece çatışma vardı, demek bunlarmış" diyebiliyor ve o çatışma üzerinden senin meşruiyetin, güçlülüğün kafasında yer ediyor, bu sana karşı bir ilgi, giderek bir güven yaratıyor. Ama kimi durumlarda da, aynı tarz davranış, tersinden, insanların daha fazla korkmasını, kendi kabuğuna çekilmesini gündeme getirebiliyor. Onun için, bireysel eylemin nerede ve nasıl kullanılacağı sorunu, yığınların ruh haliyle, senin alandaki çalışmanın yoğunluğuyla, kısacacı somut durumla ilgili bir sorun. Yani "kitle hareketini geliştirmeye hizmet edebilir mi?" sorusu, biraz somutun sorusu diye düşünüyorum.

Bunun dışında, kitlelerin bilinci konusuna değinildi, bunun üzerine de bir şeyler söylemek istiyorum. İşçi sınıfının bugün bir düzeyi var. Yıllardır kendiliğinden cenderesi aşmadığı, kendi sınırlı talepleri uğruna mücadelede bile tıkandığı bir süreç yaşanıyor. Komünistler şüphesiz yığınların verili bilincini gözardı ederek politika üretmezler. Hareketimizin 3. Genel Konferans sonrası dönemde başlattığı bültenler ve platform çalışması, böyle bir bakışın ürünüdür. Bu süreç üzerinden biz somut politika üretmede belli bir düzey de yakalamış bulunuyoruz. Şüphesiz ki bu yetersiz, ama burada bir mesafe alındığı da açık bir gerçek.

Sınıfın (özellikle metal sektörü üzerinden konuşuyorum) sendikal cendere içerisinde bir sıkışmışlığı var. Bu sendikalaşma mücadelesi olabiliyor. Sendikalaşma mücadelesi sürecinde, orada üretilen politikalar çok önemli. İşçi kitlesinin içerisindeki çalışmada, sendikacılarla kurulacak ilişki biçiminde, burada kendine özgü sorunlar var ama, benim bu son süreçten çıkardığım başka bir vurgu da var.

Biz şüphesiz taban çalışmasını sürekli güçlendireceğiz, ama diğer taraftan sendikalarda yer tutmak diye bir sorununuz var. Öncü işçilerin sendikalara gelip gelmemesi bizim için kriter olmamalıdır. Buralarda devrimci demokrat hareketlerin temsilcileri de olabilir. Komünist işçilerin, hatta parti sempaticileri işçilerin sendikalarda asgari düzeyde yer tutmadığı koşullarda, sendikal alanda yaşanan zorlanmanın tek yönlü olarak aşılabileceğini düşünmüyorum. Sendikal mevziler kazanma çalışmasıyla tabandaki sınıf çalışmamızı birbirini besleyecek tarzda örgütlemeyi başarabilmeye dönük bir vurgu yapmış oluyorum.

İMF-TÜSİAD saldırı paketi açıklandı

Boğaziçi özelleştiriliyor!

Uluslararası sermaye ekonomik krizi hafifletebilmek için dünya halklarına İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla sefalet koşullarını dayatıyor. Dünya kapitalizmi '70'lerden bu yana derinleşen yapısal bir kriz yaşıyor. Uluslararası tekeller bu krizi sömürüyü daha da artırarak aşmaya çalışıyor, işçi-emekçilere ağır faturalar çıkarmaya devam ediyor.

Bu ağır faturanın işçi-emekçilere ödetirebilmesi için dayatılan saldırıların başında özelleştirme geliyor. İMF'nin son saldırı paketi öncekilere oranla çok daha saldırgan ve yıkıcı. SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, sefalet ücretleri, zamlar, KİT'lerin satışı, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, uluslararası tahkimat ve enerji sektörünün, devlet bankalarının özelleştirilmesi, İMF'nin direktiflerinin sadece bir bölümünü kapsıyor. POAŞ, Erdemir, İsdemir, TCDD, enerji bu yıl özelleştirilecek KİT'ler arasında.

Sermaye devletin gündeminden inmeyen eğitimin özelleştirilmesi ise, İMF paketinin açıklanması ile daha yakıcı bir sorun olarak işçi-emekçilerin ve öğrenci gençliğin karşısında duruyor. Sermaye devleti bir rant kapısı olarak gördüğü eğitime yönelik saldırılarını şimdiye kadar durmaksızın sürdürdü. Liselerde katkı payı, üniversitelerde har(a)ç alıyor. Devlet yurtlarına her yıl %100 zam yapıyor. Yemekhaneleri özelleştiriyor. Üniversite kampüslerini süper marketlerle, banka şubeleriyle, hamburgercilerle doldurarak buraları ticarethaneye çeviriyor. Kırtasiye masraflarını her yıl ikiye katlıyor. Devlet okullarında verdiği kalitesiz, gerici, faşist eğitimle üniversite sınavını kazanabilmeyi hayal eden işçi-emekçi çocukları özel okul mezunlarıyla aynı sınavda yarıştırıyor. Özel dersaneleri bir umut kapısı olarak gösteriyor ve ancak parası olan eğitim alabilir diyor. 12 Eylül faşist darbesinin ürünü olan YÖK, kararnameleleriyle üniversiteleri kışla haline getiriyor. Akademik-demokratik talaplerini dile getiren öğrencileri soruşturma terörüne boğuyor. Tüm bunları kâr etme düşüncesiyle yaklaştığı eğitim sistemini istediği şekilde kullanabilmek için yapıyor. Şimdi de adım adım eğitimin paralı hale getirilmesindeki uğraşlarına son noktayı okulları tamamen özelleştirerek koymayı planlıyor. Üniversiteler sistemin acil ihtiyaçları doğrultusunda bir sektör haline getirilmeye çalışılıyor. Vakıf üniversitelerinin kurulması kolaylaştırılıyor ve onlara bütçeden devlet üniversitelerine ayrılandan daha fazlası ayrılıyor.

İşte böyle bir ortamda Boğaziçi Üniversitesi'nde YÖK'ün uzantısı olan Stratejik Planlama Komisyonu, üniversitenin geleceğine yönelik planlarını bir rapor ile açıkladı. Üniversitenin mali tıkanıklık içinde olduğunu, bundan dolayı akademik personelin ekonomik olarak tatmin edilemediğini, yeni ve parlak doktorların üniversiteye çekilemediğini öne sürerek, bu sorunların ancak özelleştirmeyle çözülebileceğini söylüyorlar. Bu rapor; "Yeniden yapılanmanın zorunluluğu", "Neden vakıf modeli?", "Nasıl bir vakıf?", "Diğerlerinden farkı ne?", "Ne yapmalı?", "Yönetim modeli nasıl olmalı?" alt başlıkları ile yeniden yapılanmanın ana hatlarını belirliyor. Maddi imkansızlıklar yüzünden öğretim görevlileri için var olan sorunların idari personel için de geçerli olduğundan, idari personelin

yetersizliğinden dolayı birçok idari hizmetin (Bilgi işlem merkezi, kütüphane vb.) öğretim görevlilerinin fedakarlıkları sayesinde yürütüldüğünden, onların araştırma ve eğitim işlerinde gerçek performanslarını sergileyemediklerinden söz ediliyor.

Rapor bütün bu sorunları mali yetersizliğe dayandırıyor. Tüm bunlar 7 bin üyeli BÜMED'in (Boğaziçi Üniversitesi Mezunları Derneği) üniversite için düzenlediği milyarlık bağış kampanyaları, üst düzey bürokratların, politikacıların, sermayenin patronlarının kişisel mali yardımları ve üniversitenin döner sermaye kaynaklarından haberi olmayanlara inandırıcı gelebilir. Yine sermaye devleti, üniversitelerde özelleştirme yanlısı bir kitle yaratarak, kendisi için hayati bir önem taşıyan üniversiteleri ihtiyaçlarına göre şekillendirme politikasını daha kolay hayata geçirme amacı taşıyor. Vakıf modeli, akademik araştırmaların dünya standartlarında yapılabileceği, çoğulcu demokrasinin uygulanacağı bir uygulama olarak sunuluyor. Birden fazla sermaye grubunun mali olarak desteklediği bu model, çoğulcu demokrasi anlayışına uygun olarak gösteriliyor.

Vakıf modeline geçildiğinde, üniversite yönetiminde yer almayan üniversite öğrencisinden yılda 3.500 dolar istenecek ve fırsat eşitsizliği uçurumlarla ifade edilecektir. Burs yoluyla fırsat eşitliğinin ve okuma hakkının korunacağı öne sürülmektedir. Burs için hangi kriterlerin söz konusu olduğu ise henüz açıklanmamıştır. Ama yüksek not ortalaması tutturma, disiplin cezası almama gibi zorunlukların öğrencilerin karşısına dikileceği ortadadır. Daha üniversiteye girmeye hazırlanırken, yüksek fiyatlı dersanelere mecbur bırakılan, paralı kırtasiye ihtiyaçları ile bin bir zorluklarla ve engellemelerle karşı karşıya kalan işçi ve emekçi çocukları, zaten eğitime katkı payı adı altında har(a)ç ödeyerek paralı okumaktadırlar. Böylece har(a)çlar daha da katlanacak.

Üniversitelerde çalışan emekçilerin de bu uygulamayla hakları gasp edilecek. Vakıf modelinde personel sözleşmeli olarak çalışacaktır. Bu da işsizlik, iş güvencesinin olmaması ve sendikasızlık anlamına geliyor. Araştırma görevlileri ve öğretim görevlileri içinde öngörülen sözleşmeli statünün saldırı boyutu, araştırma görevlilerine 1000 dolar, öğretim görevlilerine 2000 dolar verilmesinden bahsedilerek saklanmaya çalışılıyor. Böylece akademik çalışmalar tamamen sermayenin ihtiyaçları için yapılacak ve üniversiteler tümüyle meta üreten bir sektör haline getirilecektir.

Şimdilik saldırı kendini Boğaziçi'nde somutluyor. İTÜ'de de 2001 projesinden söz ediliyor. "Yeni dünya düzeni"nin benimsetilmeye çalışıldığı bu proje, eğitimde kalitenin artırılmasını özelleştirmeye bağlıyor. ODTÜ'de, Yıldız Teknik'te özelleştirme sırasındaki üniversitelerden. Devamının geleceği gün gibi ortadadır.

Eğitimde özelleştirme saldırısı geneldeki özelleştirme saldırısının tamamlayıcı bir parçasıdır. Sermaye

devleti hem kamu hizmetlerinden el çekerek harcamalarını kısmakta, hem de sermayeye yeni kâr alanları açmaktadır. Bunun emek cephesi için anlamı ise, daha fazla sefalet, daha fazla cehalet, servet-sefalet kutuplaşmasının daha da derinleşmesinden başka bir şey değildir.

İMF-TÜSİAD hükümetinin 2000 yılına kadar uygulanacak olan ekonomik-sosyal yıkım paketini açıklamasından sonra, şimdi işçi-memur alanlarda, sefalet koşullarına "hayır" diyorlar. Günlerdir işçi-emekçiler basın açıklamaları, oturma eylemleri yaparak, iktidar partilerine siyah çelenk bırakarak, onbinleri aşan yürüyüşler düzenleyerek, "dayatılan sefalet koşullarını kabul etmeyeceğiz, direne direne kazanacağız" diyorlar. Özelleştirmeye, sendikasılaştırmaya, mezarda emekliliğe, zamlara, taşeronlaştırmaya hayır diyorlar. Biz öğrenci gençlik, okulların kapalı olduğu ve güçlü bir karşı koyuşun örgütlenemeyeceği bir dönemde bilinçli bir şekilde gündeme getirilen Boğaziçi'nin özelleştirilmesini de bu genel saldırının bütünlüğü içerisinde ele almalıyız. İMF-TÜSİAD paketinin saldırılarına karşı "Genel grev, genel direniş!" için işçi sınıfıyla birleşik mücadele etmeliyiz. Boğaziçi'nin özelleştirilmesi de, sosyal hakların gasp edilmesi de aynı sınıfın çıkarlarına hizmet etmek içindir.

Boğaziçi Üniversitesi özelleştirme yolundaki ilk üniversitedir. Devamının geleceğinden şüphe yoktur. Bu topyekun saldırının sadece bir parçasıdır. Sermaye iktidarı krizin faturasını işçi-emekçilere ödetirebilmek için her yolu deneyecek ve önümüzdeki süreçte daha da pervasızlaşacaktır. Böyle bir süreçte gençlik saldırıyı kendi cephesinden bir bütünlük içerisinde göğüslemeli, İMF'nin dayattığı sefalet koşullarına karşı işçi-emekçilerle birlikte birleşik-militan bir mücadele hattı örebilmelidir.

İMF'nin saldırı paketlerine hayır!

Üniversitelerin kapıları işçi emekçi çocuklarına kapatılmaz!

Herkese eşit, parasız, bilimsel, demokratik eğitim!

Özelleştirmeye hayır!

İMF'nin saldırılarına karşı işçi-memur-gençlik elele, genel greve!

(Bu metin Ekim Gençliği'nin Temmuz-Ağustos '99 tarihli son sayısından alınmıştır.)



İstanbul Üniversitesi'nde dekanlar istifa ediyor

Boğaziçi Üniversitesi özelleştiriliyor

Gerçek özerk-demokratik üniversite için mücadeleyle!

Geçtiğimiz ay İstanbul Üniversitesi, bazı fakülte dekan ve kürsü başkanlarının istifalarıyla gündeme geldi. İ.Ü Rektörü Kemal Alemderoğlu'nun anti-demokratik uygulamalarını gerekçe gösteren bir grup dekan üniversitedeki idari görevlerinden istifa ettiler. Dekanların istifa gerekçesi; rektörün üniversite senatosunu aşarak senelik dersleri dönemlik yapması, not sistemini değiştirmesi ve bazı bölümleri birleştirerek tek fakülte çatısı altında rektörlüğe bağlama kararı alması. Dekanlar rektörün aldığı kararların içeriğine dönük belli eleştiriler yöneltse de, asıl protesto ettikleri nokta, bu kararların üniversite senatosunun onayından geçirilmeden alınması.

Bu protestonun gideceği yer doğal olarak YÖK'tür. 12 Eylül faşizminin üniversite ayağı olan YÖK, üniversitelere "çekti düzen" vermek, üniversitelerin aydın kimliğini kırmak ve faşist sermaye devletinin birer dayanağı haline getirmekle görevlidir. YÖK, darbeyi alkışlamayan birçok öğretim görevlisini, parasız-demokratik üniversite isteyen birçok öğrenciyi üniversitelerden uzaklaştırmıştır. Üniversite senatoları sermaye devletinin burjuva siyasal partileri gibi düşünülürse, YÖK de onların MGK'sı konumundadır.

Protestocu dekanlar YÖK'e karşı şimdiye kadar kısmi tepkiler gösterebilir de, en nihayetinde YÖK genelgelerinin uygulayıcıları durumundadırlar. Bugün gösterdikleri tepki, "mızrağın ucunun" onlara da dokunuyor olmasındandır.

Dekanlar, istifalarından sonra yaptıkları açıklamalarda özerk-demokratik üniversitenin gerekliliğinden, rektör Alemderoğlu'nun bu alebe karşı olduğundan bahsediyorlar. Onların bahsettiği özerklik ve demokratiklik bizim anladığımız özerklik ve demokratiklik olmadığı ise açıktır.

Dekanların bahsettikleri özerklik, fakültelerin tüzel kişilikleridir. Yüz bin nüfuslu İstanbul Üniversitesi'nin fakültelerindeki tüzel kişilikleri ortadan kaldırılır ve yetkileri rektöre bağlanırsa, fakültelerin kısmi idari özerkliği ortadan kalkar, yönetimde hantallık ortaya çıkar. Demokratiklik ise, üniversite yönetiminde rektörün tek başına kararı yerine dekanlardan oluşan üniversite senatosunun karar organı olmasıdır.

Tüm bunlardan da görüleceği gibi, dekanların istifalarıyla birlikte ortaya atılan özerk-demokratik üniversite tartışması, bürokratik-idari bir çerçeveyi aşmayan, sahte bir özerklik ve demokratikliği içeriyor. Bu mahkum edilmelidir.

Elbette gerçek anlamda bir özerk-demokratik üniversitenin, dünya kadar YÖK'ün genelgelerini harfiyen uygulayanların talebi olması düşünülemez. Gerçek özerk-demokratik üniversitede yönetim, üniversite senatosuna değil, öğrenci, öğretim görevlisi ve personel kurullarının temsili esasına dayanır. Gerçek özerk-demokratik üniversitede özerklik, dekan yönetiminde rektörlükten özerk fakülteler değil, var olan siyasi iradenin etkisi ve hakimiyeti dışında bilim üreten üniversitelerin özerkliğidir. Özerk-demokratik üniversitenin üzerinde YÖK gibi bir kurum bulunamaz.

Bugün Boğaziçi Üniversitesi başta olmak üzere bir dizi üniversite için özelleştirme saldırısı gündemdedir. Yıllardır kantin ve yemekhanelerden başlayıp mediko-sosyallere kadar özelleştirilen üniversitelerin, bugün bir kurum olarak satılması söz konusudur. Bu satışa karar veren de YÖK ve onların üniversitelerdeki senatolarıdır.

Boğaziçi Üniversitesi özelinde hazırlanan raporlarda, "üniversitelerin devlet bünyesinde kaldığı müddetçe artık ihtiyacı karşılamaktan aciz kaldığı" ve bunların vakıflaştırılması gerektiği dile getiriliyor. Alıcı vakıflar da belli: Koç ve Sabancı'nın dahil olduğu bir grup "eğitim gönüllüsü" sermayedar.

Bugün dekanların istifasıyla başlatılan özerk-demokratik üniversite tartışmasının sahteliğini ortaya koymalı, gerçek içeriğiyle özerk-demokratik üniversite talebini yükseltmeliyiz. Üniversitelerin özelleştirilmesinin gündemde olduğu şu dönemde, sahte özerklik tartışmasının mahkum edilmesi ve özerk-demokratik üniversite talebinin gerçek kimliğiyle savunulması daha bir aciliyet kazanmıştır.

(Bu metin Ekim Gençliği'nin Temmuz-Ağustos '99 tarihli son sayısından alınmıştır.)

karayolları işçileri bülteni

İMF'nin saldırı paketlerini kabul etmeyelim! Saldırılara karşı mücadele edelim!

Sermaye düzeni kriz içinde hazırlandığı seçimlerden yeni bir saldırı hükümeti kurarak çıktı. Kurulan yeni hükümetin istikrar getireceği söyleniyordu, sermaye sözcüleri tarafından. Ancak uyguladığı saldırı paketleriyle, işçi ve emekçilere aşıktan, sefaletten, işsizlikten başka birşey getirmedi "istikrarlı" dedikleri yeni hükümet. ABD emperyalizmi ve IMF tarafından yönetilen ve yönlendirilen hükümet, onların çıkarları doğrultusunda icraatlarını yerine getiriyor. IMF'nin Türkiye'ye ilişkin saldırı paketlerini aynen uygulayan, ona kölece bağımlı olan sermaye devleti, işçi sınıfının ekonomik ve sosyal anlamda yıkımı demek olan özelleştirmeleri, SSK'nın tasfiyesini, emeklilik yaşını yükseltmeyi, ücretleri düşük tutmayı efendisine söz verdiği gibi bir bir yerine getiriyor.

Bundan önce kurulan hükümetler, IMF saldırı paketlerini uygulamakta kusur etmemişlerdi. Memura 1 kuruş fazla zam vermemiş, işçilere sefalet sözleşmesini imzalatmış, özelleştirmelerle birçok işçiyi işten atmış, ardi ardına zamlar yapmıştı. Kurulacak olan hükümetin de bir saldırı hükümeti olacağı çok açıktı. Daha seçim arifesinde kamu işçilerine %30+15'le sefalet sözleşmesini kabul ettiren dönemin başbakanı Ecevit, saldırıları uygulamak üzere yine görev başında.

Saldırı hükümeti kurulur kurulmaz temel ihtiyaç maddelerine ardi ardına zamlar yapıldı. Bu zamlarla, işçinin sofrasından hiç eksik etmediği kuru ekmek bile lüks haline getirildi. Bir avuç zenginlinin sofrasında kuş sütü eksik olmazken, onların çocukları adını bile söyleyemediğimiz ithal yiyeceklerle beslenirken, işçi-emekçilerin çocukları aşıktan ölüyor. Tüketilen maddelere zam yapmakta pek cömert davranan burjuva sınıf, o maddeleri alınteri ile üreten, o maddelerin gerçek sahibi olan sınıfa, işçi sınıfına emeğinin karşılığını vermekte aynı cömertliği göstermiyor. Asgari ücreti en alt sınırın da altında belirleyerek, kamu işçilerine, emekçilerine sadaka zammı vererek yoksulluk içinde bir yaşamı dayatıyor.

Meclise işçilerin, emekçilerin haklarını savunmak için gireceklerini söyleyen sermaye temsilcisi milletvekilleri, gerçekte hangi sınıfın hakkını, çıkarını korumak için mecliste olduklarını ispatlıyorlar. İşçiler, emekçiler için ölüm demek olan kararların altına imza atarak, geleceğimizi, onurumuzu teslim almaya çalışıyorlar.

Sözde işçi ve memur dostu Ecevit, "kaynak yokluğundan dolayı memurumuza gönlümüzden geçen maaşı veremiyoruz" diyor. Turizmciilere gelince kaynak var, devleti dolandıran bankaları kurtarmak için kaynak var, holdinglere kredi için kaynak var, Balkanlar'da ABD emperyalizminin savaş arabalarına koşulurken kaynak var. Ama çalışanlara, işçilere, emekçilere, memurlara gelince kaynak yok. Çünkü bu düzen onların düzeni, hükümet onların hükümetidir. Kaynaklar da onlar tarafından gasp edilmek içindir.

Memura ikinci altı ay için önerilen %10-15 arası zamla, insanlık onuru ayaklar altına alınıyor. Milletvekilleri milyarlarla ifade edilen maaşlar alırken, işin tüm yükünü omuzlarında taşıyan kamu emekçilerimiz komik rakamlarla çalıştırılıyor. Bu çalışmalarla emekleri sömürülen işçilerin, emekçilerin binbir umutlarla bekledikleri emeklilik hakları da ellerinden alınıyor. Sermayenin sözcülüğünü yapan düzen medyası, kamuoyunun gündemine günlerdir memur maaşlarını, emeklilik yaşını, SSK'nın durumun sokmaya çalışıyor. Saldırıları uygulanacağı zaman medyanın oynadığı oyundur bu. Sosyal Güvenlik Reformu adı altında tasfiye edilecek olan SSK ile, yükseltilecek olan emeklilik yaşı için işçi, emekçinin kafasını karıştırıyorlar. "Zararda olan SSK, ancak bu yolla zarardan kurtulabiliyor" gibi söylemlerle, yaptıkları programlarla kitlelerin bilincini bulandıran sermaye medyası, aynı zamanda nabız kontrolü yaparak uygulamalara karşı gelebilecek tepkileri de bastırmayı amaçlıyor.

Ağır çalışma koşulları ve yoksulluk içinde yaşamaktan dolayı insan ömrünün az olduğu ülkemizde, emeklilik yaşının yükseltilmesi işçileri, emekçileri mezarda emekliliğe davet ediyor. SSK zarar ediyor diyorlar. Evet, SSK zarar ediyor olabilir. Ancak bu zarardan sorumlu, primlerini ödemeyen patronlar ve devlettir. Var olan açık da biz işçilerin daha fazla çalıştırılmasıyla, mezarda emekli edilmesiyle değil, patronların ve devletin borçlarının söke söke alınmasıyla kapatılabilir. Patronlar sınıfı için SSK'nın tasfiyesi önemli değil. Onlar ve onların çocukları nasıl olsa ya yurt dışında ya da Türkiye'de olan Amerikan hastanelerinde tedavi oluyor. İşçi emekçiler ve çocukları ise paraları varsa SSK'nın uzun kuyruklarında tedavi olabiliyorlar. SSK'nın tasfiyesi ile bu hak da ellerinden alınmış olacak.

Bu haksızlıklara, sömürüye, saldırılara karşı işçiler, emekçiler haklarını almak için mücadele ettiklerinde, sermaye düzenin koruyucuları tarafından baskılara maruz kalıyorlar. Bu durumlarda "Vatanın bütünlüğü", "Milletin birliğini" hatırlayanlar; vatani ABD'ye, IMF'ye peşkeş çekerken, her karış toprağını yabancı sermayeye bedava verirken, "Gerekirse Çankaya'nın bahçesini de veririm" derken, vatani sömürü memleketi haline getirirken "Vatan", "Millet" kavramını nedense unutuyorlar. Kendi işçi, emekçisine yaptığı yetmezmiş gibi, komşu halkların emekçilerinin bombalanması için ABD'ye üs verirken bu kavramları unutuyorlar.

İnsanların mutluluk içerisinde, sömürsüz, sınıfsız yaşayabileceği bir dünya için mücadele edenlere acımasızca saldırılıyor, onlara "bölücü", "Vatan haini" deniliyor. Oysa asıl "vatan hainleri" ülkeyi emperyalizmle kol kola sömürenler, "asıl bölücüler de" işçi-emekçiler arasına sahte ayrımlar koyan sermaye devleti ve onun işbirlikçileridir. Bir avuç zenginlinin ve ABD'nin çıkarlarını koruyabilmek, sömürgeci düzenlerini devam ettirebilmek için; memura sadaka verenler, işçi-emekçileri mezarda emekli yapanlar, özelleştirmeleri yapanlar, çiftçiye taban fiyatını düşük verenler asıl "vatan hainleridir".

Tüm bu gerçekler göz önünde dururken, bir avuç zenginlinin çıkarını korumak için haklarımız bir bir elimizden alınırken, onurumuz, insanlığımız hiçe sayılırken milyonlarca olan biz işçiler sessiz kalmamalıyız. Yaşanan saldırılara örgütlü bir güç olarak mücadeleyle cevap vermeli, hakların gaspına, baskılara, sömürüye dur demeliyiz.

Karayolu işçileri de bu bilinçle hareket etmeli, özelleştirmeye, esnek üretime, taşeronlaştırmaya, eşel-mobil'e karşı mücadele etmelidir. Mücadele biz işçileri çağırıyor. Bu çağrıya kulak tıkayanlar, çocuklarına bu onursuzluğun hesabını vermek zorunda kalacaklardır.

İMF reçetelerine hayır! Yeni saldırı paketlerine karşı mücadele alanlarına! (Bu metin Karayolları İşçileri Bülteni'nin Temmuz '99 tarihli son sayısından alınmıştır.)

Direnen Latin Amerika'da bir direniş ülkesi

Ekvator'da haftalardır militan bir genel grev yaşanıyor!

Burjuva medya tekellerinin gündemi yaşanan gelişmelerin önemine göre değil de kapitalist-emperyalist sistemin stratejik/taktik çıkarlarına göre belirlediklerini sistematik olarak vurguluyoruz. Bu konuda gününbirlik örneklerle tanık oluyoruz. Tersyüz edilmiş gerçekler, abartılmış polisiye vakalar, sosyete dedikoduları vb. son derece ustalıkla işlenerek yaratılan hengame içerisinde, dünyanın dört bir yanında yoğun bir biçimde yaşanan temel toplumsal gerçekler hasıraltı edilmektedirler. Bu gündem çarpıtma politikasının hedefleri arasında, işçi sınıfı eylemlerinin gözlerden gizlenmesi baş sırada yer almaktır. Bundan, bir gelişme ne kadar inkar ediliyor, görmememizden geliniyor ya da saptırılıyorsa, o kadar can alıcı bir önem taşıdığı sonucu çıkıyor.

Temmuz ayının ilk günlerinde Ekvator'da patlak veren militan genel grev eylemi, bu kategoriye giren son örneklerden birisidir. Bu ülkede yaşamı toptan felce uğratan bir işçi eylemi başlamış, eylem kısa sürede başka toplumsal kesimleri de kapsayarak genel greve dönüşmüş ve ancak 15 Temmuz günü, yani 11. gününü doldurduktan sonradır ki, dünya kamuoyuna üstünkörü bir tarzda duyurulmuştur. Ekvator'un içinde bulunduğu iktisadi çıkmazın ve bu çıkmazın içinde yeşeren işçi direnişinin, sadece 12 milyon nüfuslu bu yoksul ülkenin ulusal bir sorunu olmadığı açıktır. Olay kapitalist/emperyalist sisteminin kendisi ve dünya işçi sınıfının, emekçilerinin toplamı ile doğrudan ilgilidir.

Üstelik Ekvator uluslararası aktüalitede pek bahsi geçen bir ülke olmamasına karşın, zengin bir direniş geleneğine sahip, kavga yapmasını bilen ve bedel vermeye de katlanan bir işçi sınıfına sahiptir. Bu ülkede istisnasız her yıl bir veya daha fazla militan genel grev örgütlenmektedir. 1982 yılından bu yana ki dönemi kapsayan verilere göre, Ekvator her yıl mutlaka bir genel grevle karşı karşıya gelmiştir. Şubat 1997'de, yaklaşık aynı nedenlerden ötürü patlak veren bir genel grevin önünü almak amacıyla, ABD'nin doğrudan müdahalesi sonucu, fatura aniden deli ilan edilen devlet başkanı Abdala Bucaran'a kesilmişti.

Onun için, medya tekelleri Ekvator işçi sınıfı eyleminin ve onun çağrıştırdığı başka temel sorunların önemi ile ters orantılı bir tavır takınmaktadır. Amaç bir domino mekanizmasının doğmasına, bir etkileşim cereyanının esmesine müsaade etmemektir. Zira çok iyi biliniyor ki, Ekvator emekçilerinin uğruna ayağa kalktıkları talepler dünya işçi sınıfının, emekçilerinin ortak talepleridir. Aynı şekilde çok iyi biliniyor ki sayısız ülkede işçiler, yoksullar düzene başkaldırmak için bir ışık, bir umut, bir emsal bekliyorlar. Bu nedenle her direniş odağı anında karantinaya alınmaktadır. Ama diğer taraftan, aynı medya tekelleri, Kennedy ailesinden birisinin uçak kazasını anında ve günler boyu dünya genelinde canlı yayın konusu yapmakta, böylece toplu bir histeri yaratmak istemektedirler. Dünyada sicili Nazilerle dirsek temasından mafya babalarıyla yakın işbirliğine varan bir renkliliğe sahip bulunan Kennedy ailesinin yasını paylaşmaya hazır cıvı kabarık sayıda ahmağın olduğu muhtemeldir. Ama, Ekvator işçilerinin taleplerini paylaşanların dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu temsil ettikleri de kesindir.

İMF'nin sayısız laboratuvarlarından biri olan Ekvator, sanıldığıının tam tersine, Latin Amerika kıtasının en zengin ülkelerinden birisidir. Kasım 1992 tarihine kadar OPEP üyesi olan Ekvator, petrol üreticisi bir ülkedir. Ayrıca, muz ihracatında dünya sıralamasında birinci, karides üretiminde ise dördüncü sırayı tutan Ekvator, kahve ve kakao gibi dünya pazarında rağbet gören zenginliklerin de üretildiği bir ülkedir.

Buna rağmen Ekvator emekçileri sefalet içinde yaşamaktadırlar. Ülke son derece yoksul bir manzara

arz etmektedir. Bundan bir kaç yıl önceki resmi rakamlara göre, toplam nüfusun %56'sı mutlak sefalet koşullarında yaşıyor. Bu oran son yıllarda daha da yükselmiştir. Yine 80'li yılların sonlarına doğru, Latin Amerika İktisadi Konseyi CEPAL tarafından yayınlanan bir raporda, Ekvator'da konutların %67,2'sinde asgari donanımın olmadığına işaret edilmektedir.

Ekvator'da yanyana yaşayan servet ile sefalet arasındaki uçurumun sırrını aramak için uzaklara gitmek de gerekmiyor. Geçen Mart ayında (bkz. *Kızıl Bayrak*, sayı: 48) emperyalist güçler arası rekabet koşullarında başlatılan muz savaşında sözkonusu olan, bizzat Ekvator emekçilerinin yarattığı değerlerdi:

"Bu koşullarda bir kilo muz dahi üretmeyen ABD emperyalizminin bu kadar hırçınlaşması ve Avrupalı müttefiklerini yaptırımla tehdit etmesi, hiç de onun serbest meta dolaşımı ve liberalizme sınırsız tapmasından kaynaklanmamaktadır. İşin içindeki gerçek bambaşkadır: ABD tekelleri, yoksul Latin Amerika ülkelerinin diğer üretim alanlarına olduğu gibi muz üretimine de el koymuş durumdadırlar. Bu ülkelerde muz üretimi, ABD tekellerinin zimmetinde bulunuyor. Üretimin ciddi bir maliyeti olamamasına karşılık son derece yağlı bir gelir kapısı. Muz çiftliklerinde çalıştırılan işçiler, yerel maaşlarla yani nerdeyse angarya çalıştırılmaktadır. Muz ihracatında sağlanan gelir Latin Amerika ülkelerinin kasalarına gitmemektedir. Dolayısıyla, Latin Amerika ülkelerinde gerçekleştirilen muz üretimi bu ülkelerin değil ABD tekellerinin üretimi sayılmakta ve elde edilen astronomik kar marjı bu tekellerinin sermayesini elinde tutan asalakların Wall Street'teki spekülasyon hesaplarına akmaktadır." (bkz. *Kızıl Bayrak*, sayı: 48)

Ekvator'un yalnız muz üretimi değil, başlıca zenginlik ve gelir kaynakları da ABD tekellerinin zimmetinde bulunuyor. Kanını esas olarak ABD emperyalizminin emdiği bu ülkenin masum halkına hükmeden yerli egemen sınıf, militarist güdümlü bir avuç parazitten oluşmaktadır. Uzak Asya ülkelerini kasıp kavuran, Rusya'yı iflasa sürükleyen kapitalizmin krizinin son dalgasının Latin Amerika kıtasına vurması ile birlikte, ABD tekelleri bu ülkelerden sağladıkları rant gelirinin düzeyini yükseltmek istiyorlar. Daha fazla sermaye transfer edebilmek, yani sömürünün, talanın dozunu yükseltebilmek için, İMF aracılığı ile bu ülkelere kemer sıkma politikaları dayatılmaktadır. Her yıl yeni bir kemer sıkma politikasının uygulanmaya konduğu Ekvator, bu ülkelerden sadece bir tanesidir.

Yılbaşından buyana, emperyalizmin taşeronu yerel egemen sınıflar, İMF'nin direktifleri doğrultusunda kapsamlı bir kemer sıkma politikasını parça parça uygulamaya koymaya çalışmaktadırlar. Zira nüfusunun ezici bir çoğunluğunun mutlak sefalet koşullarında yaşadığı bir ülkede, toplu bir saldırı politikasını aniden yürürlüğe koymanın riskli olduğunu onlar da biliyordu. Uzun dönemdir her yıl aynı yöntemle başvurulduğu ve doğan tepkinin dozu bilindiği için, bu kez daha sinsi davranılmaya çalışıldı. Onun için kamu personelinin sayısını düşürme, sosyal harcamaları kısma, yatırımları sınırlama, bütçe harcamalarını kısıtlama gibi yöntemlerle İMF'nin 'iktisadi istikrar' paketinin farklı boyutları sıra ile uygulanmaya kondu. Bu uygulamaların her birisine karşı gelen tepkiler, yükselen direnişler toplu bir mücadele dinamizminin oluşumuna yol açmadılar.

Sonuçta sermayenin karşılıksız kalmış olan saldırıları, geçen Nisan ayında daha derli toplu bir başka 'istikrar paketinin' açılması ile sonuçlandı. Sözkonusu 'istikrar paketi' 1,2 milyar dolar olan bütçe açığını kısa süre içinde 400 milyon dolara düşürmeyi öngörmektedir. Bu paketin açılmasına ile birlikte başlayan yeni zam furçası, özellikle de akaryakıt zammı, bardağı taşıran

damla işlevi görmüş bulunuyor.

Temmuz ayı başında akaryakıt zammının ayağa kaldırdığı ulaşım sektörü emekçileri, deyim yerinde ise tencerenin kapağını aralamış oldular. Uşak iktidarın ilk günlerde tercih ettiği tehdit politikasına direnen cylemciler, böylece toplumun tamamını kapsayan mücadele ve direniş sürecinin köşe taşlarını döşediler. O güne kadar tek tek mücadele girişimleri ile yenilgiye uğramaktan bir türlü kurtulamamış olan diğer sektörlerin emekçileri de ulaşım sektörü işçilerine katıldılar.

Bunun sonucu olarak ülke kendisini aniden eşine az rastlanır bir genel grevin merkezinde buldu. Zorla dizginlenmiş mücadele dinamiklerinin açığa çıkması ve birleşik bir eyleme dönüşmesi sonucu, topluma egemen atmosferin karakteri de değişti. İşçi sınıfından yükselen gür ses, mücadele kararlılığı her defasında katliamla susturulan yoksul köylülüğe cesaret verdi. Ve ülkenin dört bir yanından, İmbabura, Cotopaxi, Tungurahua ve Chimborazo eyaletlerinden kızıl derili köylüler başkent Quito'ya doğru yürümeye başladılar.

Böylece Ekvator'da, işçi sınıfının genel grevle başını çektiği ve köylülüğün de pasif de olsa ayaklanarak desteklediği bir mücadele fırtınası esiyor. Başkent Quito ve ülkenin belli başlı kentlerinde barikatlar kurulmakta, sokak çatışmaları yaşanmaktadır. Ordu alarına geçirilmiş durumda. Başkanlık sarayı zırhlı araçların koruması altında. Başkentte duruma hakim olan grevci işçilerin hismine uğramakta korkan taşıt sürücülerini vasıtalarının önüne "genel greve evet!" flaması asarak yola çıkıyorlar. Ordu birlikleri, ülkenin güneyinde bulunan Cotopaxi'den başkente doğru yürüyen köylü kortejine 10 temmuz günü yayılım ateşi açarak onlarca köylüyü ağır yaraladılar.

Mücadele dinamizminin gelişmesine ve yayılmasına paralel olarak emekçilerin talepleri de daha farklı bir düzeyde formüle edilmeye başlandı. İlk aşamada ulaşım sektörü emekçileri akaryakıt zammının geri alınmasını talep etmişlerdi. Ve yine aynı şekilde eylem ilk katılımlar bu talep etrafında sağlanan mutabakattan ibaret olmuştu. Ancak, mücadelenin ateşi içerisinde gelişen bilinçlenme, doğan cesaret ve özgüven, oluşan birlik ve gelişen kararlı direnme dinamizmi sonucu, emekçilerin talepleri de daha ileri bir aşamaya, politik düzeye sıçradılar.

Sürecin tehlikesini sezen deneyimli rejim mücadele dinamiklerini baltalamak amacıyla geri adım attı. Sözkonusu akaryakıt zamlarını dondurduğunu ilan etti. Fakat emekçiler iktidarın bu tavizini reddederek genel grevi sürdürmekte, tüm zamların iptal edilmelerini ve devlet başkanı Jamil Mahuad'ın istifasını talep etmektedirler. Atmosferin hızla politikleştiği bir ortamda, ABD'nin 'nasihatları' sonucu, egemen sınıflar toplu bir saldırıya geçmek ile kendilerinden birini törenle azletmek arasında seçenek yapmak zorunda kalacaklardır. Dolayısıyla, Şubat 1997'de Abdala Bucaran'a yapıldığı gibi, bu kez de Jamil Mahuad'ın tımarhaneye kapatılmasına şaşmamak gerekir.

Ekvator işçi sınıfı eylemini biraz da komşu ülkelerin durumu ile ilişki içinde değerlendirmek gerekiyor. Önce de belirttiğimiz gibi, kıtanın tamamını iktisadi kriz, sermayenin saldırıları eşliğinde, uzun dönemdir kasıp kavurmaktadır. Bu saldırılara karşı, Ekvator'daki biçimi kazanmamış olsa da, yoğun bir mücadele süreci yaşanıyor. Bu nedenle, Ekvator iktisadi bakımdan birbirlerine çok benzeyen, sosyal ve kültürel olarak da yakın bağları olan kıta ülkelerinin aynası işlevini kazanmış durumda. Dolayısıyla sermayenin isabetsiz bir davranışının her tarafta ses vermeye başlayan sosyal hoşnutsuzluğa tuz biber ekeceği kuvvetle muhtemeldir. Sistemin egemenleri ve Ekvator'daki uşakları bunun bilinciyle davranmaktadırlar

Keşmir krizinden Uzak Asya'da yeni krize

Daha önceki sayılarımızda geniş yer ayırdığımız Keşmir krizi, dördüncü bir Hindistan/Pakistan savaşı dönüşmeden yatıştırıldı. Oysa, taraflar, gerek inisiyatifin sahibi Pakistan gerekse de Hindistan, krizin bir toplu savaşa dönüşmesine umut bağlamış, böyle bir perspektife göre konumlanmışlardı. Pakistan kendisini pazarlamaya kalkıştığı emperyalist güçler nezdinde umduğu ilgi ve desteği bulamadığı için, geri adım attı ve güçlerini Hindistan Keşmir'inden geri çekmek zorunda kaldı. Her şeyden önce, sefalet içinde kıvranan her iki yoksul ülke halkının savaşın yıkımından son anda kurtulmuş olmaları elbette olumlu ve sevindirici bir gelişmedir.

Keşmir krizinin içeriğini, her iki ülke ile olan ilişkileri bağlamında, daha önceki değerlendirmemizde işlemiştik. İktisadi, politik ve ideolojik çıkmaz içinde bulunan İslamabad ve Yeni Delhi gerici rejimleri, ayakta kalmak için dayanak aramakta ve bu dayanağı da birbirlerine sataşmakta bulmaktadırlar. Bu açıdan son Keşmir krizi bir yenilik oluşturmamaktadır. Yıllardır aynı senaryo döne döne oynanmaktadır. Bu krizden asıl çıkarılması gereken ders, onun ortaya çıkardığı gerçek, bir başka bağlamdadır.

Açıkça söylemek gerekirse, Pekin ziyaretini yapıda kesip Washington'a giden Nawaz Şerif'e, Bill Clinton, bir savaşa taraftar olmadığını, Pakistan'ın güçlerini geri çekmesi ile krize kısa sürede son verilmesi gerektiğini bildirmiştir. Bu ziyaretin ardından Keşmir'de gerilim düşmeye başlamış ve çok geçmeden de Pakistan geri adım atmıştır. Oysa, tarih tanıklıktır ki ABD emperyalizmi hiç bir zaman savaş tehlikesi karşısında barışı yeğlememiştir. Her şeyden önce, ABD silah tekellerinin çıkarları öyle gerektirdiği için, fitnelik her zaman Amerikan diplomasisinin pusulası olagelmıştır. Dünyada silahlanma ve savaş ile ABD emperyalizminin çıkarları arasında doğrudan bir ilişki söz konusudur. ABD dış politikasının belirlenmesinde ve uygulanmasında, ABD silah tekellerinin rolü iyi bilinmektedir.

Bu durumda burada ortaya çıkan farklı davranışın gerçek nedenlerini aramak durumundayız. ABD'nin Balkan krizine doğrudan bulaşmış durumda olmasının bu tavrda bir payı yoktur. Nitekim ABD savaş uçakları bir yandan Yugoslavya'yı bombalarken, bu arada İngiliz güçleri ile birlikte Irak'a saldırılarını da sürdürebiliyorlardı. Dahası, ABD Balkanlar'da esas yapmak istediğini yaptı. Hava savaşı stratejisini uyguladı, her türlü silahını denedi, zaman aşımına uğrama ile yüzyüze gelen silah artıklarını kullandı vs... Kosova'da barışın, kardeşliğin, demokrasinin, özgürlüğün vs. ABD'nin bir kaygısı olduğuna, olsa olsa UÇK şefleri gibi piyonlar inanabilirler. Sürecin bundan sonraki politik ve idari sorumluluğunun Birleşmiş Milletler'e devredilmiş olmasının, bu çerçevede bir Fransız'a görev verilmesinin bundan başka bir anlamı yoktur. Elbette, Balkanlar'da meydan tamamen Avrupalı emperyalist güçlere bırakılmış değildir. Onlar sadece deyim yerinde ise ABD'nin yapmak istemediği kirli işlerin icrasına memur edilmiş durumdadırlar. Aynı şekilde, Washington çıkarlarının gerektirdiği her anda ön plana çıkma hakkını da saklı tutmaktadır.

Dünyadaki mevcut kriz odakları gözden geçirildiğinde ve ABD emperyalizminin açıktan propagandası yapılan stratejik hesapları dikkate alınarak bir sıralama yapıldığında, ister istemez Asya kıtasındaki gelişmeler ön plana çıkmaktadırlar. Orada Washington'un çevirdiği dolapların inceliklerini pek bilmiyoruz. Ama, açık olan son dönemde Çin Halk Cumhuriyeti ile ilişkilerinin gerginleştiği, gerginliğin sistematik olarak tırmandırıldığıdır. Tibet'te insan haklarının akıbeti, ABD'ye yerleştirilmiş olduğu iddia edilen Çin casusları gibi konuların işlenmesi, gerilimi tırmandırmanın birer kaldırıcı olarak kullanılmaktadırlar. Aynı şekilde, bölgede ABD önderliğinde içerisinde Japonya ve Güney Kore'nin de yer aldığı bir askeri ittifak oluşturulmuştur. Bu ittifaka zamanla Tayvan'ın da dahil edileceği açıkça beyan edilmiş durumda.

Washington'un bu inisiyatiflerine paralel olarak Pekin hızla silahlanmakta, askeri denemeler, tatbikatlar gerçekleştirmekte, yakın bir döneme kadar mesafeli davrandığı Rusya ile yakın ilişkiler kurmaya çalışmaktadır. Son günlerde bu gerilim ortamının tam da merkezine, Tayvan devlet başkanının Çin'e yönelik olarak döne döne tekrarladığı provokasyonları oturtmaktadırlar. Bunu yaparken kimden cesaret aldığını tahmin etmek ise güç olmasa gerek. Pekin ise bu provokasyonlara dev bir askeri tatbikat başlatarak karşılık verme yoluna gitti. Bu duruma bir de, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ABD emperyalizminin dünyanın tamamına doğrudan hükmetme stratejisine karşı çıkan en ciddi engellerden biri olduğu eklenince, geleceğin dört başı mamur bir bunalımının tüm karakteristikleri bir araya gelmiş olur.

Gelişmelerin giderek hızlı yaşandıkları günümüzde böyle bir çelişki yumağının nasıl bir ekseninde ilerleyeceğini önden tahmin etmek zorlaşmaktadır. ABD sorumluları, muhtemelen bu yörede yaşanan sorunların ve dinamikleri gelişen krizin seyrini dikkate alarak, bir Hindistan/Pakistan dalaşmasının sırasının olmadığı kanısına vardılar. Bu nedenle de Nawaz Şerif'i azarlayıp memleketine postaladılar. Ne de olsa, tarihin de gösterdiği gibi, Keşmir'de gerektiğinde bir boğazlaşma başlatmanın koşulları zaten her an mevcut.

Burada önemli bir gerçek var. Çin Halk Cumhuriyeti ile ABD arasında yaşanan gerginlikten bağımsız olarak, savaşın eşğine dayanmış bir Keşmir krizinin, sonuçta basit bir azarlama sonucu kapanmış olması, bu krize yol açan rejimlerin gerçek karakterini görmek bakımından dikkate değerdir. Nawaz Şerif, Pakistan güçlerinin geri çekileceğini kamuoyuna açıklamak amacıyla öngördüğü televizyon konuşmasını, üç gün içinde tam üç kez ertelemek zorunda kalmıştır. Rejim toplumda başlattığı gerici histeriyi yatıştıracak gücü kendisinde bulamamıştır. Ve nihayet, bizzat kıskırttığı kamuoyuna yatıştırmak için; krizin Pakistan'ın diplomatik zaferi ile sonuçlandığı; Keşmir sorununun Pakistan'ın isabetli politikası sonucu bundan böyle dünya kamuoyuna mal olduğu, bu davada tüm dünyanın İslamabad'ın yanında yer aldığına dair temelsiz iddialarda bulunulmuştur.

İran: Düzen içi çatışma derinleşiyor

Geçen sayımızda İran'daki öğrenci hareketinin ülke tarihinde yeni bir sayfa açtığı belirttikten sonra şunları söylemiştik: *"Dahası, hareket bundan sonra düzen içi çelişkileri daha da kızıştıracağı gibi kendi handikaplarından kurtulma sürecini de yaşayacaktır. Rejimin değişik klikleri öğrenci hareketine karşı aniden birleştiler; kutsal ittifak oluşturdular. Bu sahte ve geçici bir birliktir; korkudan kaynaklanan bir savunma refleksidir. Protesto dalgasının dinmesi ile birlikte bunlar eskiye göre daha büyük bir hışımla birbirlerini boğazlamaya koyulacaklardır."* Aradan birkaç gün geçtikten sonra rejimin değişik klikleri arasındaki boğazlaşma tırmanıp yeni bir biçim kazanırken, öğrenci hareketine yönelik saldırılar da devam etti.

20 Temmuz günü üst düzeyde görevli 24 subay devlet başkanı Muhammed Hatemi'ye açık bir mektup gönderdiler. Subaylar ultimatolarında; *"Sayın başkan, eğer siz bugün devrimci bir karar almazsanız, islami ve ulusal görevinize saygı göstermeseniz yarın iş iştin geçmiş olacaktır. Onarılmaz olacak olan hasar her türlü tahmini aşacaktır. Ne zamana kadar göz yaşı dökeceğiz? Ne zamana kadar demokrasi deneyimi içerisinde savrulan küfürlere gözyumacağız?"* diyorlar. Başkan Hatemi'nin başını çektiği rejimin liberal kanadına karşı açıktan başlatılan bu saldırı kampanyası muhafazakar kanadın denetiminde bulunan tüm organlar tarafından da desteklenmektedir. Muhafazakar klik böylece Hatemi'yi istifaya zorlayarak ya da onu görevden almanın ortamını yaratarak, '97 yılı Mayıs'ında kaybettiği mevzileri yeniden kazanmaya çalışmaktadır.

Diğer taraftan, öğrenci hareketine karaçalmak amacıyla başlatılan kampanya tüm hızı ile devam ediyor. İlegaliteye çekilen bazı öğrenci önderlerine göre 1400'ü aşkın öğrenci tutuklanmış bulunuyor. Televizyon ekranlarına getirilen ezberlenmiş düzmece itiraflar, öğrenci hareketinin bazı önderlerinin Türk ve ABD istihbarat örgütleri, illegal partiler ve monarşistlerle ilişkiye girdiklerini iddia etmektedir. Böylece mollalar öğrenci hareketinin arkasında CIA, Mossad, MIT, Halkın Mücahitleri vb. güçlerden oluşan İran düşmanı bir koalisyonun olduğunu kanıtlamaya ve buna İran halkını inandırmaya çalışmaktadırlar.

Ama rejimin estirdiği teröre rağmen öğrenci hareketi yeni örgütlenme biçimleri yaratma uğraşısı içindedir. Eylemin son bulmasının ardından oluşturulan Öğrenci Koordinasyonu Komitesi bu çabaların bir ilk ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Komite 17 Temmuz günü yaptığı açıklamada, hareketin basın özgürlüğüne ilişkin temel taleplerini bir kez daha yineledi. Ayrıca polisin katlettiği öğrenciler için cenaze törenleri düzenlenmesini talep etti.

Mollalar rejiminin sanıldığı kadar sağlam olmadığını diğer bir göstergesi de İran basınının tavrıdır. Tüm tehditlere karşın basın öğrenci eylemliliği sırasında yaşanan yakma, yıkma ve yağmalamaların düzenin özel milisleri Ansar Hizbullah tarafından gerçekleştirildiğini, bu tür taşkınlıkların öğrenci hareketi ile bir ilgisi olmadığını işlemekte, kanıtlar getirmektedir. Muhafazakarların 14 Temmuz günü Tahran'da düzenlediği gösteriye katılımı yabancı basın ajansları yüz binlerle ifade etmişlerdi. Bazı İran gazeteleri bu katılımın birkaç binden ibaret olduğunu yazarken, bazıları gösterinin adını dahi anmamaktadır.

Sonuç olarak, mollaların öğrenci eyleminin sonuçlanması ile birlikte ilan ettikleri büyük temizlik operasyonu İran halkını teröre boğmayı başaramadı. İran halkı öğrenci hareketi aracılığı ile yeniden konuşmaya, politika sahnesine inmeye başladı. Önemli bir dönem bu canlılığın kendisini ifade etmesi için yeni olanaklar sunacaktır. Zira gelecek yıl Şubat ayında yapılacak milletvekili seçim kampanyası yakında başlayacak, klikler arası kavga mollalar rejiminin kirli çamaşırlarının ortaya serilmesine yolaçacaktır. Derinleşen düzen içi mücadele, öğrenci isyanı ile birlikte canlanan toplumsal hareketin gelişmesine yeni olanaklar sunacaktır.

Ankara Cezaevi'ndeki TKİP'li tutsakların açıklaması:

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!

Sermaye devleti işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı kapsamlı bir saldırı başlatmış bulunuyor. Bu saldırının bir ucu da cezaevlerine uzanmaktadır. Uzun süredir hazırlığını yaptığı "hücre tipi" cezaevi uygulamasını yaşama geçirmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırısını "reform" söylemi eşliğinde yürüttüğü gibi, hücre tipi cezaevi saldırısını da "pişmanlık yasası" ve "af" tartışmaları ile birlikte sürdürmektedir. Pişmanlık yasasını kamuoyunda varolan tepkiden kaynaklı yeterince işlevli olmayacağı için geri çekmek durumunda kalmıştır. Yerine başlattığı af tartışmaları ile kitlelerde beklenti yaratıp, tutsakların hücrelere konulmasına karşı oluşacak tepkilerin önünü kesmeye çalışmaktadır.

Sermaye devleti devrimci tutsakları kişiliksizleştirme ve teslim almanın aracı olarak gördüğü hücre tipi uygulamasını '87 yılından bu yana uygulamaya sokmaya çalışıyor. Her denemesi görkemli direnişler yaratılarak ve bedel ödenerek geri püskürtülen bu saldırıyı şimdi tam da '96 SAG ve ÖO'nun yıl dönümünde bir kez daha başlattı. '96 yılında Eskişehir Tabutluğu'nun açılmasına karşı devrimci tutsakların başlattığı SAG ve ÖO direnişi 12 şehit, onlarca tutsağın sakat kalması ve tutsak yakınlarının inatçı direnişleri sonucu kazanımla noktalanmıştı.

Bugün TKP/ML davasından tutsak Kemal ve Bülent Ertürk'ün Eskişehir Tabutluğu'na konulmalarından sonra başlattıkları açlık grevi 64. gününe dayandı. DHKP/C davasından Cemalettin Polat Çankırı Cezaevi'nden kaçırılarak Eskişehir Tabutluğu'na konuldu. 10 gündür açlık grevinde. TİKB davasından tutsak Özgür Deniz hücrede tutulduğu Kürkçüler Cezaevi'nde açlık grevinin 30. gününde. Kartal F Tipi'nde sürekli bir sirkülasyon yaratılarak buranın varlığına kamuoyu alıştırılmaya çalışılıyor.

Hücre tipine geçişin hazırlığı çerçevesinde daha önce birçok cezaevinde hücreler inşa edilmişti. Onlarca F Tipi Cezaevi yapımı hala sürmektedir. Bugün Eskişehir Tabutluğu'nun açılmasının faşist sermaye devleti açısından ayrı bir anlamı vardır. Eskişehir sermaye devleti ile devrimci tutsaklar ve ilerici kamuoyu arasında hücre tipi saldırılarının püskürtülmesi ve her defasında sermaye devletinin yenilgiye uğraması bakımından sembol haline gelmiştir. Sermaye devleti Eskişehir Tabutluğu'nu kabul ettirdiği zaman hücre tipine geçişin yolunu açacağını hesaplamaktadır. Saldırıya her defasında Eskişehir ile başlayarak kararlılığını ilan etmektedir.

Saldırının kapsamı ve boyutuna denk bir yanıt henüz oluşturulamamış, tepki örgütlenememiştir. CMK, direnişi gündeme almak için, Eskişehir'deki açlık grevi '50'li günlere gelinceye kadar bekledi. Alınan eylem

kararları da süreci göğüslemekten ve sonuç alıcılıktan uzaktır.

CMK şu anda destekçi konumunda mevzilenmektedir. Sayım vermeme ve malta işgalleri gibi eylemlerle yetinilmektedir. Bunlar Eskişehir'deki açlık grevinin erken dönemlerinde kamuoyu oluşturmak ve devletin üstünde baskı oluşturmak üzere yapılabilecek eylemlerken, ölüm sınırına dayanmış bir açlık grevi için daha sonuç alıcı, bedel ödettirmeyi hedef alan eylemleri hayata geçirmek gerekiyordu. Hâlâ da gerekiyor.

Eskişehir Tabutluğu saldırısı ne direnişçi sayısına ne de sevk eylemine indirgenebilir. Sermaye devleti aynı dönemde Konya ve Erzurum'da sevk talebiyle süren açlık grevlerinin taleplerini kabul etmiştir. Bu da gösteriyor ki, faşist sermaye devletinin Kemal ve Bülent Ertürk şahsında sergilediği tutum, "hücre tipi"ni yaşama geçireceğine dair bir kararlılık gösterisidir. Bu saldırı destekçi konumunda kalamayacak boyuttadır.

PKK'nin '93'ten bu yana derinleştirerek sürdürdüğü "siyasal çözüm" çizgisi bugün geline yerde teslimiyete evrilmiştir. Bu politikanın PKK'li tutsaklar şahsında cezaevlerinde aldığı biçime bazı devrimci örgütler de eklenmiş durumdadır. Bu noktadaki devrimci örgütlerden bir şey beklemek daha zordur. Bu koşullarda CMK, geriye kalan bileşenleriyle sonuç alıcı bir eylem biçimine yönelmelidir. CMK'nın süreçteki destekçi konumu, dışarıdaki hareketi de etkilemiştir. Eskişehir'de süren direnişe dışarıdan destek ve duyarlılık, Kemal ve Bülent'in ailesi ve bir grup İHD'li ile sınırlı kalmıştır.

Sermaye devleti parça parça saldırmak yerine bugün topyekun bir saldırıya yönelmiştir. Bu saldırı işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına ve bunların öncüsü devrimci tutsaklara dönüktür. Hedeflediği her bir kesimi kendi derdine düşürmek ve her birini kendi içinde boğmaktır.

Sermaye devleti kaldırdığı taşı ayağına düşürmelidir. Yapılması gereken topyekun saldırıya topyekun karşı koymaktır. İşçi sınıfı ve emekçiler bu saldırının kendilerine de olduğu bilinciyle "sosyal güvenlik reformu" saldırısına karşı yaptıkları eylemlerde hücre tipi cezaevi saldırısına karşı da tutum almalı, kendi talepleri ile hücre tipinin kapatılması talebini birleştirmelidirler. Kartal F Tipi'ne ilk konulanların sınıf kardeşleri Tuzla işçileri ve ilerici sendikalar olduğunu unutmamalıdır.

**F Tipi cezaevleri kapatılsın!
Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!**

**TKİP'li tutsaklar/
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
19 Temmuz 1999**

(TKİP'li tutsakların bu açıklaması direnişin hem en öncesinde yapılmıştır)

Tabutluklar

yıkılacak!

Sonuna kadar direndik ve kazandık!

Başta Ankara Ulucanlar, Çankırı, Çanakkale, Bursa olmak üzere çok sayıda cezaevinde devrimci tutsaklar direnişe geçmiş, Ankara, Çankırı, Çanakkale, Bursa ve Bergama cezaevlerinde 40'ın üzerinde infaz görevlisi devrimci tutsaklar tarafından rehin alınmıştı. Diğer cezaevlerinde ise direnişe destek malta işgalleri ve sayım vermeme eylemleri ile devam etmiş ve direniş yayılarak sürmüştü. Dışarda da başta devrimci tutsak aileleri olmak üzere destek eylemleri gelişmişti.

Cezaevlerindeki direniş "sevk talebiyle 65 gündür açlık grevinde bulunan ve Eskişehir Hücre Tipi Cezaevi'nde tutulan Bülent ve Kemal Ertürk'ün eylemlerini desteklemek ve nakillerini sağlamak talebi üzerinden" başlamıştı. Ancak bu direnişin sadece bir yönüdür. Sermaye devletinin bu tutsaklar üzerinden sadece bir örneğini sergilediği saldırı çok daha kapsamlıdır. Direniş, devletin uzun bir süredir hazırlığını yaptığı ve artık dayattığı hücre tipi cezaevi saldırısına karşı yapılmıştır.

Devrimci tutsaklar tabutluklara girmemekte kararlı olduklarını bir kez daha gösterdiler

Sermaye devleti uzun bir süredir devrimci ve komünist tutsaklara dönük kapsamlı bir saldırının hazırlıklarını yürütüyor. Bu saldırının amacı, yıllardır bir türlü dize getirilemeyen, boyun eğdirilemeyen devrimci tutsakları teslim almaktır.

Sermaye devleti daha önce de bu tür bir saldırıyı gündeme getirdi. Ama devrimci direniş karşısında amacına ulaşamadı, dahası devrimci kararlılık karşısında tam bir acz içinde kaldı. En son '96 yılında, 12 devrimci tutsağın şehit düştüğü büyük Zindan Direnişi eylemiyle, saldırı geri püskürtüldü.

Sermaye devleti bugün aynı amaçla bir kez daha ve daha hazırlıklı olarak saldırıyor. Birçok yerde inşa edilen hücre tipi cezaevleri bunun bir ifadesi. Öte yandan pek çok cezaevinde devrimci tutsaklar şu ya



da bu bahane ile hücrelere konulmaya çalışılıyor. İstanbul Kartal'da adına F Tipi denilen hücre tipi cezaevi ise açılmış bulunuyor. Hücre tipi cezaevi saldırısı aslında başlatılmıştır ve tırmandırılmak istenmektedir.

Sonuna kadar direneceğiz!

İşbirlikçi sermaye iktidarının emperyalist efendilerinin emirleri doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilere karşı vahşi bir yıkım saldırısını yükselttiği günlerde, devrimci örgütlere ve cezaevlerindeki devrimci tutsaklara karşı saldırıyı tırmandırması sebepsiz değildir. Devrimci tutsaklara dönük saldırının '96 Büyük Zindan Direnişi'nin yıl dönümüne tekabül etmesi de dikkate değerdir.

İşçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırı, geçmiş saldırılara göre çok daha kapsamlı bir yıkım saldırısıdır. Sermaye iktidarı, faşist baskı ve terör eşliğinde, işçi sınıfı ve emekçilerin büyük mücadeleler sonucu ve bedeller ödenerek elde edilen kazanımlarından bugün geriye ne kaldıysa hepsini ortadan kaldırmayı hedefliyor. Dışe dış mücadeleyle kazanılmış tüm mevzileri dağıtmak, kazanılmış hakların hepsini mezara gömmek istiyor.

Aynı şekilde, devrimci ve komünist tutsaklar da kapsamlı bir saldırı ile yüz yüze. Devrimci tutsakların ağır bedeller ödeyerek elde ettikleri tüm hak ve kazanımlar hücre tipi cezaevi saldırısı ile hedef tahtasına konuluyor.

Nasıl ki işçi sınıfı ve emekçiler, tüm hakları gasp edilerek, tüm kazanımları tasfiye edilerek cehennem yaşamına mahkum edilmek ve mezara gömülmek isteniyorsa; onların komünist ve devrimci öncüleri tutsaklar da "tabutluk" olarak adlandırılan hücrelere sokularak, devrimci kimliklerinden ve bu kimliğin kazanımlarından soyundurulmak isteniyor.

İçeride ve dışarıda saldırılara boyun eğilmeyecek

Devletin saldırısı içeride ve dışarıda bir bütündür. İşbirlikçi sermaye iktidarı, efendileriyle birlikte hükmünü sürdürebilmek için, tüm ülkeyi hücre tipi bir cezaevi haline dönüştürmek, işçi sınıfı ve emekçilerin tüm haklarını, onun devrimci öncülerinin tüm kazanımlarını mezara gömmek istemektedir.

Cezaevlerindeki direnişlerin daha ilk anında Adalet Bakanı; "Taviz vermeyeceğiz, eylemlere derhal son verilsin. Aksi takdirde devlet gereğini yapacaktır. Eyleme geçenler bunun sonuçlarına da katlanacaklardır" türü tehditler savırmıştı. Bu sözler, yalnızca saldırganlığın değil, aynı zamanda bir aczin ifadesiydi.

Komünist, devrimci parti ve örgütler, cezaevlerindeki komünist ve devrimci tutsaklar toplumun en bilinçli, en fedakar, en kararlı ve örgütlü kesimleridir. Dolayısıyla, onların devrimci kimliklerine dönük saldırı, sermaye devleti için, işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılarını sürdürebilmek açısından bile, her zaman özel bir önem taşımıştır.

Cezaevlerinde kazanılmış her mevzi için büyük bedeller ödenmiştir. '84 ve '96 SAG ve Ölüm Orucu eylemlerinin anıları hala taptazedir. Bir kez daha '84 ve '96 direnişinin yolundan ilerleyen, benzer bir kararlılık sergilenmiştir. Tüm devrimci ve komünist tutsaklar saldırılar karşısında bir kez daha tek yumruk tek barikat halinde birleşmişlerdir.

Adalet Bakanı'nın tüm tehditlerine ve "taviz vermeyeceğiz" demesine rağmen her zaman olduğu gibi bu kez de devrimci tutsaklar değil sermaye devleti boyun eğmiştir. Gelişebilecek olaylardan korkan sermaye devleti, 21.07.1999 günü tevkif müdürlükleriyle yapılan görüşmelerde devrimci tutsakların taleplerini kabul ederek Bülent ve Kemal Ertürk'ün Nevşehir'de bulunan koğuş sisteminin uygulandığı cezaevine sevk edilmelerini kabul etmek zorunda kalmıştır. Kemal Ertürk tedavi altına alınmıştır. Anlaşma sağlandıktan sonra eylemler saat 23:00'de bitirilmiştir. Devrimci tutsaklar bir kez daha diz çöktürmüştür. Deneyimler bir kez daha gösteriyorki birleşik ve kararlı devrimci bir mücadele her zaman kazanır. Bu kararlılığı her zaman ve her yerde göstereceğiz.

'96 Zindan Direnişimiz!

12 şehidimizin bir bomba gibi sermayenin suratına patladığı büyük direnişimizin üzerinden üç yıl geçti. Daha dün gibi, dostun ve düşmanın hatırında o günler.

Yoldaşlar daha önce de o günleri yazmamızı istemişlerdi. Fakat yazmak bir yana, düşünmek bile insanın içini kabartıyor, gözlerini yaşırtıyor ve duygusallaştırıyor. Şimdiye kadar kaleme alamamanın en önemli nedeni bu idi. Yazarak o günkü duyguları ve yaşananları ifade etmek bana imkansız gibi geliyordu. Hâlâ da öyle... Ve direnişimiz hakkındaki yazılan tüm kitapları okuduğumda da bu düşüncem değişmedi. Che'nin "sosyalist hümanizma" tanımıyla anlatmak istediği de bu olsa gerek.

Üç yıl öncesini anımsadığımda, değinecek birçok şey geliyor aklıma. Fakat bazılarıyla sınırlayacağım kendimi. Zira, o kadar çok yazılacak şey var ki, sayfaların yeteceğini sanmıyorum.

Öyle bir politik çıkıştı ki ÖO-SAG direnişi, ikiye bölünmüşlüğüyle bilinen Türk sermaye medyası, son bir haftasına kadar haber olarak geçmemesine rağmen, dünya medyası tarihsel önemi olan devrimci direnişimizin yaratacağı etkiyi hesaplayarak CNN ve BBC ile haber geçince, birden birinci haber olarak vermeye başladı direnişimizi.

'96 ÖO-SAG sürecinde Malatya E Tipi Cezaevi'ndeydim. Daha yeni Ceyhan Cezaevi'nden bir "gece operasyonu"yla paketlenip sürgün edilmiştik. 6-8-10 Mayıs genelgeleri yayımlandığında, '95'teki 45 günlük genel SAG direnişini yaşayan arkadaşlar olarak yeni bir direniş sürecine girildiğini anladık. Malatya Cezaevi bu konuda çok şanssızdı, her yönüyle tam bir zindandı, JITEM'inde merkeziydi burası. Tecrit, aile görüşünün engellenmesi, hatta aileler üzerinde baskı ve taciz, mektuplaşmaların engellenmesi, sıkça saldırı ve hak gaspı, vb...

Direniş başladıktan bir hafta sonra bile, bir arkadaşımıza saldırıp hücrelere attılar. PKK dışındaki tüm koğuşlarda barikat kurduk, iki gün sonra arkadaşımızı aldık.

Mehmet Ağar Adalet Bakanı olduğunda keyiflenen bir baş gardiyanı hatırlıyorum, onu anmadan edemeyeceğim. İsmi Maden diye bilinir. Adıyamanlı Kürt kökenli, okuma yazması olmayan, ama işkenceden ve katliamdan zevk alan bir faşist. Her saldırı ve direnişten sonra gelip bana terslenmesi de özel hobisi! Tabii beni yalnızken ve kendi yanında beş on kişi varken, ya da koridorda gördüğünde... Mehmet Ağar için, "Bu sefer hapı yuttunuz, tam istediğim gibi bir bakan geldi, artık size hiçbir hak falan yok, devletin gerçek gücünü şimdi göreceksiniz" diye keyiften salyalar saçıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

getireceğiz. Sen daha devrimcileri tanıyamamışsın" diyorum, yine restleşiyoruz, kaçıyor gidiyor.

Mehmet Ağar değişip Şevket Kazan takiyye genelgesini yayınladığında gene geliyor soruyor; "daha bırakmadınız mı?" "Sen bizim ne zaman bırakacağımızı bırak da, senin Mehmet Ağar'a ne oldu, güvendiğin dağlara karlar mı yağdı" diyorum, yine bozuluyor, gidiyor. Bu faşist devletin nabızı sanki. Devletin ruh halini onun tepkilerine bakıp anlamak mümkün. Direnişimizin zaferle bitiminden birkaç gün sonrasını hatırlıyorum, revirden gelirken bağıryorum öbür ucta bizden kaçan Maden'e; "n'aber Maden, ne oldu!" Altın dişlerini gıcırdatarak mosmor kesilmiş bir vaziyette, dizlerini dövüyor sinirden. "Ah" diyor, "ben olacaktım ki, 150 kişi de ölse çöp vermezdim size!"

Ailemi, yakınlarımı ve diğer aileleri hatırlıyorum, hayal-meyal. Bir İstanbul'dalar bir Ankara'da, bir Adana'dalar bir Malatya'da... Polislerden dayak yiyorlar. Açlık grevleri, radyo programları, TV konuşmaları, basın açıklamaları yapıyorlar. Askerlerin, gardiyanların yakasına yapışıyorlar. Hele bir dayım var, '80 öncesinin sıcak politik atmosferinde bile politikaya bulaşmamış, muhafazakar bir fabrika işçisi. ÖO-SAG sürecinde baskı yapan askerlerin yakasına yapışıyor, hesap soruyor, basın açıklamalarını okuyor TV'de, vb. Yani direnişin soyluluğunu

görüp de etkisine kapılmamak mümkün değil. Devrimci olsun olmasın, insani duygularını yitirmeyen herkes, bir şekilde haklılığımızı anlayıp bize sempati duyuyor. Bir de bunun rantını yemeye çalışan aydınlar! Yaşar Kemal, Orhan Pamuk, Zülfü Livaneli. "Bundan sonra cezaevleri



**Saldırılara karşı sonuna kadar direndik ve kazandık!
Tabutluklar yıkılacak!
Yaşasın devrimci dayanışma!**

bizden sorulacak” diyorlar, iddialı iddialı. Sanki direnişi gerçekleştiren onlar diyor insan içinden. Hepsi çıkıp TV’lere kendi propagandalarını yapıyorlar, politik içeriğinden bahsedeceklerine. Çok değil, ÖO-SAG direnişimizin üzerinden 1,5-2 ay kadar geçiyor, Diyarbakır’da on yurtsever tutsak canice katlediliyor. Tanık olan bir arkadaş anlatıyor, kontralar kafasını parçaladıkları tutsakların beyinlerini kalasların ucuna geçirerek diğer tutsaklara gösteriyorlarmış zevkle. Otopsi raporları da aynısını yazıyor. Fakat tutsaklara devlet malına zarar verdikleri için bir de dava açılıyor! Biz o zaman daha diyettedik, normal yemeğe bile geçmemiştik, üç günlük dönüşümlü dokuz günlük açlık grevi yaparak protesto ettik katliamı. Cezaevi hamileri kesilen aydınlar ise ortalarda yoktular!

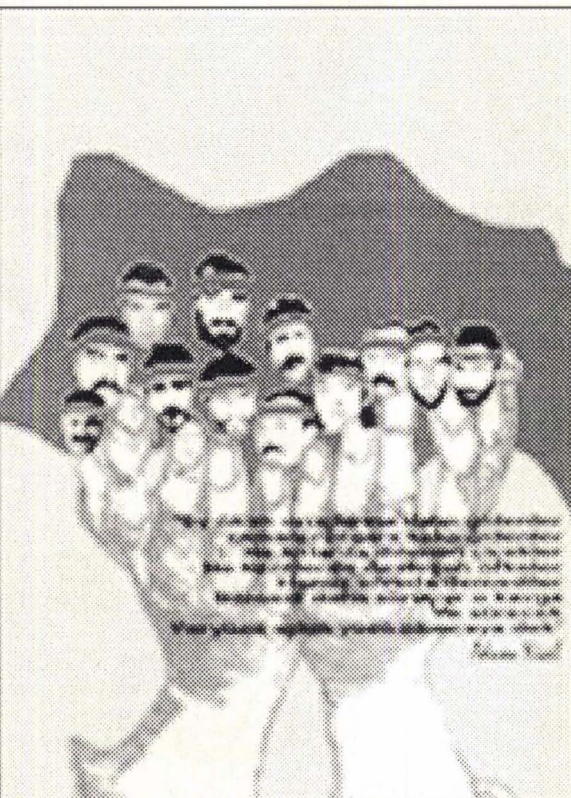
Direnisteyken yaşanan güzel dostlukları ve anıları da paylaşmak lazım. Parti-Cephe’li arkadaşlar bir hafta boyunca, özel diyet yemekleri hazırlayıp gönderiyorlar. SAG sürecinde ‘84 anması yaklaşırken, Parti-Cephe’li bir dostla sohbet ediyoruz. “Sen o dönemi yaşamıştın, süreç ‘84’e ne kadar benziyor, yine bir ölüm orucu gerekiyor zafer için. Bu kez İstanbul’u yalnız bırakmamak lazım, nasıl olur?” diye soruyorum. “Aynen öyle, şehit verilmeden çözülmez bu iş”, diyor.

Bugün ‘96 anma-zafer kutlamamızın başka bir özgünlüğü var. Sermaye devleti hücre tipi cezaevini F tipi adıyla yeniden hayata geçirmeye çalışıyor. Fakat bu kez devrimci hareket daha hazırlıklı. TKİP’li komünistler 20 Mayıs-27 Temmuz arası süreçte bu konuda ajitasyon-propaganda kampanyasını başlattılar. Devrimci hareket de bugün F tipi cezevi saldırısına karşı propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütüyor.

Bugün binlerce devrimci tutsak gerektiğinde canını feda etme ruhuna ve cüretine sahip. Kendiliğinden de olsa yükselen işçi-emekçi eylemleri faşist devletin hücre tipi saldırısını dolaylı olarak erteletmiş durumda. Bunun bilincindeyiz ve ilk fırsatta başlatılacak saldırıya karşı hazırlıklıyız.

Öte yandan, işçi-emekçi sınıfların odağında olmadığı bir devrimci direnişin kalıcı mevziler yaratamadığı devrim tarihimizin defalarca gösterdiği bir gerçek. Sınıf hareketini devrimcileştirmeyi başaracak, mevzilerimizi çok daha sağlam öreceğiz.

Bekir Balyemez/Bursa zindanı



Tüm cezaevlerindeki TKİP davası tutsağı Ekimci Genç Komünistler’in açıklaması:

Saldırıları karşı gençliği ve emekçileri birleşik mücadeleye çağırıyoruz

Bizler, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için verdiğimiz mücadelede tutsak düşmüş komünistleriz. Fakat tutsak düşmekle mücadele bitmiyor. Tersine, sermaye devleti en ağır saldırılarını zindanlarda da günbegün tırmandırıyor. Bugün sizler de aynı saldırılardan payınızı almaktasınız.

Sermaye devleti tüm toplumsal kesimlere olduğu gibi öğrenci gençliğe de yoğun bir saldırı yöneltmektedir. Devletin eğitime sınırlı bir bütçe ayırması, bu bütçeden özel okulların ve üniversitelerin büyük oranda pay almasına karşın devlet okullarına ayrılan payın sürekli azalması, devlet okullarının adım adım paralı hale getirilmesi, kantin, yemekhane hizmetlerinin özelleştirilmesi, liselerde eğitimin kalitesinin sürekli düşürülmesi ve dershanelerin giderek liselerin yerini alması, üniversite sınavı adı altında işçi-emekçi çocuklarının eşitsiz bir yarışa sokulması vb... Bunlar bu saldırıların yalnızca bir kısmıdır.

Sermaye iktidarının tüm saldırılarına karşı haklarını korumak için mücadele eden öğrenciler bu kez de devletin hukuk ve terör saldırısına maruz kalmaktadırlar. Liselerde faşist disiplin yönetmeliğine dayanılarak öğrenciler okuldan uzaklaştırılmakta, atılmakta, polise ihbar edilmekte, şiddet “eğitimin bir parçası” olarak kullanılmaktadır. Sermayenin faşist 12 Eylül darbesinin ürünü olan YÖK üniversiteleri kışlaya çevirmektedir. Öğretim görevlilerini bilim adamları olarak değil kapı kulu olarak gören bu kurum, onları sınıflarda öğrencileri denetleyerek dedektiflik yapmaya zorlamaktadır. Bu anti-demokratik uygulamaların aldığı boyut öğretim görevlilerini istifaya zorlamaktadır.

Fakat bu kurum asıl rolünü öğrencilere saldırarak oynamaktadır. Demokratik talepler için mücadele eden öğrencilere açtığı soruşturmalara, okuldan uzaklaştırmalardan atılmalara varan cezalar vermektedir. Bununla yetinmeyen sermaye devleti, polis terörünü devreye sokarak, öğrencileri gözaltında işkencelerden geçirip başka bir terör kurumu olan DGM’lerde yargılamaktadır. Bu kontra kurum öğrencilerin her türlü demokratik talebini 15 yıla varan cezalarla karşılamaktadır. Tutukladığı ve ceza verdiği öğrenciler şahsında tüm öğrenci hareketini ve onun istemlerini yargılamaktadır.

Devlet cezaevlerini komünist, devrimci, yurtsever, ilerici ve kendisine muhalif tüm toplumsal kesimleri teslim alma ve sindirmeye yönelik olarak kullanmaktadır. Buna karşı devrimciler ise bedel ödeyerek ve ödeterek devrimci kimliklerini ve onurlarını korumaktadırlar. Devleti azgın saldırılara iten de bu direniş çizgisidir. 1980’den beri devlet tek tip kıyafet, yayın yasağı, ziyaretçi ve görüş sınırlamaları, yiyecek ve giyecek girişlerinde sınırlamalar, mahkemeye ve hastahanelere gidiş gelişlerde tutsaklara yönelik saldırılar, tutsakların tedavilerinin engellenmesi, sevklerde insanlık dışı aramalar, tedavi gören tutsakların ayaklarından zincirlenmeleri, 40 kişilik koşullarda yüzden fazla tutsağın sağlıksız koşullarda kalması gibi saldırılarla devrimcileri sindirmeyi amaçlamaktadır.

Bugün yeniden gündemleştirilen F (faşist) Tipi cezaevleri, bu saldırıların en üst boyutudur. Devlet F Tipi cezaevlerini devreye sokarken yukarıdaki saldırılardan elbetteki bahsetmiyor. “Mahkumları daha sağlıklı bir ortamda yaşamaları için, uyuşturucu ve kumarı, çetelerin, ağaların cezaevine egemenliğini engellemek” vb. için, F Tipi cezaevlerinin gerekli olduğu iddia ediyor. Hücrelere çete mensuplarını

sokacağız”, diyorlar. Bunların tümünün yalan ve aldatmaca olduğu, saldırının gerisindeki esas hesapları gizlemeye ve tepkileri yatıştırmaya yönelik olduğu açıktır. Bu ülkede çeteler bırakın ceza almayı, bizzat ödüllendirilmekte, çete mensupları milletvekilliğine seçilmektedir. 57. hükümeti çıkaran yeni mecliste 19 çeteci katilin varlığı bile bunu anlamaya yeter. Baklava çalan çocuklar 16 yıl ceza alırken, faşist çete mensupları DGM’lerde birer birer aklanıp mecliste cirrit atıyorlar.

“Buralara psikolojik sorunları olanları atacağız”, diyorlar. Gerçekte ise bu cezaevleri sağlıklı insanların psikolojisini bozmaya, onları moral olarak yıkmaya yöneliktir. En sonu, “terör örgütlerinin iflah olmaz lider kadrolarını koyacağız” diyorlar. Bunun örneği de Newroz’da tutuklanan 52 Tuzla işçisi oldu. İflah edilmek, yani teslim alınmak istenen, burada da görüldüğü gibi tüm ezilen ve emekçi toplum kesimleridir, onların mücadele eden, direnen devrimci öncüleridir.

Böyle gerekçelendirilen F (hücre) Tipi cezaevlerine insanlar ilk başta girerlerken, onur kırıcı bir üst aramasıyla karşılaşılıyorlar. Ardından atıldıkları hücrelerde herkesten yalıtık bir şekilde yaşıyorlar. Görüşleri olabildiğince sınırlandırılmış, dışardan yiyecek alamıyorlar. İdarenin istediği yemekleri yemek zorundalar. Kantinden sadece sigara alabiliyorlar. Tek olmaları ve dolayısıyla yeterli karşı koyma koşullarından yoksun olmaları sayesinde, devlet istediği zaman istediği saldırıyı gerçekleştirme olanağına sahiptir. Almanya’da RAF militanlarına karşı uygulanan “ölü bulma” saldırısı için de en bulunmaz fırsat oluyor tek kişilik hücreler. Bugün nasıl Tuzla işçisi şahsında tüm işçi sınıfı sindirilmeye çalışılıyorsa, yarın bu cezaevleri YÖK’ün saldırılarına, harçlarına, eğitimin özelleştirilmesine karşı eyleme girişenlerle dolacaktır.

Devrimciler bu tür saldırı var oldukları her yerde ölümüne karşılamışlardır ve karşılayacaklardır. ‘84 ve 96 ÖO’ları kazandığımız mevzileri nasıl bir bedelle koruduğumuzun göstergesidir. En son ÖO ve SAG ile püskürtülen hücre tipi saldırısı şimdi yeniden devrimcilerin önüne sürülmektedir.

Biz cezaevlerindeki tüm Türkiye Komünist İşçi Partisi davası tutsakları olarak, hücre sistemi dayatmasının tüm işçi sınıfı, kamu emekçileri, Kürt halkı ve öğrenci gençliğe yönelik bir saldırı olduğunu biliyoruz. Bu çerçevede zulme teslim olmayacağımızı, hücrelere girmeyeceğimizi, bedeli ne olursa olsun teslim olmayacağımızı ilan ediyoruz. Devrimci, ilerici tüm güçleri, emekçileri, gençliği “F Tipi Cezaevi” ve DGB’ler şahsında somutlanan devlet terörüne karşı birleşik mücadeleye çağırıyoruz.

Bugün zulme sessiz kalanların yarın söyleyecek onurlu bir sözü olamaz. Cezaevlerindeki tüm saldırılar yalnızca tutsakları değil, öğrenci gençliği ve tüm ezilen ve sömürülen toplum kesimlerini hedeflediğine göre, bu saldırılara karşı birleşik mücadele hattını da birlikte örmek zorundayız.

Bedeller ödeyerek kazandığımız mevzilerimizi bedel ödeterek koruyacağız!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Direneceğiz, hücrelere asla girmeyeceğiz!

Tüm cezaevlerindeki TKİP davası tutsağı Ekimci Genç Komünistler

Sınıf mücadelesi dalga dalga yayılıp yükseliyor Görevimiz kavganın en önünde yer almak yol göstermektir!

İMF-TÜSİAD'ın yeni saldırı paketine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin tepkisi, başlangıçta doğal olarak yerel ve parçalı eylemlerle ortaya çıktı. Fakat "merkezi-birleşik" mücadele eğilimi o derece güçlüydü ki, işçi ve memur sendikaları konfederasyonları (yöneticilerinin niyeti ne olursa olsun) birkaç gün içinde ortak eylem kararları almak zorunda kaldılar. Başka türlüünü de yapamazlardı, çünkü zaten sınıf eylemlerde buluşmaya başlamıştı. Ortak eylem kararının da etkisiyle mücadelenin giderek yayılıp yükselmesinin, gerek sınıfın mücadele içindeki kesimlerinin özgüveninde, gerekse de dışında kalanların umut ve güveninde olumlu gelişmeler yarattığı açıktır. Özellikle uzunca bir durgunluk döneminin ardından, hızla gelişen-büyüyen eylem dalgasının, gerçek gücünün üstünde etki yaratması normaldir.

Ne var ki, sınıfın bugün etki yaratmaktan çok kazanmaya ihtiyacı vardır. Her savaşta olduğu gibi, sınıf savaşında da kazanmanın yolu, doğru strateji ve taktiklerle yürütülecek örgütlü-kararlı bir mücadeleden geçmektedir.

Sınıf devrimcileri olarak, sınıf hareketimizin en zayıf noktasının örgüt-önderlik sorunu olduğunu ilan ettiğimizden bu yana, hep bu görevi yerine getirebilme kaygısı içinde davrandık.

İMF-TÜSİAD saldırı paketinin açıklanmasıyla başlayan bugünkü eylemlik sürecinin çok öncesinde, daha Mayıs ayında, "Sınıf ve kitle hareketinin temiz havası" başlığıyla yayınladığımız 57. sayımızın başyazısında, sınıf hareketine karşı görevlerimizi; "Toplumu saran duyarsızlığı ve tepkisizliği kırmak, düzendeki çürüme ve kokuşmanın yarattığı bozucu atmosferi parçalamak, işçi ve emekçi hareketinin taşıyacağı devrimci rüzgarın önünü açmakla olanaklıdır. Tüm parti, tüm komünistler, tüm devrimciler, dönemin hayati önemdeki pratik görevlerine bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmalı bunun gerektirdiği bir pratik seferberlik içinde olmalıdırlar." ifadeleriyle belirlerken, hareketin bugün geldiği düzeye de daha o günden şu ifadelerle işaret etmiştik: "Ortaya çıkan ilk mücadeleler, başarılı bir müdahalenin konusu yapılabildikleri ölçüde, kitle eyleminde hızlı bir yayılmanın ve büyümenin dinamiğine dönüşebilirler."

Görevlerimize hep bu bilinçle sarıldık

Başyazıya konu olan ilk hareketlenmelerin ortaya çıktığı, Kentex, VIP, Swisscard, Tuzla Deri, Karyapsan direnişleri ile, Mutlu Akü, Çelik Akü, Malazlar grevleri sınıf mücadelesinin İstanbul'daki ayaklarını oluştururken, belediyelerde ülke çapında tensikatlar, dolayısıyla tensikata karşı mücadeleler gündeme geliyordu.

Bu süreçte, tüm güç ve imkanlarımızı sınıfın bu ilk kıpırdanışlarına müdahale için seferber ettik. İstanbul'da direnişlerin birleştirilmesi, sınıf dayanışmasının yaygınlaştırılması için seferber olduk. Çalışmamızı "Karyapsan direnişiyle dayanışmaya" çağrılı bildirimizle güçlendirmeye,

Kartal Demokrasi Platformu'na müdahaleyle yaygınlaştırmaya çalıştık.

Bu süreci IMF heyetinin yeni bir saldırı paketiyle Türkiye'ye gelişi izledi. Paketin açılan ilk maddesi kamu çalışanlarının ücretlerine "sadaka zam"lardı. Dolayısıyla yeni saldırı programına karşı ilk tepkiler de kamu çalışanlarından geldi. Bu aynı süreci reformizmin SES'i hizaya getirme operasyonu olan SES Olağanüstü Genel Kurul'u izledi. Komünist kamu çalışanları olarak, gerek ilk tepkilerin örgütlenmesi yayılması için, gerekse de SES'in hizaya getirilmesini engellemek için tüm güçleriyle sürece yüklendi. Sürece yönelik iki ayrı özel sayı çıkarıldı. SES'teki reformist operasyona karşı devrimci-yurtsever güçbirliği oluşturmak için seferber olundu. Tüm devrimci çevreleri reformizmin karşısına dikmek mümkün olmasa da, belirli bir toparlanma sağlanabildi. Kurul'u takibeden günlerde temsilciler düzeyinde yapılan merkezi bir toplantıda ise, sınıf hareketinin içinde bulunduğu süreç değerlendirildi, mücadele ve müdahale taktikleri belirlendi. Sürece müdahalenin aracı olarak üçüncü bir özel sayı ile, Bülten'in kısa zamanda yayınlanması ve yaygın kullanımı planlandı. Toplantıyı takip eden hafta sonunda bülten, ikinci hafta içinde de özel sayı plana uygun biçimde hazırlandı.

Yerel-sektörel çalışmalar dışında, yeni eylemlilik sürecine merkezi hazırlığımız da zamanında tamamlanmıştı. Sürece müdahalenin yöntemleri ve araçları, daha paket açılmadan tartışılıp hazırlıklarımız başlamıştı. Gerek politik yayılımımız gerekse de özel sayılarımızla sınıfı yeni saldırı dalgasına karşı önden uyarmaya çalıştık. Saldırı açıklandığında ve ilk eylemler başladığında ise, mücadelenin yayılması-yükseltilmesi ve örgütlenmesi için görüş ve çabalarımızla hareketin içinde yer aldık.

Kendi faaliyetimizi anlatmasa da, politik yayında yer

alan eylem haberlerimiz, sınıf hareketiyle ilişkimizi, sınırlı da olsa müdahalemizi göstermekteydi. Aynı şekilde devrimci hareketin ilgisizliğini.

Sürece müdahalenin araçları olarak, şimdilik biri tek sayfa ikincisi 4 sayfa olmak üzere iki ayrı *Kızıl Bayrak* özel sayısı, ikisi yerel, biri merkezi olmak üzere üç çeşit Kamu Emekçileri Bülteni özel sayısı, temel talepleri içeren iki çeşit afiş, yine talepleri daha geniş içermek üzere çok sayı ve çeşitlilikte pul ile kuş hazırlandı, kullanıldı. Kuşların 50 bin olan ilk baskısı daha ilk haftada bittiği için ikinci bir baskı yapıldı. İhtiyaca göre hemen devreye sokmak üzere bir broşür hazırlandı.

Sürece müdahalemizi, illerden ve çalışma bölgelerinden gelen raporları yayınlayarak, yerellerdeki somutluğuyla önümüzdeki sayıdan itibaren anlatmaya devam edeceğiz. Tüm yoldaşlarımız ve okurlarımız, harekete fiili müdahalenin yanısıra, gelişmeleri ve müdahalemizin etkilerini dikkatle izleyerek iletmeli, özellikle olumlu gelişme ve deneyimlerden en geniş okur kitlemizin yararlanabilmesi için çaba göstermelidirler.



- ✓ **İMF-TÜSİAD saldırı paketlerine hayır!**
- ✓ **Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime, mezarda emekliliğe hayır!**
- ✓ **Tüm çalışanlar için ücretsiz sağlık hizmeti ve genel sigorta!**
- ✓ **Herkese iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- ✓ **Sefalet değil, insanca yaşam ücreti!**
- ✓ **Tüm çalışanlara sendika, grev ve toplu sözleşme!**
- ✓ **SSK'nın tasfiyesine hayır!**
- ✓ **SSK bizindir yağmalanamaz!**

**Zafer direnen işçi sınıfının
ve emekçilerin olacak!**

Kızıl Bayrak